

עיר וקדיש מן שמיא נחית

זא תשבת מפי זרעו

ספר זוהר לשבים

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

חוברת מספר 116

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 095-1300-995-02

בס"ד

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

ספר זוהר לשבים

וְהוּא לְקוּט דְּבְרֵי אֱלֹקִים חַיִּים
מִהֲתֵנָּא הָאֱלֹקִי
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זי"ע
וְעָלִיו חוֹנִים גְּדוּלֵי הַדּוֹרוֹת תְּנָאִים
רַאשׁוֹנִים וְאַחֲרוֹנִים
בְּבַחֲיַנַת מְרָאָה מְקוֹם וְדָרָךְ לְשָׁבִים,
לְמַעַן יֵדְעוּ אֶת הַדָּרָךְ אֲשֶׁר יֵלְכוּ בָּהּ
וְהַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ.

יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי מַפְעֵל הַזּוֹהַר הָעוֹלָמִי סְנִיף בַּת יָם, 052-7651911
בְּנִשְׂיָאוֹת כ"ק הָאֲדָמוֹר מִהָאֱלֵמִין שְׁלִיט"א
לְכָבוֹד יוֹמָא דְּהִילּוּלָא שֶׁל הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹקִי צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם מְלָאךְ ה' צְבָקוֹת הָרִיחַ
הַטּוֹב מֶרֶן רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים מִבְּגָדָד זי"ע, י"ג אֱלוֹל תשע"ב

זוהר השבת

תוכן הספר: זוהר על פרשת השבוע - אור הזוהר מחלק. - זוהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים - שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א מחלק לכל שבתות השנה - ספורי הזוהר, ספורים מיוחדים מלוקטים מכל ספר הזוהר - סיפור מדהים בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא - מזכה הרבים כהלכתה - ועוד הרבה ספרים בהמשכים. **ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקודשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזוהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.**

ספר הזוהר הקדוש חק לישראל דף היומי עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים מסדר על הפרשיות

פֶּתַח דְּבַר לְסֵפֶר זֹהַר לְשָׁבִים

בְּרוּךְ שֶׁהַחַיִּינוּ, וְקִיָּמָנוּ, וְהַגִּיעָנוּ, לְזֶמֶן הַזֶּה, לְבָרוּךְ עַל הַמַּגְמָר, סֵפֶר "זוהר לְשָׁבִים" חֵלֶק א' סֵדֶר בְּרָאשִׁית, מְלֹאכֶת הַקֹּדֶשׁ הַלְלוּ, אֲשֶׁר לֹא נִרְאָה וְלֹא נִשְׁמַע כְּבִשְׁם הַזֶּה מַעֲוֹלָם, כִּי אֵין תְּמוּרָה, וְאֵין עֶרְף, לִיקָר תַּפְאֶרֶת גְּדֻלַּת קִדְשֵׁת סֵפֶר הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא, שְׁנִלְקֻט מִזֹּהַר הַקֹּדֶשׁ, וּמִסִּפְרִים שֶׁהֵם מַצְדִּיקִים הַקְדוּשִׁים, שֶׁהֵם הָיוּ בְּכַחֲנִית קֹדֶשִׁי הַקֹּדֶשִׁים, זְכוּתָם הַגְּדוֹל תִּגַּן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

הַשִּׁיר וְהַשְּׁבַח לְחֵי הָעוֹלָמִים, שֶׁהַגִּיעָנוּ לַעֲת הַזֹּאת, לְהַגִּישׁ לְצַבּוֹר שׁוֹחֲרֵי וְאוֹהֲבֵי תוֹרָה, אוֹצֵר בְּלוּם, מְלֹא כָּל טוֹב, מֵאוֹת מֵאָמְרֵי חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּה, וּסְפָרֵי קוֹדֶשׁ, שְׁנִלְקֻטוּ לְקוּטִי בְּתֵר לְקוּטִי, דְּבוּרִים קְדוּשִׁים וְנִפְלְאִים, הַתְּעוּרוֹת בְּעִנְיָן הַתְּשׁוּבָה, וְאַמּוּנָה בְּשֹׁכֵר וְעֹנֵשׁ, וְעִנְיָנֵי יִרְאֵת שְׁמִים, שְׁאִין אִישׁ שָׁם עַל לֵב, לַעֲבֹדָה וּלְשִׁמְרָה, וְהַעֲלִינוּ אֶת הַמֵּאֲמָרִים הָאֵלּוּ עַל סֵפֶר, לְמַעַן יַעֲמִדוּ יָמִים רַבִּים, וּלְמַעַן יֵאִירוּ לְדוֹרוֹת הַבָּאִים אֶת אוֹרְחוֹתֵיהֶם.

וּבִאֲמָתָה, גַּם מִי שֶׁהוּא תַלְמִיד חָכֵם, וְלִמְדָן גְּדוֹל, וּמִתְמַיד בְּלִמּוּדוֹ, מְכַל מְקוֹם לֹא נִמְצָא בּוֹ שִׁיעוּשָׁה תְּשׁוּבָה בְּכָל יוֹם, וְעַל יְדֵי זֶה יִגִּיעַ לִירְאֵת שְׁמִים, וְאַהֲבַת ה' כְּרָאוּי בְּאֲמָתָה, וְשִׁיחָיָה דְּבוּק בְּאֲמָתָה בְּה' יִתְבָּרַךְ וּבַעֲבוּדָתוֹ, אוֹ שִׁיתֵּקֵן אֶפִּילוּ מְדָה אַחַת בְּשָׁלְמוֹת, עַל פִּי הַתּוֹרָה.

וּכְמָה פְּעָמִים רוֹאִים לְמִדָּן, שֶׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, וּמִתְמַיד בָּהּ בַּתְּשׁוּקָה רַבָּה, וְהוֹלֵךְ מַחֲלֵל אֶל חֵיל, מִתּוֹרָה לַתְּפִלָּה, וּמִתְפַּלֵּה לַתּוֹרָה, בְּהַתְּלַהּבוֹת, וּמְכַל מְקוֹם לֹא זָכָה לְהֶאֱרֵת הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה הָאֲמִתִּית, כִּי לְפַעְמִים מֵרַב לְמִדְּנוֹתוֹ שֶׁל הַתְּלָמִיד חָכֵם, קָל בְּעִינָיו לְבַטֵּל אֲנָשִׁים אֲחֵרִים, וְאֵינוּ מְשִׁים אֶל לְבוֹ עֶקֶר הַעֲבוּדָה, שֶׁהוּא עֲנוּה וִירְאֵת ה', וְלִכְאוּרָה מֵאֵין בָּא לוֹ זֹאת, הֲלֹא הוּא לְמִדָּן וְעוֹבֵד ה', וְנִרְאָה שֶׁחֲפָצוֹ לְקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה, וְהָרִי וְדָאִי לְמַד וְיִוָּדַע עֲנֵשׁ וּגְנוּת כָּל עוֹשֶׂה אֵלֶּה. אֵף הַתְּשׁוּבָה עַל זֶה הוּא, מִשּׁוֹם שֶׁמִּסְתַּפֵּק בִּידְעָתוֹ וּזְכוּרָנוֹ עַל דְּבָרִים אֵלּוּ רַק בְּכֻלָּל הַלְמוּד, וְאֵינוּ עוֹסֵק בַּפְּרָטִיּוֹת, לְהַזְכִּיר עֲצָמוֹ תְּמִיד, וּלְעוֹרֵר נַפְשׁוֹ וְנִשְׁמָתוֹ עַל עִנְיָן הַתְּשׁוּבָה, וְלַעֲסֹק בְּסִפְרֵי מוֹסֵר, וּלְהַתְּבונֵן עַל יִרְאֵת שְׁמִים הָאֲמִתִּית, וְעַל תִּקְוַת הַמְּדוּת.

עַל כֵּן, בְּהַקְדָּשֶׁת מִסְפֵּר דְּקוֹת בְּכָל יוֹם, לְלִמּוּד עִנְיָנֵי תְּשׁוּבָה, לְפִי סֵדֶר הַפְּרָשִׁיּוֹת, נִזְכָּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא.

הַקּוֹנְטְרָס הַזֶּה יוֹצֵא לְאוֹר לְרֵאשׁוֹנָה, וְכַבֵּשׁ הַזֶּה עֵדִין לֹא נִרְאָה, מֵאִיר עֵינַיִם, וּמַעֲט מִן הָאוֹר יִדְחָה הַרְבֵּה מִן הַחֹשֶׁךְ, אֲשֶׁר יִכְסֶּה אֶרֶץ, וּבַעֲזָרַת ה' יִתְבָּרַךְ, יַעֲוֹרֵר אֶת לְבוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִתְּרִדְמָתָם, וְיָבִיא תוֹעֵלֶת רַבָּה לָעַם יִשְׂרָאֵל, יַעַן כִּי רַבְּתָהּ בָּהּ הַהֲזָנָחָה.

ובודאי, שהמעין בקנטרס, לבו יתעורר, להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את עצמו, ואת הזולת, ללמוד השלחן ערוך בכל יום, ויפעל בכל כחו ואונו לזכות את הרבים, כי עקר התקון תלוי בתשובה, ובו תלוי גם כן ביאת משיחנו בא"לף הששי, ועכוב הגאולה. כמו שכתוב בזוהר סבא (י"ח עמוד א', אור צדיקים, זוהר חי פ"ר נח ופרשת ויחי), "ערב הוא א"לף הששי, שהוא יסוד, יהיה אור גדול, שיתגלה אור הגנוז, הוא סוד היסוד פשיתקן, וזה שאמר הכתוב, הבקר אור, שהוא תקון יסוד, והאנשים שלחו מהגלות, והוא מבית יוסף שהוא גם כן מדה זו..." וזכרון משיח בן דוד עבדך, (פגנות ר"ח י"ו) - ח' היא המילה שנתנה לשמיני (כתבי האר"י זכרוננו לברכה), והיא נקראת יסוד צדיק - ובא לציון גואל ו'לשבי פ'שע ראשי תבות גו"ף (ספר הפגנות דף ל"ז עמוד א').

ועל כן, לקטנו בספר הזה את דברי הזוהר על עניני תשובה, ואחר כך הוספנו מראה מקומות, מש"ס ופוסקים, ומתלמידי בעל שם טוב זיע"א, על עניני תשובה, ועל ידי למוד בספר הזה, יזכה להכנס בגן עדן העליון, לשמוע תורה מפי הקדוש ברוך הוא, כמבאר בזוהר חדש שיר השירים [דף פ"ו ע"ב]: העוסקים בסודות התורה, כאשר נשמתם עולה למעלה, לאחר מאה ועשרים שנה, היא מתעטפת באור של סודות התורה, וכחות הקלפות והחיצונים לא יכולים לגשת ולהתאחז באותם הנשמות, ולא עוד, אלא שהקדוש ברוך הוא, חוקק את אותה הנשמה, עוד בחיים חיותה, בלבוש של השכינה הקדושה, וגם משתעשע בה, ולא עוד, אלא שיורשת ב' עולמות עולם הזה ועולם הבא, ומי שלא לומד סודות התורה, כאשר יעלה לעולם הבא, אפילו יש לו מעשים טובים, ולמד ש"ס ופוסקים וכו', ולא למד תורת הסוד, דוחים אותו מגן עדן העליון, ואם הוא למד אפילו שלא הבין, מלמדים אותו בעולמות העליונים את תורת הסוד, ויכל לישב בישיבות גבוהות, ולעסוק בסודות התורה.

ידוע מה שנתב בזוהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזוהר אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהינו ללא יסורי חבלי משיח. ורבנו משה חיים לוצאטו הקדוש זיע"א, מסביר בספרו "אדיר במרום", מהו כונת הדברים הללו של הזוהר, וכן פי כדאי מאוד, דוקא עכשו, לדבק בקריאת ספר הזוהר הקדוש גם בגירסא, (פידוע, מדברי גדולי המקובלים שקריאת ספר הזוהר פועל פעולות רוחניות עצומות גם אם לא מבינים את המלים שקוראים).

וזה לשונו הטוהר, "תניא, אמר ר' שמעון לחבריא, עד אימת נתיב בקיימא דחד סמכא... מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם, היה ספר הזוהר, כאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממנו עצמו, כי הוא לגאולה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתקונים כמה וכמה פעמים. וגם פה בפרשת נשא (מכ"ד ב): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי

הקדמה לזוהר לשבים

דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" ובתרגום ללשון הקדש: ובגלל שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים, שהוא ספר הזוהר הזה, יצאו בזכותו מהגלות ברחמים, אמן כן יהי רצון.

הקדמה לספר זוהר לשבים

"ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ידוד מלך", (דברי הימים א' ט"ז ל"א),
 "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ", (בראשית א' א'), "אשר עשה
 משה לעיני כל ישראל" (דברים ל"ד י"ב), כי לא נברא העולם אלא בשביל ישראל
 שנקראו ראשית ובשביל התורה שנקראת ראשית כדאיתא ברש"י סנהדרין (דף צא/ב),
 דבור המתחיל: מששת ימי בראשית, דכתיב בראשית ברא, בשביל התורה שהיא
 ראשית, וישראל נקראו ראשית תבואתה, שעתידין להנחילה, ברא אלהים את
 השמים וגו'.

וכן בראשית אותיות א"ת רשפ"י שעליו נאמר בזוהר הקדוש (חלק ג' דף קל"ח). בתרגום
 ללשון הקודש: ואין העולם מתקים אלא בסוד... אמר רבי שמעון, לשמים לא אמר
 שיקשיבו, לארץ לא אמר שתשמע, שהרי אנו קיומי העולמות.

ועד שלא נברא העולם, קדמה תשובה לעולם, כדאיתא בזוהר (בראשית כ"ג ע"א) ולא
 עוד אלא אם אדם חב, הא אקדים ליה תשובה, רצה לומר לאדם הקדמתי מדת
 התשובה, עוד קודם בריאת העולם, לאהדרא למאריה לאתקנא במה דחב, שיחזר
 להקדוש ברוך הוא, ויתקן את אשר חטא ופגם, אבל למלאכים לא מועלת התשובה,
 (מתוך מדבש).

ובבילקוט שמעוני (בראשית פרק ב' רמז כ'), שבעה דברים נבראו קדם שנברא העולם.
 תורה, מנין, שנאמר ה' קנני ראשית דרכו. תשובה, מנין, שנאמר בטרם הרים
 יולדו וגו' ותאמר שובו בני אדם. גן עדן, מנין, שנאמר ויטע ה' אלהים גן בעדן מקדם.
 גיהנם, מנין, שנאמר ערוף מאתמול תפתח, כסא הכבוד ובית המקדש, מנין, שנאמר
 כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו, שמו של משיח, מנין, שנאמר לפני שמש ינון
 שמו. ויש אומרים, התורה וכסא כבוד נבראו, והאחרים עלו במחשבה להבראות,
 והתורה קדמה לכסא הכבוד, דכתיב, ה' קנני ראשית דרכו, קדם מפעליו מאז, קדם
 לכסא הכבוד, שכתוב בו נכון כסאך מאז.

הקדוש ברוך הוא מקדים רפואה למכה

הקדוש ברוך הוא, מקדים רפואה למכה, כדאיתא בכד הקמח (ערך ראש השנה): "פֶּלֶס
 ומאזני משפט לה' מעשהו כל אבני כיס" (משלי טז, יא), מחסדי ה' יתברך על
 ברואי, שברא התשובה קדם שברא העולם, לפי שהאדם מטבע מיצר הרע, והיה גלוי
 וידוע לפניו שעתידי לחטא, והנה הוא חסר מצד התולדה, עד שיתחזק שכלו, ויתגבר
 וימשל על יצרו, והנה דוד המלך עליו השלום, אף על פי שהיה בתכלית החסידות
 והשלמות, מצינו בו שהתנצל מצד התולדה, בענין בת שבע, שאמר "הן בעוון חוללתי

ובחטא יחמתני אמי" (תהלים נא, ז), יאמר, כי כל מה שקרהו, היה מצד התולדה, וכן הוא אומר, "כי יצר לב האדם רע מנעריו" (בראשית ח, כא), וכתוב "וכל יצר מחשבת לבו רק רע כל היום" (שם ו, ה). על כן גבר חסד ה' יתברך על נבראיו, והקדים להם רפואה למכה, וברא להם תשובה, ושבעה דברים הן שנבראו קדם שנברא העולם, ואלו הן, תורה תשובה גן עדן גיהנם כסא הכבוד בית המקדש שמו של משיח, וזהו הסדר המסודר והנכון, וסודות למעלה כן, וליודעים חן. וקשור הענין, התורה שישראל נזהרין בה - מחיבת התשובה - ומחיבת גן עדן וגיהנם, שאם ישוב הרי גן עדן, ואם לא ישוב הרי גיהנם, וקיום התורה צריך מקום העולם השפל, שנברא בשבילה, המתקיים בתנועת השמים, שהם כסא הכבוד, ובכלל העולם צריך מקום פרטי, והוא בית המקדש ולכך נתחבה מחשבת בית המקדש, ולפי שעתיד לחרב, יתחייב שיבא משיח, ותכלית הדברים להשגת ידיעת ה' יתברך, ולמתן שכרן של מצות, ולא הוצרך להזכיר מחשבת ישראל בכללם, כי ידוע הוא.

וכן אמרו רבותינו ז"ל, מחשבתן של ישראל קדמה, ושבעה דברים אלו שנבראו קדם שנברא העולם, הוכיחו אותם רבותינו זכרונם לברכה מן הכתובים, הוא שדרשו "תורה מנין, שנאמר "ה' קנני ראשית דרכו" (משלי ח, כב) "תשובה מנין, בטרם הרים ילדו וגו'" (תהלים צ, ב), "גן עדן מנין, שנאמר "ויטע ה' אלהים גן בעדן מקדש" (בראשית ב, ח). "גיהנם מנין, שנאמר "כי ערוך מאתמול תפתה" (ישעיהו ל, לג) יום שיש לו תמול ואין לו שלשום. "כסא הכבוד מנין, שנאמר "כסא כבוד מרום מראשון". "בית המקדש מנין, שנאמר "מרום מראשון מקום מקדשנו" (ירמיהו יז, יב). "שמו של משיח מנין, שנאמר "לפני שמש ינון שמו" (תהלים עב, יז) עד כאן.

וכמו שאמרו בגמרא עבודה זרה (דף ה' ע"א) והינו דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי, לא היה דוד ראוי לאותו מעשה, ולא ישראל ראויין לאותו מעשה. לא היה דוד ראוי לאותו מעשה, דכתיב, "ולבי חלל בקרבי" (תהלים קט, כב). ולא ישראל ראויין לאותו מעשה, דכתיב "מי יתן והיה לבכם זה להם ליראה אתי וכו' כל הימים" (דברים ה, כה). אלא למה עשו? לומר לה, שאם חטא יחיד, אומרים לו, כלך אצל יחיד שעשה תשובה, אף אתה עשה תשובה. אם חטאו צבור, אומרים להו, לכו אצל צבור. (שעשו תשובה, אף אתם עשו תשובה) והינו דאמר רבי שמואל בר נחמני, אמר רבי יונתן, מאי דכתיב, "נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הקם על" (שמואל ב' כג, א) - [נאם דוד בן ישי] שהקים עולה של תשובה.

כן הרשב"י שמר לנו צנצנת המן, לדור האחרון, תקון לשבים, כמו שידוע מהאר"י הקדוש, שנתן תקון לבעלי תשובה, לגרס חמש דפי זוהר בכל יום, ובשער היחודים (פרק י"ח יחוד ה') כתב, וזה לשון קדשו: ודע כי כפי היחוד, כך צריך הקריאה בספר תקונים, פרוש, לא לחנם נקרא תקונים, להיות תקוני הנשמה, וליחוד זה, הקריאה תקון מ"ג יחוד ברבות הטובה רבו אובליה, עד כאן לשונו.

על כן קבצנו כל מאמרי הזוהר הקדוש על סדר חמש בראשית המאמרים המדברים מענייני התשובה ובכך להלחיב לבות ישראל קדושים לאבינו שבשמים, ולהורות דרך תשובה לרבים, ומעשים שבכל יום, שעל ידי למוד וגירסא בזוהר הקדוש חוזרים בתשובה בני ישראל.

וברוך ה', שזכינו בדורנו לפרוש הנפלא מתוק מדבש, שנכתב על ידי ידידי להבדיל בין חיים לחיים, הגאון הצדיק המקביל רבי דניאל פריש זי"ע, אשר השתמשנו הרבה בפרושו בספר הזה, ובשאר ספרים, כי רצינו לפרסם את ספריו, וכן השתמשנו בהרבה ספרים בפרוש המקביל האלקי מן הדור הקודם הגר"י אשלג זי"ע בעל הסלם זי"ע"א. [ראה בספר מגני זוהר באריכות, ובספר מתיקות הזוהר].

שפתי רבי שמעון דוכבות

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צו ע"א): אמר רבי יוחנן, משום רבי שמעון בן יוחאי: כל תלמיד חכם, שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפיתויו דוכבות בקרב. תתארו לכם מי הוא בעל המאמר הזה? רבי שמעון בן יוחאי עליו השלום, ועל ידי שאנו לומדים תורתו בבקשתו, בני שנו מדותי "למדו תורת" [גטין ס"ז] ועושים לו נחת רוח, ועל ידי זה, הוא מחזיר לנו נחת רוח, ומתפלל בעדנו, וכחו גדול, כמו שאמר על עצמו: יכולני לפטר את כל העולם מן הדין.

העקר הוא בגלוי הסוד

צריכים אנו, לשים בראשינו ובעינינו ובלבנו, דברי האור החיים בפרשת ויחי, כשמגיע זמן הגאולה, משה רבנו שהוא הגואל ראשון וגואל אחרון, אומר לנו, כי צריך שיהיה בנו יינה של תורה, ושולח אותנו האור החיים הקדוש, לבאורו בשיר השירים, על הפסוק: "הביאני אל בית היין" (שיר השירים ב, ד), יינה של תורה, פרוש כל חלקי הפרד"ס ורש"י מרמז בפסוק זה, יין - יסוד שהעקר הוא בגלוי הסוד, והוא על למוד הזוהר הקדוש תמידים בסדרם, ואם חס ושלום אין בהם יינה של תורה אז חס ושלום בקשי וצער עין שם. ועל כן צריך להתמסר ולחזק שכל בית ישראל ילמדו זה הקדוש. ובשיר השירים שם בפסוק הבא אחרי הפסוק: "הביאני אל בית היין" שהוא תורת הסוד אז בא משיח באהבה ודגלו עלי אהבה הפסוק הבא: "סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים". כנסת ישראל מבקשת - סמכוני באשיות עם ב' כוללים והכולל הכל בגימטריה 1221, וכן התנא רבי שמעון בן יוחאי בגימטריה 1221, שהוא בתורתו הקדושה סעד וסמך לשכינה להקימה ולרוממה לגאולה השלמה. רפדוני בתפוחים רפדוני בגימטריה 350 וכן זוהר לומדים עם ב' כוללים בגימטריה 350, בתפוחים בגימטריה 546 ישראל עם האותיות בגימטריה 546, כלומר ר' פדוני ראוי לפדותינו ר' ברחמים - על ידי למוד הזוהר הקדוש כל ישראל. "כי חולת אהבה אני" (שיר השירים

ב, ה) בגימטריה 548, קץ משיח בגימטריה 548, קץ ראשי תבות קן צפור, שהוא היכלו של משיח, כלומר כי חולת מלשון חולת בפרמים מסובכת - כי מסובכת אהבה ורחמים אנו - במקץ משיח, וכל זה על ידי למוד הזוהר הקדוש, תורת הרשב"י זי"ע. יראו עינינו, וישמח לבנו, ותגל נפשנו, במהרה בימינו אמן.

יהודי שעזב הכל נעשה בעל תשובה על ידי כמה דקות למוד זוהר הקדוש

זוה תכן הספור:

לבית המדרש שלנו נכנס יהודי, וספר לי, שהוא גר בירושלים עיר הקדש, והוא בעל תשובה, והיה לו חבר מימי הנעורים, שעבר על כל העברות שבתורה, ולקח לו אשה נכרית ורחמנא ליצלן, נסע לארצות הברית להתחתן איתה, ולא היה לו נירות ויזא, נאבדו בדרך, לכן שלחו אותו חזרה לארץ ישראל, בבואו לביתו, הזדמן לפניו הספר חק לישראל, פתחו, וקרא שם קטע זוהר הקדוש, שמדבר בחסד וגדל האסור לבוא על נדה שפחה ונכרית, אימה ורתת ופחד אחזו בו, ותכף טילפן לחבר שלו, ואמר לו שהוא פשוט המום ממה שראה עכשו, מהסיעתא דשמיא שלא נתנו לו להכנס לארצות הברית, ומההשגחה הפרטית שמצא דוקא את הקטע הזה בזוהר הקדוש, ואמר לו שהוא החליט לא להתחתן עמה ויהי מה, החבר שלו קרא לו לירושלים, והלכו יחדו למעין במוצא, לאחר מכן נסעו לכתל המערבי, ובכה שם כמה שעות, ולבסוף נעשה בעל תשובה גמור, שומר תורה ומצוות.

רואים מהספור הזה, שבזוהר הקדוש יש כח כה עצום, שאי אפשר לנו לתאר, [ולכן אשרי חלקם של מזפי הרבים "הידברות" שהם מחזירי התשובה הגדולים ביותר בכל העולם, והם חלקו קרוב לשני אלפים סטים ספרי זוהר לבעלי תשובה, מפני שהם יודעים, ומבינים את הסוד, איך להחזיר בתשובה, ומהם יראו וכן יעשו] כח הרשב"י, שברגע אחד עם קצת זוהר הקדוש, יכולים לחזר בתשובה.

ענג גדול ושמחה מרבה, לחזות ולראות, רבבות אלפי ישראל מתארגנים למפעל הזוהר העולמי, וחרתו על דגליהם "בלתי לד' לבדו", (ראה בספר הרמח"ל והזוהר) ובדגל הזה דוגלים על ערי ישראל, ומתריעים בקול חוצב להבות אש "מי לד' אילי", ומתקבצים סביבם בכל תפוצות ישראל, יראי ד' שנשארו לפליטה, שישנם עדין בדורנו דור עקבתא דמשיחא, החפצים באמת להתקרב לרשב"י זי"ע, ועושים קבוצ ורבוץ ופעלים להקים שיעורים בארץ, ובכל העולם כולו, והמוני ישראל קדושים, פועם בלבם זיקת יהודי, ונמשכים בעבותות אהבה אחריהם לרגל ההפכה כי האמת נר לרגלם.

אנחנו רואים הני רב רבני יקירי, מאחינו בני ישראל, שיודעים היטב את מאמר קהלת "הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל" (קהלת א, ב), ומחם הבהיר וצלול לדעת שכל העולם הזה "הבל ואין בם מועיל" (ירמיהו טז, יט), והעקר האמתי הוא, לזכות את כלל ישראל כמה שיותר, ולזכות על ידיהם בשפע אור אלוקי (עין גמרא סנהדרין צ"ט)

כמה מפעים ומחזק להפירם במלא הודם ותפארתם, אשר יש מהם שקנו מאות ויש אלפים של סטים, לחלוקה חנם, מפני שיודעים ערך של שעה תורה בעולם הזה, ובפרט למוד הזוהר הקדוש שמוכפל לאלפים ולרבבות, ובתוך שלש שנים אלו נדפסו לערך מאה אלף סטים של זוהר, ובעשר שנים מקדם נדפסו רק אלף סטים, וכן תקוני זוהר ואדרות נדפסו בכמה שנים האחרונות כחצי מליון.

כח הזוהר והקבלה

אמר [א] הרה"ג ר' משה שץ שליט"א, ששמע מהרה"ג ר' שמואל דרזי זצוק"ל, שהיה נכח בשעת מעשה כשה'אמרי אמת' זצוק"ל פגש בקבר רחל אמנו את הרה"ג ר' סלמאן מוצפי זצוק"ל, עם חבורת מקבלים, שעשו תפלות עם פגנות, ששואת אירופה לא תבוא לארץ ישראל. ואמר ה'אמרי אמת' להרב מוצפי שהיו צריכים לעשות זאת באירופה ובזה היו מבטלים את הגזירות. וכן מובא על בעל ה'סלם' זצוק"ל, שהתחיל לכתב את חבורו, בגלל המלחמה, ואמר שאלו היה כותב את ספרו קודם המלחמה, לא היה שואה. ואכן ביום שהדפיס את הכרך הראשון, נסתימה מלחמת העולם השנייה. רואים אנו מזה, כי הזוהר הקדוש הוא הדבר היחיד להציל את עם ישראל, ומי לא רוצה לזכות לדבר הגדול הזה להיות מן המצילים את עם ישראל.

היוצא לנו מהזוהר הקדוש, שהמפוררים ללמוד זוהר הקדוש, הם הצדיקים האמתיים, שבהם נשמת משיח צדקנו, ואלו שלא מעוררים הם מהערב רב [ב], וצריך

א. ספר "סוד החשמל".

ב. על ידי למוד הזוהר הקדוש ננצח את הערב רב, כלב, נחש, אדום וישמעאל:

זהו פרשת נשא דף קכ"ד ע"א:

אמר רע"א מהימנא: אליהו, קום אפתח עמי בפקודיו, דאנת הוא עוזר לי, בכל סטרא. דהא עלך אתמר בקדמיתא, פנתס בן אלעזר בן אהרן הפהן. וכן אהרן ודאי איהו אח דילי, (משלי יז) אח לצרה יולד.

[באור: משה רבינו אמר לאליהו הנביא קום פתח

עמי ותסיעני לבאר טעמי הפגנות כי אתה עוזר לי בכל צד, ואתה נקרא אח שלי.]

כגון דא בישראל, כד אינון מחללין אורייתא, קודשא בריך הוא ייעול לון בגלותא דבני עשו ובני ישמעאל, תחות שעבודא דלהון, דדרגיהו כל"ב ונח"ש, ואתדנו תמן, ובהון יתבררו ויתלבנו ויצרכו כצורף הכסף וכבחון הזהב, הדא הוא דכתיב, (ומיה יג) וצרפתים כצורף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב, עד דיתקנין בהו, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשגל ילבינו.

המחבלים האמתיים הם הערב רב

ובתקונני זוהר (דף נ"ג): כתוב: דג גדול איהו ערב רב, דאינון (נ"א דאיהו) רב החובל, מאן חובל אלא רב מכל מלאכי חבלה, איהו חובל, ואיהי חבלה, ערב רב בנין דלילית חיבא, דבהון חאבו ישראל וחבילו ית בשרייהו באת ברית, אינון רב עלייהו בגלותא, ואינון דגה לישראל, ובגין דא אמרו (במדבר יא ה) זכרנו את הדגה וגו'.

תרגום וביאור:

מבאר הפסוק (יונה ב' א'), דג גדול רומז על הערב רב, שהם תחת ממשלתו של הס"מ, הנקרא רב החובל, שהוא ראש לכל מלאכי חבלה, ובת זוגו נקראת חבלה, והערב רב נקראים בנים שלה, שעל ידם חטאו בני ישראל בעגל, וחבלו והשחיתו אות בריתם, ואלו הערב רב נעשו ראשים על ישראל בגלות, מפני ששמעו להם, והם מביאים דאגות לישראל בצער שמצעים אותם, וזה שאמר הכתוב (במדבר יא ה) "זכרנו את הדגה", מלשון דאגה.

ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים קטיל מנייהו סגיאין, ובגלותא בתראא עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון, ודא איהו (שמות ז יח) והדגה אשר ביאור מתה.

תרגום: ובזמן שיצאו ישראל ממצרים, נהרגו הסינים, הם הרשעים שמתו במכת חשך, וכן בגלות האחרון קדם ביאת המשיח, עתיד הקדוש ברוך הוא להרוג את כל הרשעים שהם הערב רב, שזהו זמן הברור. וזה שכתוב (שמות ז יח), "והדגה אשר ביאור מתה", שאז תמות ותבטל הקלפה פלונית שנקראת דגה.

לישראל הדבוקים בזוהר הקדוש "אור במושבותם"

ויבאש היאור דא אורייתא, דאתמר בה (משלי ו כג) ותורה אור, סרחת לגבייהו, ואתמר בישראל (שמות א כב) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, אור איהו ר"ז, היאורה בת זוגיה דההוא אור, דאתמר בה (שם י כג) ולכל בני ישראל היה אור במושבותם.

ביאור: "ויבאש היאור" זה התורה הקדושה שנקראת יאור מלשון "ותורה אור", וזאת התורה היתה מבזה בעיני הערב רב כמאמר חז"ל (בסוף סוטה) בעקבות המשיח... וחכמת סופרים תסרח, ויראי חטא מאסו, והאמת תהא נעדרת.

וכן בסנהדרין (צז). תניא, רבי יוסי אומר, דור, שכן דוד בא בו, בית הועד יהיה לזונות, והגליל יחרב, והגבול יאשם, ואנשי גבול יסובבו מעיר לעיר, ולא יחננו, וחכמת

רשעים" אלו שמוצד הרע, ויתקיים בהם הפסוק ביהוקאל (יג, ט) "ואל אדמת ישראל לא יבואו" הורגת אותם). ולא יזכו לבוא לארץ ישראל, וארץ העמים

הסופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, ופני הדור כפני כלב, והאמת נעדרת, שנאמר, "ותהי האמת נעדרת וסר מרע משתולל" (ישעיהו נט, טו).

אבל בישראל נאמר "כל הבן הילוד היארה" (שמות א, כב) וגו', כלומר, שאת כל הבן הילוד, הם ישראל שנקראו בנים מפני שלומדים התורה הקדושה בנגלה ובנסתר - כי או"ר בגימטריה ר"ל¹, שזהו סודות התורה, והיאורה זה נגלות התורה והם יאירו לבני ישראל בכל מושבותם.

הנתונים בגלות בין אמות העולם הנקרא חינון בישין אריות ודבין וכו', והעוסק בתורה נקרא קלע וחרב ורמח, והם בחינת סודות כדי להצילם מרעתם על ידי חבור זה כנזכר, וספר זה עתיד להתגלות בימי מלכא משיחא כדי לתן סעדא לשכינתא. והנה כל אלו שייכו אליו יזכו לגאולה, כי עבודה זו המועטת בזמן הזה הוא יותר חשוב מכל אילי נביות שהיה בזמן שהיה בית המקדש קיים.

התופס חלק מן האחדות כאלו תופס כלו

3. בתולדות יעקב יוסף פרשת קדושים. וכן כתוב בספרו כתנת פסים פרשת קדושים וזה לשונו: כל התורה כלה, חלק הנגלה והנסתר, הכל אחדות אחד, והדוחה חלק הנסתר שאינו חפץ בה, דוחה כלה ונענש, כי הדוחה חלק מן האחדות כאלו דוחה כלו. ומכל שכן המלעיג על דברי חכמים העוסקים בחכמה זו להשפיע להשכינה, כמו שקטב בספר הקנה לו חכמו ישפילו זאת, כי הלומד כל התורה כלה לא נקרא חכם רק למדן, כי אם הלומד כדי להשפיע למדה הנקראת זא"ת וכו'. וזה שקטוב הנעור בלילה, הינו שהוא נעור ועוסק רק בלבושי התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה כידוע, ואינו חפץ באו"ר התורה, כי או"ר גימטריה ר"ל, הינו ברזי התורה וסודותיה, שזהו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה כאלו דוחה את האחדות כלו ומתחייב בנפשו, מה שאין כן אם חפץ גם בחלק הנסתר שבתורה, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיך, וכאלו השיג גם

ג. 1. ראה בהקדמה השניה לספר אור החמה, וזה לשונו: וזהו עצמו היתה עקר כונת רבי שמעון בן יוחאי בחבור ספר הזהר, להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ואין עוזר, ורצה ליחדה עם התפארת יחוד מועט על ידי חבור זה כמה שהיה הוא עם חבריו עוסקים בסוד, שזה גורם ליחד קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי הסוד שהוא ר"ז דהינו או"ר, וגם על ידי חבור זה הוא בטול הקלפות וקלות הגלות, והשבתת קטרוגם, שהם לוחמות בכל עת ובכל שעה נגד השם ונגד שכינתו ונגד בניה שהם ישראל הנתונים בגלות בין האמות הנקראים חינון, חינון בישין ודבין דאכלין ענא שהם ישראל, ועסק התורה נקרא קלע וחרב והרמח, והם בחינת הסודות להצילם מרעתם בחבור זה כו', והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שייכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובהשם בטחנו שנהיה בכלל הזוכים, אמן בן יהי רצון.

2. בחסד לאברהם (מעין ראשון נהר כ"ד) וז"ל: ודע, כי עקר כונת הרבי שמעון בן יוחאי עליו השלום בחבור הזהר היה לה להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ובאין עוזר לה, ורצה לעשות לה סמך ליחדה בבגלה יחוד גמור על ידי החבור הזהר כמה שהיה הוא וחבריו עוסקים בסודות התורה שזהו גורם ליחד קודשא בריך הוא ושכינתא על ידי הסוד שהוא סוד ר"ז בגימטריה או"ר, וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול הקלפות וקלות הגלות והשבתת הקטרוגים אשר החיצונים לוחטים בכל עת ובכל שעה נגד מדת הקדשה, והשמות הקדושים הם בסוד השכינה ונגד בני ישראל

בזכות הזוהר הקדוש נזפה לאראנו נפלאות

בגוונא דא בגלותא בתרא (היאורה) הזהר ביה הוה ר"ז, דאיהו אור דפורקנא בתרייתא, לקיים (מיכה ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, ודא איהו כל הני הילוד היאורה תשליכוהו, וכל הבת תחיון, אלן דמשתדלין באורייתא דבעל פה.

באור: כמו כן, בגלות האחרונה, יתגלה אור רזי התורה, וזהו הזהר הקדוש, שהוא אור הפדות של ישראל. ועל ידי למוד זה תבא הגאולה, וכך יתקיים הפסוק: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שגם כאן בסוף הגליות שזה גלות ערב רב, (שעל זה אמר הרב שר שלום מבעלזא זיעוכי"א שעל זה הוא מה שנאמר בפסוק "והרבה עמו פדות" שעל זה צריך הגאולה היותר גדולה מכל הגלות) **ננצל על ידי עסק בלמוד הזהר הקדוש, וזה "כל הני" - מי שהוא בבחינת בן - שלומד את סודות התורה - "היארה תשליכיהו" -**

לשוננו: עקר הגאולה הוא מרזי דאורייתא, כי או"ר גימטריה ר"ז, וזה נקרא כ"ן שגימטריה סו"ד מיסוד. וזה שכתוב במדרש, אני אמרתי יהי כן, והרשעים אומרים לא כן, שהם אומרים שאין בתורה אלא הפשט, על כ"ן לא יקומו. ועקר היא חכמת התורה ורזיה שיתגלה לנו במהרה בימינו כו', ועל דור שלנו נאמר משד עניים גופייהו, עתה אקום, בזכות אמרות השם המזקקות שבעתים, אף השם ישמרנו מהרשעים אשר סביב יתהלכון ואינם רוצים ברזי וסודות התורה, שהם כרם ולות, דברים העומדים ברומו של עולם והקדוש ברוך הוא ירומם.

או"ר בגימטריה אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז
6. באגרא דכלה למורינו הרב צבי אלימלך מדינוב (הפטר פ"ת תבוא), וזה לשוננו: 'קומי אורי כי בא אור' (ישעיה ס א), או"ר בגימטריה אי"ן סו"ף, אדו"ן עול"ם, ובגימטריה ר"ז, שהוא סודות התורה אשר הוא או"ר לנו. וזהו קומי אור", שיתגלה כבוד מלכות אדו"ן עול"ם, כי בא אור", כי כבר נתגלה להם חכמת סודות התורה שהוא ר"ז, אור התורה, ועל ידי זה תהיה גאולה להתגלות בסוד מלכותו בנודע.

חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחדות כאלו תופס כלו כו'.

סוד תקוני הזהר שגלה הרבי שמעון בן יוחאי
4. פרי צדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין זכותו יגן עלינו, (סימן ח' דף נ"א.) וז"ל: רבי שמעון בן יוחאי גלה ופתח הע' פנים שבמלת בראשיית, ונקרא אותם תקוני זהר, מפני שהוא לשון אור, ואו"ר גימטריה ר"ז, והוא האור הגנוז שגנוז הקדוש ברוך הוא בתורה וכו', **שעל ידי זה יהיה ביכלת האדם לתקן כל מה שעבר עליו על ידי תשובה, ועל ידי זה יברך אותו השם יתברך שאם יהיה חטאיכם כשנים הללו, שסדורות ובאות מששת ימי בראשית, ואז כשילג ילבינו. ולכן נוהגין ישראל ללמוד בספר התקונים בחדש אלול ועשרת ימי תשובה, שאלו הארבעים יום הם ימי רצון שאנו נתנו הלוואות שניות למושה רבינו עליו השלום עם כל הדברי תורה, ולתקן הכל על ידי תשובה.**
(הזהר"ק אימא עילאה - תשובה).

או"ר בגימטריה ר"ז

5. בספר אור ישראל על תקוני זהר להפגיד מקאזנין זכותו יגן עלינו - (תקון ל"ו - דף ע"ז), וזה

לצלול בים חכמת הסוד, "וכל הבת תחיון" - אלו שעד עתה עסקו בנגלה - גם הם ילמדו ויגרסו בזהר הקדוש.

יונה הנביא התפלל על ישראל שינצלו מהערב רב

דבר אחר וימן יהו"ה דג גדול לבלוע את יונה (יונה ב א), דא עניותא, דאיהו עצב, ונוקבא דיליה עצבון, דכורא דג נוקבא דגה, דא הוא (שם ב) ויתפלל יונה אל יהו"ה אלהי'ו ממעי הדגה, מכפנא דעניותא דמטי למעוי דישאל, בההוא זמנא ויאמר יהו"ה לדג ויקא את יונה וגומר (שם יא), בדוחקא דדאגה דלהון דדואגין מן עניותא, מדוחקא יפקון מן גלותא, הדא הוא דכתיב (שמואל ב, כב-כח) ואת עם עני תושיע. דא נבואה דיונה דנתנבא דיפקון ישראל מן גלותא בדאגה (ס"א בדוחקא) דעניותא.

באור: באור נוסף לפסוק: הדג נמשל לדאגה, שרוצה לבלע את יונה, הם ישראל, ודאגה זו עניות, שבא על ידי הס"מ ופלונית בת זוגו רח"ל, שידוע שהכעס, וכן פגם הברית, גורמים לדאגה זו, וזו תהיה פעלת הערב רב. ועל כך התפלל יונה הנביא אל ה' אלקיו, שיציל את ישראל מעניות ורעב שמגיע אל המעים, ובאותו הזמן כאשר יתמלא סאת הצרות יצאו ישראל מהגלות, כמו שכתוב, "ואת עם עני תושיע" רומז שכאשר יהיו ישראל בעניות אז יושיעם ויגאלם. (ובלמוד הזוהר הקדוש נצלים מכל העניות והנסיונות).

מושב לצים זו (לילי"ת) אמם של ערב רב

ובתקוני זוהר (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב), על הפסוק אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים וגו', אשרי ותהלתו של האיש, אשר לא הלך בעצת רשעים, בדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב (תהלים פ"א פסוק א).

אשרי האיש. הוא אהי"ה אשר אהי"ה. ראש לכל הראשים ועליה נאמר "ראשך עליך ככרמל" (שיר השירים ז, ו). וזה תפילין של ראש. "ודלת ראשך כארגמן". זו תפילין של יד. ובו משבחים לבת בזה האשרי (ועל כן בראשי"ת שם אשרי שם בת) זה הוא שכתוב "באשרי כי אשרוני בנות" (בראשית ל, יג). [הם הצדיקים שמעלים את השכינה הקדושה] מי זוכה ליכנס שמה, אשר לא הלך בעצת רשעים. שהיא עצה רעה מצד של עץ הדעת טוב ורע. (מי הרשעים. זה סמא"ל ונחש) ובדרך חטאים לא עמד. איזה דרך חטאים. זו שנאמר בה "בן דרך אשה מנאפת אכלה ומחתה פיה וגו'" (משלי ל, כ). ובמושב לצים לא ישב. איזה מושב לצים זו (לילי"ת) אמם של ערב רב, שהיא מטמאה כנדה במושבה. וכן ערב רב מטמאים במושבים שיושבים ביניהם, כנדה. ומי שמתדבק באותו אשרי. שהוא הפתר והראש של התורה. נאמר בו והיה כעץ שתול על פלגי מים. וזה עץ החיים שנאמר בו ועלה לא יבול:

[היות וחז"ל גילו לנו שהערב רב הם המעכבים את ביאת המשיח, וכל הצרות מחמתם, והזוהר הקדוש מאריך בזה בהרבה מקומות, לקטנו מראה מקומות נרחב ובהיקף נפלא: ראה נתיבי הזוהר בהוספות אות א].

המצפים ומאמינים לגאולה, הם יזכו לכל הטובות המובטחות:

איתא בזוהר הקדוש פ'רשת פי תשא (דף קפ"ח ע"ב) פתח רבי יוסי ואמר, "הן יבשו ויכלמו כל הנחירים בך" (ישעיהו מא, יא) וגו'. זמין קודשא בריך הוא למעבד ליש'אל. כל אינון טבאן, דקאמר על ידי נביאי קשוט... (פרוש: עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות ליש'אל, את כל הטובות שנתנבאו נביאי האמת, וסכלו עליהם בגלות...) אבל אזלין לבי מדרשות, פתחין ספרין, וחמאן כל אינון טבאן, דקא מחכן, וחמאן כתיבין באורייתא, דאבטח לון קודשא בריך הוא עלייהו, ומתנחמין בגלותהון... (ויש'אל החזיקו מעמד כאשר ראו בספרים הקדושים את כל ההבטחות והטובות שהבטיח ה' יתברך...) ועל דא, הן יבשו ויכלמו כל הנחירים בך. מאי כל הנחירים בך. דאתקפו נחיריהון ברזא אעלף בגלותא דא. בההוא זמנא. יבשו ויכלמו מכל טבין דיחמון להון ליש'אל. (ועל זה התנבא הנביא שרק מי שהאמין וציפה לקיום הנבואה, הוא יזכה לשמוח בגאולה, והערב רב יבשו ויכלמו, פי הלכו אחרי ההבל)

כדי להנצל מקלפת הערב רב יעסק בזוהר הקדוש

ואינון ערב רב רשיעיא, (ואותם הרשעים שמהערב רב) דיתקיים בהו בההוא זמנא, (יתקיים בהם לפני ביאת המשיח הכתוב) "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים" (דניאל יב י). (שאז יהיה בירור גמור ביש'אל) יתלבנו: אינון מארי משנה. (אלו בעלי המשנה שיתבררו על ידי לימוד התורה) ויצרפו: אינון זרעא קדישא דשא עמא. (וזרע הקדוש של שאר העם יתבררו על ידי מצוות ומעשים טובים וצדקה) הדא הוא דכתיב, "וצרפתים כצורף את הכסף" (זכריה יג, ט). (דהינו על ידי כסף שנותנים לצדקה) והרשיעו רשעים, אינון ערב רב. (ואלו הערב רב יצאו מקלל יש'אל).

והמשכילים יבינו, אינון מארי קבלה, (והמשכילים הם אלו שעוסקים בסודות התורה) דאתמר בהון "והמשכילים יזהרו בזוהר הרקיע" (דניאל יב, ג). **אלין אינון דקא משתדלין בזוהר דא, דאקרי ספר הזוהר**, (אלו הם הצדיקים שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזוהר) **דאיהו כתיבת נח**, (שהוא כתיבת נח שמציל מהמבול) דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. (שכמו שלא כולם זכו להיכנס לתיבה לפני המבול, כך רק הזרזים והמשכילים יזכו להנצל על ידי הזוהר הקדוש, כי הזמן קצר, כמו שכתוב במלאכי "הנני שלח מלאכי ופנה דרך לפני ופתאם יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים ומלאך הברית אשר אתם חפצים הנה בא אמר ה' צבקות" (מלאכי ג, א)) דבהון (באלו שיזכו לעסוק בזוהר הקדוש) יתקיים "כל הנין הילוד היארה תשליכהו" (שמות א, כב). (להיות בבחינת בנים, ומקראשונים לקבל פני משיח צדקינו, במהרה בימינו) ודא אורה דספרא דא, וכלא על סבה

דילף. (וזה האור של ספר זוהר הקדוש יאיר בנשמותיהם, וכל זה בזכות הרשב"י הקדוש). (זוהר הקדוש פרשת בהעלותך - רע"א מהימנא, דף קנ"ג ע"ב, ועין תיקוני זוהר תיקון כ"א עמוד נ"ג, נ"ד).

עסק התורה שלא לשמה

והנה מה שכתב בתחלת דבריו, ואפילו כל אינון דמשתדלי באורייתא, כל חסד דעבדי לגרמיהו וכו'. עם היות שפשוטו מבאר, ובפרט בזמננו זה, בעוונותינו הרבים, אשר התורה נעשית קרדם לחתך בה, אצל קצת בעלי תורה, אשר עסקם בתורה, על מנת לקבל פרס, והספקות יתרות, וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות, ודיני סנהדראות, להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ, ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה, הבונים מגדל וראשו בשמים, ועקר סבת מעשיהם היא, מה שכתב אחר כך הכתוב "ונעשה לנו שם" (בראשית יא, ד). ככתוב בספר הזהר בפרשת בראשית (דף כ"ה): וזה לשונו, על פסוק "אלה תולדות השמים והארץ" (בראשית ב, ד), שחמשה מינים יש בערב רב, ומן הג' מינים, מהם הוא הנקרא כת גבורים, דעלייהו אתמר המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם, ואינון מסטרא דאלין דאתמר בהון "הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם" בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות, ושויין בהון ספר תורה, ועטרה על רישיה, ולא לשמה, אלא למעבד לון וכו'. והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא: כל העוסק בתורה שלא לשמה נח לו שנהפכה שליתו על פניו, ולא יצא לאויר העולם.

ראיה שאין עוסקין לשמה

ואמנם האנשים האלה, מראים תימה וענוה, באמנם כי כל עסקם בתורה הוא לשמה. והנה החכם הגדול התנא רבי מאיר עליו השלום, העיד עליהם שלא כך הוא, באמרו לשון כללות, כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו', ומגלים לו רזי תורה, ונעשה כנהר שאינו פוסק והולך, וכמעין המתגבר מאליו, בלתי הצטרכו לטרח ולעין בה, ולהוציא טפין טפין של מימי התורה מן הסלע, הנה זה יורה שאינו עוסק בתורה לשמה כהלכתה, ומי זה האיש אשר לא יזלו עיניו דמעות בראותו המשנה הזאת ורואה חסרונו ופחיתותו. (הקדמת רבי חיים וויטאל על שער ההקדמות - ועין אור הזוהר פרק כ"ח).

מי שאינו עוסק בספר הזהר, כל תורתו הוא משפה ולחויץ

מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי האר"י, כל תורתו הוא משפה ולחויץ, וכלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה, אלא להיות מאנשי שם, להיות רב, וראש גדול הדור, ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים - ובדאי לא ישיג ארחות חיים, אלא על ידי למוד הזהר, וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד: בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים, וכתבי מרן האר"י, שהם חיים ממש לנפש, בלולה

במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה, שכל תורתו שעוסק, הוא משפה ולחוי, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה, אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור, ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים.

ועין בתקוני זהר חדש: לית בנו מאן דיתער לגבה, לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא וליליא באורייתא דבעל פה, בכמה קושין. וצוחין בה ככלבין דאמרין הב הב. הב לן עותרא, הב לן יקרא, ולית מאן דישתדל לסלקא שכינתא.

וכן בספר שערי אורה שפלו אור. וכבר הארכנו הרבה מזה שלא תהיה מקבל, אלא עבד מאהבה ועבד מיראה. (היכל הברכה קומרנה פרשת עקב ז', י"ט - אור הזוהר פרק י').

רק הלומד תורה לשמה מציל את העולם

ואמרו חז"ל (סנהדרין צ"ט): אמר רבי אלכסנדר, כל העוסק בתורה לשמה, משים שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה שנאמר: "או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי" (ישעיהו כז, ה). רב אמר, כאילו בנה פלטרין של מעלה ושל מטה, שנאמר: "ואשם דברי בפיה ובצל ידי כסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ" (שם נא, טז). רבי יוחנן אמר: אף מן על כל העולם כולו, שנאמר: "ובצל ידי כסיתיה". ולוי אמר אף מקרב את הגאולה שנאמר: "ולאמר לציון עמי אתה".

ועין בספר "נפש החיים" [ל] (שער ד' פרק כ"ה), שרק על ידי עסק התורה לשמה זוכה לקיים העולם. ואין לה תורה לשמה יותר מלמוד הזוהר הקדוש (עין אור הזוהר).

יום יוצאים מלאכי חבלה מלפני הקב"ה לחבל את כל העולם כולו ואלמלא בתי כנסיות ובתי מדרשות שתלמידי חכמים יושבין בהם ועוסקים בדברי תורה היו מחבלין את כל העולם כולו מיד כו' ע"ש. עם כל זה עדיין יוכלו להתקיים על ידי השרידים אשר ה' קורא. העוסקים בתורה הקדושה יומם ולילה. שלא יתבטלו לגמרי לחזור לתהו ובהו ח"ו. אבל אם היה ח"ו העולם פנוי לגמרי אפילו רגע אחת ממש מעסק והתבוננות עם סגולה בתורה הקדושה. תיכף כרגע היו כל העולמות נחרבים ונבטלים ממציאות לגמרי ח"ו. ואף גם איש אחד מישראל לבד. רב כחו. שבידו להעמיד ולקיים את כל העולמות והבריאה בכללה על ידי עסקו והתבוננותו בתורה הקדושה לשמה. כמו שכתוב (סנהדרין פרק חלק דף צ"ב) כל העוסק

ד. וזה לשון נפש החיים: וכל זה כשעדיין יש אנשים מישראל שדבקים בו יתברך ובתורתו בעיון ושקידה ויגיעה גדולה לשמה. ורק בתורת ה' חפצים כל הימים. ואז האנשים שבטלים לגמרי מעסק התורה מורע בחירתם. המה ירדו שאול חיים ומגורשים מהסתפח בנחלת עבדי ה' הדבוקים בו יתברך ובתורתו. ומארץ חיים יכרתו ח"ו. ועל כל פעולת העולם גם כל העולמות, הגם כי נתמעטו וירדו מקדושתם ואורם, בסבת החטאים האלה בנפשותם, וכמעט שנטיו רגלם ליחרב ח"ו כמו שכתוב בתנא דבי אליהו (רבה פ"ב): אמרו חכמים כל זמן שבני אדם מבטלין מן התורה מבקש הקב"ה להחריב את העולם כו'. ושם (בסדר אליהו זוטא פ"ה) "כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל" ואין מצוקין אלא תלמידי חכמים כו'. בכל

אביגדור קרא מפראג. - עבודת הקודש למר"מ
אבן גבאי ח"ב פל"ב. - ספר המפואר למוהר"ש
מולכו דרוש על פ' בראשית. - מגיד משרים
לרבינו יוסף קארו פ' תרומה, פ' במדבר. - חסד
לאברהם למהר"א אזולאי מעין א' נהר יז, מעיין
ב' נהר ס"ז, מעיין ד' נהר נד, מעיין ה' נהר יז,
כה, לב, מעיין הששי הקדמה, נהר א' ב', ה'. -
מגלה עמוקות עה"ת: פ' תולדות, וישלח, ויגש,
וארא, בא, תרומה, ויקרא, תזריע, קדושים בהר,
בחקותי, שלח, קרח, חוקת, בלק, פנחס, ואתחנן,
וזאת הברכה. - מגלה עמוקות רנ"ב אופנים על פ'
ואתחנן: אופן כד, נח, עד, עת, פ, צז, קי, קכ,
קמד, קפז, קצח, רנא, רנב. - ספר מבוא לחכמת
הקבלה למהר"ש טולידאנו: ח"א שער ז' פ"ז, ח"ב
שער ו' פ"ז, ח"ב מאמר א' חנוכה. - ספר מעולפת
ספירים: מוהרנ"ש אלגאזי: יום תשעה עשר אות
י"ג, טו, יום עשרים ואחד אות לב, - ספר עשרה
מאמרות להרמ"ע מפאנו: מאמר חיקור דין ח"ג פ'
כ"ב, מאמר אם כל חי ח"א סי' ג', כב, - ספר יונת
אלם פ"ד, כתבים: מאמר הנפש: ח"ב פ"ד, ח"ה
פ"י, י"ב, חלק י"ז פ"ד, מאמר מאה קשיטה: סי'
כ"ו, סי' נ"ג, מאמר שבתות ה': כת"ח ח"ג, מאמר
צבאות ה' ח"ב. - של"ה הקדוש: שער האותיות:
עמק ברכה אות ו', מסכת שבועות פרק תורה אור
אות מ"ו, מסכת תענית דרוש מטות מסעי אות
כד, מסכת יומא הל' תשובה אות סב, - ספר
בראשית: וישב, מקץ, ויגש. ספר שמות פ' בא
תורה אור אות ג', פ' כי תשא תו"א אות ג', פ'
ויקהל פקודי תו"א אות ב', ספר במדבר נשא
בהעלותך תו"א אות יג, פ' חוקת תו"א אות ב', פ'
ואתחנן תו"א אות א', ג, - ווי העמודים פ"ו. -
הרמח"ל הקדוש: ספר דרך עץ חיים, ספר אדיר
במרום ח"א תניא אמר רבי שמעון, ומחצדי חקלא
זעירין אינון, למגזר מילין דקשוט, ח"ב מאמר
ביאור ז' מלכים. - ספר תיקונים חדשים: הקדמה,

ר"א: זוהר בראשית דף כה, עא. כו, עא. כז, עב.
כח, עב. רסב, עב. רסג עא. - זוהר שמות מה, עב.
סז, עא. קיד, עא. כק, עא. ככד, עא. קצ עב. קצה,
עא. קצז, עא. רג, עא. רכג, עב. רכד, עא. - זוהר
ויקרא כז, עב. כח, עא. כח, עב. פו, עב. צז, עא.
קיא, עא. - זוהר במדבר קכב, עב. ככד, עא. קנב,
עב. רל, עא. רלא, עב. רלז, עא. רמו, עב. - זוהר
דברים רעג, עא. רעו, עב. רעז, עב. רעט, עא.
רפב, עא. - תיקוני זוהר, דף: טו, עא. כב, עא. עב.
כז, עא. כז, עב. כח, עב. ל, עב. מא, עב. מב, עא.
מט, עא. נ, עב. נב, עא. נג, עב. נה, עא. עה, עב.
צו, עב. צז עא. קיב, עא. קיז, עא. קיט, עא. קכח,
עב. קלח, עא. קמ, עא. קמא, עא. קמא, עב. קמד,
עא. קמו, עב. קמז, עב. - זוהר חדש: פ' יתרו
מאמר ד' גוויני עינא. פ' יתרו מאמר ז' ימי
בראשית. פ' יתרו מאמר שרטוטין דמצחא. -
תיקוני זוהר חדש: דף כז עא.

עץ חיים להאריז"ל: הקדמת מוה"ר חיים ויטאל
על שער הקדמות. עץ חיים שער לב פרק א' מ"ת.
שער לח פ"ו מ"ת. שער מט פ"ג. - שער הגלגולים
הקדמה כ'. הקדמה לג. הקדמה לט. - שער
הפסוקים: פ' ויגש, שמות, בא, בשלח, כי תשא,
בלק, עקב. ספר מלכים א', ישעיה. - ספר
הליקוטים: פ' תולדות, וישב, שמות, בשלח, כי
תשא, בהעלותך, חוקת, דברים, ואתחנן, עקב, כי
תצא, וילך, ספר מלכים א', ישעיה, תהלים. - ספר
עץ הדעת טוב להאריז"ל: פ' בא, בשלח יתרו,
משפטים, תרומה, כי תשא, ויקהל, פקודי, שמיני,
קדושים, במדבר, בהעלותך, חוקת, בלק, פנחס. -
שער מאמרי הרשב"י פ' משפטים, ליקוטי תורה
פ' בראשית, מקץ, שמות, ויקהל. -

ספר משנת חסידים: מסכת יעקב פ"ב, מסכת סדר
ליל פסח פ"י. - פרדס רימונים להרמ"ק: שער כג
פ' טז. - אוצר עדן הגנוז למהר"א אבולעפיא: ח"ב
סי' א'. - ספר הפליאה להמקובל האלקי רבי

העוסק בתורה לשמה כו'. ולא עוד אלא שכל
העולם כולו כדאי הוא לו.

בתורה לשמה כו'. רבי יוחנן אומר אף מגין על כל
העולם כולו. וכן אמרו בפרק התורה (אבות פ"ו) כל

דברי שמחה מכתב יג. - אשרי האיש דף מט. ארץ החיים א' פ"ב. אור עולם אות יא. תפארת היהודי אות ו'. נפלאות היהודי ח"ת דף 46. על הגאולה ע' קלו. דברי יואל פ' נשא ע' קפת. דברי שמואל (סלאנים) פ' נח. דברי תורה מונקאטש מהדו"ת א' טו. אשרי האיש דף מט. מכתב התעוררות ע' עג. הרה"ק רבי דוד מלעלוב. זכרון יעקב יוסף מע' צ. אמת ואמונה דף ו' עב. שמחת ישראל, מאמרי שמחה. גאולת הארץ דף ו'. חידושי הרי"ם על מסכת גיטין, השמטות לפ' שלח. חידושי הרי"ם, גלות וגאולה. פירוש הגר"א על דרך הרמז מגילת אסתר א. חוט המשולש דף מב. חת"ס דרוש ח' תמוז תקס"ט. על הגאולה ועל התמורה דף קפו. קדושת יום טוב פרשת וזאת הברכה. מהר"י ט"ב הגש"פ דף קטז. משכיל אל דל (קאלאמייא) ח"ג כלל י פרט א. - חידושי תורה פ' קרח ע' רנ. ויואל משה מאמר א' סי' קנג. מאמר ש"ש דף קנ. חידושי תורה דברים ע' לח. על הגאולה ע' קעז. חידושי תורה ע' כו בשלח, ע' קעט, קרח ע' רנ. בהעלותך ע' קלג. תשי"ז ע' לו, ע' תקלו, תש"כ ע' לב, חיד"ת דרשות מא"י ע' קנה. - דברות קודש. ויואל משה ע' קנב, קנז, קסא. דברי יואל מכ' ח"א ע' קלה, פ' וישלח דף כב. - שולחן הטהור מאמר אמונה ופרנסה דף עד, זכרון צדיקים חודש אייר. - אור הנר דף יג. סיפורי הרמ"ח ע' כה. - אוצר הסיפורים ח"ד א' ד' (מרגליות). פאר וכבוד (סיפורים מהר"ש מבעלזא) דף 258.

תיקונא תמינאה, תיקונא תמינסר, תיקונא תמינא ועשרין, תיקונא חמשין וחמש, תיקונא שבעין. - ספר קנאת ה' צבקות ח"כ, - מאמר ויהי מקץ. - פירוש הרמח"ל עה"ת בראשית, שמות, במדבר, דברים. - דרוש בסעודת ליל טו"ב בשבט ה' תצ"ג. - דרושי ונתת הכסף. - ראשי פרקים ד"ת לרמח"ל, - ספר תקט"ו תפילות: תפילה קיג, קנא, קנד, קעו, קעז, רב, רפט, שי, שעא, תפילה חשמ"ל, תצה, תפלה ואתחנן. - שערי הלשם מהר"ש אלישוב: ח"א סי' טו פ"א, ח"א סי' יט בסוד נורא עליה, ח"ב סי' ב' פ"ב, פ"ג, סימן ד', סי' ה', סי' ו', סי' ז', סי' יג פ"ד. - הגר"א מוילנא, אבן שלמה פי"א. ביאור הגר"א על תיקוני זוהר דף קיא עא. - יהל אור על הזוהר בראשית דף כח עב. אדרת אליהו פ' דברים. ביאור על תיקוני זוהר דף צז עב.

תלמידי בעל שם טוב: אוצר החיים - קאמרנא פ' תצא. - היכל הברכה: וארא, כי תשא, פקודי דף שיח, פ' בלק, פ' ראה, דף יג עב פ' תצא, עקב דף סח עב, דף רט ע"א. כי תבא דף כח ע"ד. - זוהר חי פ' בראשית דף כה עא, דף כג עב. דף לו עא. דף קא ע"ד, דף קו עא, דף קיב ע"ג, דף קיג, דף שכט ע"ד. פ' ויחי ד' תכו, דף תלט. שמות דף ז' ע"ג. דף פו ע"ד. דף קע עב. - זקן ביתו מ"א אופן ז דף מז, אופן טז דף עה, מ"ד אופן י"ג דף רט. - נתיב מצוותיך שביל אמונה ג' אות כו. - תולדות יעקב יוסף פ' נשא דף תס, פ' שופטים דף תרסו. - בני יששכר מאמר חודש אדר מאמר ג'. ליקוטי מוהר"ן ח"א סי' ת, כב. - דברי חיים פ' ויקהל.

הַגְּאוּלָּה תְּהִיָּה עַל יְדֵי שְׁנֵת־דְּבַק בְּצַדִּיק שֵׁישׁ לוֹ כַּח לְהִגָּן וְלִהְיוֹת תִּבְתּוֹ נַח שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הוּא הַרְשָׁבִי הַקְדוֹשׁ

ובימינא יפקון, (דף נד.) בגין דצדיק ח"י עלמין איהו עני דאתקשר בימינא, דאיהו פסח, כגוונא דישראל דאתמר בהון "ואת ערום ועריה" (יחזקאל טז ז), והאי יונה איהי יונה דתיבת נח.

[באור: ובימינא יפקון - שיצאו בחדס וברחמים, בזכות הצדיק, שמשים עצמו כעני, כמו שאמרו חז"ל ברכות (דף יז): אמר רב יהודה אמר רב, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב, ואומרת כל העולם פלו נזנין בשביל חנינא בני, וחנינא בני די

לו בקב חרובין, מערב שבת לערב שבת, וכמו בפסח שדלג ה', על מצב ישראל וגא'לם, כף יגאלנו בגא'לה האחרונה, אפלו שאין לנו זכיות, על ידי שנתדבק בצדיק שיש לו כח להגן ולהיות תבת נח של ישראל, הוא הרשב"י הקדוש שאמר יכול אני לפטר את כל העולם בלו מן הדין].

תקוני זהר ארבעים יום מראש חדש אלול עד יום הכפורים

בהקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א, כתוב, וז"ל: יעין בסוף הקדמת בעל כסא מלך, ועוד בכמה ספרים קדושים שהלחיבו מאד ללמד התקוני הזהר בארבעים יום שמראש חדש אלול עד יום הכפורים (ואולי יש להסמיק זה, ממה שכתב בתקון ו' ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה, ודא יום הכפורים, דתבת נח היא אמא עלאה, חלון דילי הוא עמודא דאמצעי'תא, דביה אור יתירה אור. וכתב בבאור הגר"א שביום הכפורים חלונות התבה והוא תשובה אמא עלאה פתוחים, וזהו שכתוב מקץ ארבעים יום, שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש אלול, ורע"א מהימנא איתא על התקוני זהר דאיהי כגוונא דתבת נח וכו' כידוע).

יקירי ירושלים מתחילים באמירת התקונים מחמשה עשר באב.

הרבה חסידים ואנשי מעשה, מתחילים ללמד סדר תקוני זהר הקדוש, מחמשת עשר באב, עד יום הכפורים. כי מעלת אמירת תקוני זהר בחדש אלול מבאר בהקדמת כסא מלך שמטהר הגוף והנשמה. וסגלתו לקרב קץ הגא'לה, וכן כתוב באור צדיקים (סימן ל"ו סימן ב') אשרי מי שישראלים ספר התקונים בימים אלו ויקירי ירושלים מתחילים באמירת התקונים מחמשה עשר באב.

קטעים מתוך דרשה שנאמרו בבית המדרש ברסלב בבית שמש

רבינו נחמן מברסלב, הפליג בשבח קדשת התקוני זהר

רבינו נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו אמן, ידע כל דברי ה"עץ חיים" ו"פרי עץ החיים", וכל כתבי האר"י זכרוננו לברכה, מספר הזהר, והעקר מהתקונים. והמוכן מדבריו היה שזה היה בימי נעוריו. והפליג מאד כמה פעמים, בשבח גדלת קדשת התקוני זהר. והיה רגיל לעסוק בו ביותר גם בכל השנה, אפלו שלא בימי אלול. בספר ספר שיחות הר"ן (אות קכ"ח), כתוב: בספר התקונים כלולים כל החכמות שבעולם וכו'.

רבות ספרים לא יספיקו לכתב הסודות הרמוזים בתקונים

בספר שיחות הר"ן (אות רפ"ה), כתוב: שמעתי מפיו הקדוש פעם אחד, שדבר בהפלת גדולות סודות נוראות תורתנו הקדושה. אמר: הלא כל ספר תקונים, הוא על תבת בראשית לבד, ועל ספר התקונים לבד, לא יספיקו אלפים ספרים לבאר עצם רבוי הסודות שיש שם, אשר לא יכילם העיון, כידוע לכל גדלת קדשת התקונים הקדוש, אשר כל עורות אילי נביות, לא יספיקו לבאר סודותיו ורמיזותיו וכו'. וכל ספר התקונים, עם כל מה שנכלל בו כנזכר לעיל, הוא רק פרוש על תבת בראשית לבד, וכן על תבת ברא, יכולין גם כן לעשות ספר תקונים עם רבוי סודות וכו' כנזכר לעיל.

ומזה יכולין להבין ולשער קצת, גבהות עמקות תורתנו הקדושה, כי כן על כל תבה ותבה של התורה, יש סודות רבות כמו אלו הסודות, הכלולים ב"ספר התקונים", שהוא על תבת בראשית לבד. ועתה, כלליות התורה הקדושה שיש בה הרבה תבות כאלו, מה גדלו סודותיה, אשר אי אפשר לבאר ולדבר מזה כלל.

עוד רציתי לעורר, היות שבסיעתא דשמיא זכינו, שנבנה בית המדרש חדש על שמו של רבינו הקדוש, וברוך ה' שארגנו כבר כולל על לימוד הזהר וקבלה, שמהם ילמדו וכן יעשו בכל מקום ומקום, ובכל עיר ועיר בארצנו הקדושה, ובכל העולם כלו.

וכידוע שרבינו ז"ל צוה לכל אנשיו, שיגמרו כל הזהר ותיקונים בכל שנה ושנה, והיות וה' עזר לנו שהוצאנו לאור ספרי הזהר המחולק היומי, מחלק ל' 354 ימי השנה, ובספר הזהר הזה כל כך קל לגרוס הזהר בכל יום לערך 12 דקות, וכך יגמרו הזהר הקדוש בכל שנה ושנה, וכך פשמיעים לאומן, יביאו מתנה לרבינו ז"ל, סיום כל ספר הזהר ותיקונים וזהר חדש.

כתוב בספר הקדוש "שיחות הר"ן" מרבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א (אות ק"ח): "ידוע שלמוד הזהר מסגל מאד מאד. ודע, שעל ידי למוד הזהר נעשה

חשק לכל מיני למודים של התורה הקדושה, והלשון של הזהר מעורר מאד לעבודת השם יתברך".

למודים אנו מזה, שלמוד ספר הזהר הקדוש, הוא כלי גדול למבלי דרכו תורה ועבודת השם, ומי לא מחפש היום חשק ללמוד התורה והתעוררות לעבודת השם - ובפרט הצעירי צאן קדשים, לחנך אותם לחשקות התורה, ויראת שמים ומדות טובות, הוא דרך טוב ומועיל, לחנך אותם ללמד הרבה בספר הזהר הקדוש, ועל ידי זה יזכו בנקל לחשקות התורה לכל מיני למודים של התורה הקדושה, פי אין לנו שיעור רק התורה הזאת, ויתעורר לבם פאש להבת שלהבת לעבודת השם יתברך.

"והמשכלים יזהרו בזהר הרקיע" (דניאל י"ב, ג) כל ישראל צריך שיהיה להם חלק בקריאת הזוהר!

הזוהר המחלק החדש המחלק לימי השנה, בא לאפשר לכל ישראל בארץ ובעולם להיות שתפים בקריאת ספר הזוהר ובסיומו, לתקון השכינה הקדושה, לתקון כל ישראל, ולבטול כל גזרות קשות ורעות מעל עם ישראל.

בספר "אור הזוהר" ישנם אלף מאמרים מצדיקי יסוד עולם, על חשיבות הלמוד והקריאה בזהר, אפילו ללא הבנה!

בספר אדיר במרום - (לרמח"ל), כתב: "מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזוהר... כי הוא לגאלה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל.

"על ידי ספר הזוהר יצאו ישראל מן הגלות ברחמים" (רעיא מהימנא - נשא). ובשם הבעל שם טוב נאמר: "אמירת הזוהר מסגל לנשמה". ובשם ר' אהרן מזיטאמיר נאמר: "זוהר הקדוש צריך לאמרו בלא באור, כי התבות והדבור של הזוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך".

"ובאגרת הרמח"ל לרבו כתב וזה לשונו: ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא איישר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום! אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהי לו לזכות, כי אין כמות לטובה לכל ישראל! וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

והנה, בימינו אנו, זכינו שספר הזהר נגיש לכל אדם בכל קצוות תבל, בקלות ובפרוטות ממש, וכבר יצאו סטים מהיכלא דרשב"י בראשות הגה"צ המקביל הרב בניהו יששכר שמואלי שליט"א בפורמט כ"ס 70 חלקים וכן תיקוני זוהר, וכן בדפוס של 12 כרכים, וכעת מוציאים לאור בעזרת ה' סט של 18 כרכים גדולים עם ביאור נחמד וקל מאד, שבקרוב יצא לאור, ובפרט בזכות מזפי הרבים של מפעל הזהר העולמי, ונראה שזו כונת הדברים שפעלת ספר הזהר (שאמנם נתגלה בתקופה מאחרת יחסית לתקופת

רשב"י) צריכה להמצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח, כלומר בדורנו אנו, ולכן נראה שהנגישות הגדולה של ספר הזהר בימינו, אינה מקרית כלל ועקר.

ובכך קראו כל גדולי הדור, את הצבור לקריאה בספר הזהר בתקופה זו. ושמעתי בשם גדולים, שנכון שאדם יקציב לעצמו אפילו קריאה של דבר מועט בספר הזהר מדי יום, ובכך יוכל בעזרת השם לדבק בספר הזהר. והאמת, שמעבר לדברים האמורים למעלה, בענין כחו של ספר הזהר, לבטל את חבלי משיח, עבור האדם הדבק בו, הרי ידוע שספר הזהר ממרק את נשמת האדם, מפל דבר רע, והקריאה בו היא סגולה לכל הישועות וההצלחות.

מורי ורבותי! באדרא רבא קדישא (זהר חלק ג דף כ"ח ע"א) כתוב: שְׁהִי מַעֲמַד הַר סִינִי בְּשַׁעַת שְׁגִלָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי אֶת הָאֲדָרָא: וְזֶה לְשׁוֹן הָאֲדָרָא: תֵּנָא רַזִּין דְּרַזִּין, כִּד פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַזִּי דְּרַזִּין, אֲזִידַע אֲתָרָא, [למדנו בבִּרְיָתָא שֶׁבְּסֵפֶר רַזָּא דְּרַזִּין, וכאשר פתח רבי שמעון לפרש את הסודות נודעזע המקום שישבו שם, כדמיון הר סיני, שנאמר בו "ויַיַּחֲרֹד כָּל הָהָר מֵאֵד" (שמות יט, יח)] וחברין אתחלחלו. [והחברים התחלחלו ונרעדו, כדמיון ישראל במתן תורה, שנאמר "ויַיַּחֲרֹד כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּמַחֲנֶה" (שם פסוק טז)]. – כִּמָּה גָּדוֹל זְכוּתוֹ שֶׁל הָרֶשֶׁבִּי זי"ע, אֲשֶׁר בְּלִמּוּד תוֹרָתוֹ זֻכִּים לַמַּעֲמַד הַר סִינִי, וְקִבְּלַת הַתּוֹרָה.

בספר פרי צדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין זי"ע (סימן ח' דף נ"א עמוד א), וז"ל: רבי שמעון בן יוחאי גלה ופתח ה' פנים שבמלת בראשית, וקרא אותם תקוני זהר, מפני שהוא לשון אור, ואז"ר גימטריא ר"ז, והוא האור הננוז שגנזו הקדוש ברוך הוא בתורה וכו', שעל ידי זה יהיה ביכלת האדם לתקן כל מה שעבר עליו על ידי תשובה, ועל ידי זה, יברך אותו ה' יתברך, שיהיה חטאיכם כשנים הללו, שסדורות ובאות מששת ימי בראשית, ואז כשילג ילבינו. ולכן נוהגין ישראל ללמד בספר התקונים בחדש אלול ועשרת ימי תשובה, שאלו הארבעים יום, הם ימי רצון, שאז נתנו הלוחות שניות למשה רבינו עליו השלום, עם כל הדברי תורה, ולתקן הכל על ידי תשובה, עד כאן לשונו.

ובקונטרס עץ החיים (פרק יג), ומי שאינו לומד פנימיות התורה, הרי הוא מתחייב בנפשו, כי גם בעסק התורה יפל הנופל כו', כנזכר לעיל בארץ, ולא זו בלבד שלא יברר ברורים, אדרבה כו' וכמו שאמר מי שאינו רוצה בלמוד הזה, כי אם בלמוד הנגלה לבד, הרי הוא מתדבק באתר דמותא כו', וכמו שכתב בזהר דוֹיָחִי, שהובא לעיל שרק בה ועל ידה יזכה לאור החיים, כי היא היא בחינת עץ החיים, ועל ידה יבוא לידי אהבה ויראה, וחי בהם בעסק תורתו, לברר ברורים, לעלות נפשו ומקור נפשו וליחדן ביחודו יתברך כו', עכ"ל.

ובזה אפשר לפרש המשנה אבות (פג משנה א') ולפני "מי" אתה עתיד לתן דין וחשבון, "מי" בגימטריה נ', שיכולים לזכות על ידי לימוד תורת הסוד, אתה עתיד לתן דין וחשבון. כלומר כאשר תבוא לפניו יתברך עם "מי", זה השער הנ' המתגלה ללומדי הסוד, אז תוכל לתת דין וחשבון.

ואפשר לומר "מי" גילה "רוז" זה לבני "מי" בגימטריה חמשים, שע"י "רוז" שהוא סודות התורה יכולים להיכנס לשער החמשים. ועין עוד באור החיים הקדוש (שמות ג' ח') על הפסוק וארד, ושם (ויקרא כ"ב יב), דעל ידי התורה יוכלו להיכנס לשער החמשים, וזה רק על ידי לימוד תורה לשמה, שאי אפשר להגיע לזה בלי תורת הסוד כמבאר בזוהר הקדוש וברמח"ל, ובשל"ה במסכת שבועות שלו (דף קפג:).

רואים מכל זה, שעל ידי תורת הסוד, יכולים לזכות לחמשים שערי קדושה, וזה בכל השנה כולה, שתורת הסוד מטהר ומזכך את הנפש, כמו שהבאנו בספר אור הזוהר מאלף צדיקים, זי"ע.

עוד אמר רבי שמעון שם באדרא רבא, וזה לשונו: אמר רבי שמעון, לשמיא לא אימא דיצייתין, לארעא לא אימא דתשמע, דהא אנן קיומי עלמין. ביאור: אני לא אומר לשמים שיאזינו וגם לא לארץ שתשמע כמו שאמר משה רבינו, כי משה רבינו הזהיר את עם ישראל שלא יחטאו, ועל זה העיד בהם שמים וארץ, אבל אנחנו עוסקים בתורת הסוד, שהיא קיום העולם. ואין צורך לעדות שמים וארץ כי העוסקים בתורת הסוד, נצלים מן הנסיון.

מכאן אנו רואים שתורת הסוד היא קיום העולם, וכידוע כל הגאולה תלויה בלמוד הזוהר הקדוש, כמבאר בזוהר הקדוש (ח"ג קכ"ד:): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי, ויתקיים בהון ח"ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר" (דברים לב, יב).

וכמו שאמרנו בזוה"ק (זוה"ח ח"ב דף מ ע"ב) על דורו: "זכו דדרא דא יקיים עלמא עד דייתי מלכא משיחא" וכידוע שבזכות לימוד הזוהר הקדוש והאדרות יפקון מן גלותא ברחמים ועוד לא יצטרכו לנסיון. כמו שכתוב בזוהר הקדוש ובתקונים. ובתקון ו' איתא: "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגניה וקראת דרור בארץ וגו'". ובפרשת נשא אמר רע"א מהימנא "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי".

היוצא לנו מזה, שכל אחד ואחד צריך לומר בשבילי נברא העולם, ועל ידי שיחשב מה שכתב רבנו הקדוש, התורה של אחד היה אברהם^[ה], וכל אחד יכול להיות

ה. "אחד היה אברהם" (יחזקאל ל"ג), שאברהם עבד השם רק על ידי שהיה אחד, שחשב בדעתו שהוא

אברהם אבינו, זאת אומרת שכל אחד יכול לעשות גדולות ונצורות, [רבינו ז"ל מזכיר את זה הרבה פעמים] וצריך רק הרצון [רצון אותיות צנור – שאם יש רצון טוב באמת, אז נפתחים הצנורות ויש סייעתא דשמיא] והעקר הוא להתפלל במקוה, ותפלות והתבודדות לבוא כל עולמים, ולבקש מהשם שיזכה לעשות פעלים גדולים, אף ורק לאוקמא שכינתא מעפרא, ולמהר את ביאת המשיח צדקנו.

וכמו שאנו נזקקים לרחמי שמיא, ויש כמעט אחד וחצי ביליאן ערבים, שכלם רוצים לחסל את חמש עשרה מיליאן יהודים, ולכן אנו בטוחים שאם ילמדו את הזוהר הקדוש, בכל יום ויום רק 12 דקות, ויגמרו כל הזוהר בשנה אחת, בודאי ינצלו מחבלי משיח, כמו שהבטיח רבי שמעון בן יוחאי, שבספרא דא יפקון מן גלותא.

ישראל קדושים הם, ואחד טילפן אלי, שעשה וארגן כבר אלף סיומי זוהר הקדוש, ובזכות זה נזכה מהר לגאולה השלימה. ובאמת יש לי תכנית קלה איך שיכולים בקל לארגן השיעורי זוהר באלפים ורבבות, ומי שרוצה להיות שתף יתקשרו אלינו.

הכנה לגאולה – יחד שבטי ישראל לומדים זוהר הקדוש

"ובני ישראל יצאים ביד רמה" (שמות יד, ח), פעמי הגאולה ותקון אחרית הימים החלה עוד מימי יציאת מצרים. מאז ומתמיד, בכל יום אנו היהודים מחפשים ומצפים לגאולה השלמה, ולהבטחת הנביא מיכה **"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"** (מיכה ז, טו), ונראה כי לפי כל הסימנים היא מתקרבת בצעדי ענק, ובכלל יכול להיות שאנחנו כבר עמוק בפנים. עם זאת, נראה כי רוב העולם עדין שקוע בעולם הזה, ודואג לקנות בתים, ולחיות חיי פאר, ושקוע בתוך הדמיונות, כמו שאמר הזוהר הקדוש כי אדם חושב שישאר בעולם הזה לעולם, ושוכח את העקר והתכלית, שלזה בא לעולם. כי יהודי חיב להאמין בי"ג עקרים, והעקר הי"ב הוא, שמאמין שיבוא מלך המשיח, ולחכות ולצפות לו בכל רגע, אמרו חז"ל כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאלו נחרב בימיו, על כל יהודי לבדוק את עצמו, שלא יעכב ח"ו את ביאת המשיח, ועוד צריך הוא לעשות פעולות רוחניות, עם הפרט ועם הכלל, כדי לזרז את ביאת המשיח,

ולא יסתכל על שום אדם המונעו, כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא, או המניעות שיש משאר בני העולם, המלעיגים ומסיתים ומונעים מעבודתו יתברך. וצריך שלא יחוש ויסתכל עליהם כלל, רק יהיה בבחינת: **"אחד היה אברהם"** כאלו הוא יחיד בעולם כנ"ל: (ליקוטי מוהר"ן בתחילת חלק שני)

רק יחיד בעולם, ולא הסתכל כלל על בני העולם, שסרים מאחרי ה' ומונעים אותו, ולא על אביו ושאר המונעים, רק כאלו הוא אחד בעולם, וזהו: **"אחד היה אברהם"**. וכן כל הרוצה לזכור בעבודת השם, אי אפשר לו לזכור כי אם על ידי בחינה זו שיהיה שואב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחיד בעולם,

ולהגדיל ולקדש את שם השם יתברך בעולם. גדולי ישראל וצדיקיו מדאגים מהמצב הקיים ואומרים כי על פי דברי חכמינו ז"ל, יתכן שבעתיד תפרץ מלחמה כוללת, הכוללת נפילת טילים, פצצת אטום וכו' רח"ל. אולי לא מפצים את הנושא הזה בריבים, בשל חשש לבהלה, אף טוענים כי זו עלולה להיות המציאות, אם לא נחזר כלנו בתשובה שלמה, כדברי הגמרא בסנהדרין (דף צ"ז), רבי אליעזר אומר אם ישראל עושין תשובה נגאלין, ואם לאו אין נגאלין, אמר ליה רבי יהושע, אם אין עושין תשובה אין נגאלין? אלא הקדוש ברוך הוא מעמיד להן מלך, שגזרותיו קשות כהמן, וישראל עושין תשובה, ומחזירין למוטב, עכ"ל. כמובן שהנושא אינו פשוט, ואינו קצר מכדי לפרט עליו כאן, אף צריך לזכר ולדעת, שהפונה היא למלחמת גוג ומגוג, וכן לעדן חדש בעולם.

ידוע מה שנכתב בזוהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזוהר, אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהיינו ללא יסורי חבלי משיח. ורבנו משה חיים לוצאטו הקדוש זיע"א מסביר בספרו "אדיר במרום", מהו פונת הדברים הללו של הזוהר. וכן כי פדאי מאד דוקא עכשו, לדבק בקריאת ספר הזוהר הקדוש, גם בגירסא (פידוע, מדברי גדולי המקובלים שקריאת ספר הזוהר פועל פעולות רוחניות עצומות גם אם לא מבינים את המלים שקוראים).

וזו לשונו הטהור, "תניא אמר ר' שמעון לחבריא, עד אימת נתיב בקימא דחד סמכא... מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזוהר, כאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממנו עצמו, כי הוא לגאלה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתקונים כמה וכמה פעמים. וגם פה בפרשת נשא (מכ"ד ב): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" (ובגלל שעתידים ישראל, לטעם מעץ החיים, שהוא ספר הזוהר הזה, יצאו בזכותו מהגלות ברחמים).

והענין הזה תלוי הוא בעקרים גדולים מעקרי החכמה, ומושגש בעומקי ההנהגה, אשר הכין ופעל האדון היחיד על עמו ועל נחלתו, לנחותם הדרך אשר יגיעו בו, אל רב טוב המכון בראשית המחשבה. וצריך שתדע, כמה חסרו ישראל בגלותם, ומה תקונים צריכים הם להם להחזירם לקדמותם. ובחשוב המשוור (דוד המלך עליו השלום) על הענין הזה, והבין החסרונות הגדולים האלה, היה מתאונן ואומר: "אותותינו לא ראינו, אין עוד נביא וכו'" (תהלים עד, ט). כי באמת חכמה רבה ויקירא אבדה מישראל, וחכמינו זכרונם לברכה אמרו "מיום שחרב בית המקדש, שרו חכמיא למהוי כספריא" כו' (סוטה מ"ט א). והיה המשוור מתפלל על זאת ואומר: "עד מתי אלקים יחרף צר כו'" (שם עד, י). ובפסוקים אלה נכללים סודות גדולים מאד בענין הזה, שמע והבן. - ונמצא שפריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזוהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתין, כמזכר בתקונים. ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה. וזהו שנאמר "כי לא

בחפזון תצאו, ובמנוסה לא תלכו, כי הולך לפניכם ה' ומאספכם אלוכי ישראל" (ישעיה נב, יב) והאמת, כי ספר הזוהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) לברכה, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחרית הימים) אלא יציאה. ואודיעך מה תועלת נמצא בזה. והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח. - והענין: כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר, הצריך להפריד מן האדם הזהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבליים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זהמת הגלות, כדי שיוכלו לברח כנזכר לעיל, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר] חכמינו זכרונם לברכה הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב" (סנהדרין צו ב), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוף תגברת הסטרא אחרא אינו יכול לתקן התקון הצריך. וצריך שהסטרא אחרא תשאר כפותה וקשורה תחת ישראל כנזכר לעיל, ולכן צריך להם שתי הפעולות: - א. לצאת מן הקלפות ההם בדרך בריחה, כי בדרך יציאה אי אפשר בראשונה. ב. ואחר כך שיצאו ממש מן הקלפות ביד רמה, שהקליפות תשארה כפחותות תחתם. - אך כיון שנדבק הרבה בהם הזהמא, לא היה אפשר להם לברח אלא על ידי החבליים (חבלי משיח), שאז היו חוזרים בתשובה שהיא "אימא" עיר מקלט, וזאת היא הבריחה.

ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו' ושבת עד ה' אלקיך" וכו' (דברים ד, ל). - דע, כי התגברות הסטרא אחרא לגזר חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עלייתה להתאחז ולניק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות זו"ן, ואז נדחקים ישראל דחק אחר דחק. עד שהיא מגעת ל"אמא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דינין מתערין מינה" (זוהר חלק ג' סה א), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה. - ולכן היה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאמא ושם נשבר כחו, כי אדרבה מתעוררת התשובה לישראל. והוא סוד "לפני שבר - גאון" (משלי טז, יח), ועל כן גם בריחת משה ורבי שמעון בר יוחאי היו על ידי הגזרה. וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזוהר, הנה כבר ענין התבה קים ועומד לכל מי שיזדמן אליו, דהינו: הנדבק בספר הזוהר כבר מגיע ל"אמא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמזכר ברעיא מהימנא פרשת נשוא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה. - והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזוהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: שיברחו ישראל בסוד הזוהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלבא משיחא (בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח), עכ"ל.

בשנים האחרונות התעוררה תנועה גדולה בעם ישראל לשוב בתשובה, ומעוררים אותנו לזכות לתשובה מאהבה, ולהתאחד בקריאה ולמוד בזוהר הקדוש, מה

שְׂיָבִיא וְיַחֲשֵׁא אֶת בֵּיאת הַמָּשִׁיחַ. (זוהר חדש פְּרָשַׁת נח). הַדְּבָרִים מְבַסְּסִים עַל פִּי דְבָרֵיהֶם שֶׁל גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִצּוּטְטִים מְגֹדְלֵי עוֹלָם לְאַרְךָ כָּל הַדּוֹרוֹת. הָאֲדָמוֹ"ר מְהַאֲלֵמֵן רַבִּי שְׁלוֹם יְהוּדָה גֵּרָאס שְׁלִיט"א, מִסֵּד מִפְּעַל הַזּוהַר הָעוֹלָמִי לְמַעַן הַצֵּלָת עַם יִשְׂרָאֵל, בְּקֶר אֶצֶל הַצַּדִּיקִים הַקְדוּשִׁים הַמְקַבְּלִים, רַבִּי נָסִים פֶּרֶץ זְצוּקֵלֶה"ה, וּלְבַחֲל"ח רַבִּי אַבְרָהָם חִי, רַבִּי דּוֹד חַיִּים שְׁטֶרֶן, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּרֶלְנֵד רֹאשׁ יְשִׁיבַת "שׁוּבוּ בָּנִים", רַבִּי מֵאִיר שְׁטֶרֶן, מָרָא דְאַתְרָא מְדִישָׁא מִירוֹן (לְרִפּוּאָה שְׁלֵמָה), וּבִנְש"ק רַבִּי יַחֲיָאֵל אַבּוּחֶצִירָא מָרָא דְאַתְרָא רַמְלָה, רַבִּי יִשְׁשַׁכָּר בִּנְיָהוּ שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א (רֹאשׁ יְשִׁיבַת הַמְקַבְּלִים נְהַר שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַיִם), רַבִּי יִצְחָק מֵאִיר מְרַגְנֶשְׁטֶרן, וּמִשְׁמַח אֱלֻקִּים וְאָדָם, שֶׁר הַחִיּוֹן, רַבִּי שְׁלוֹם אֲרוֹשׁ רֹאשׁ יְשִׁיבַת "חוּט שֶׁל חֶסֶד" יְרוּשָׁלַיִם, רַבִּי שְׁלֵמָה יְהוּדָה שְׁוֹוִיִּצְעֵר מִלִּפְנֵים אֲב"ד בְּמֵאנְסֵי נ"י, וְעוֹד הֶרְבֵּה גְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, יִזְמוּ קְרִיָּאָה מְשֻׁתֶּפֶת: "יְהוּדִים יְקָרִים הַצֵּטְרָפוּ לְמַבְצֵעַ שִׁירְעִיד אֶת הַשָּׁמַיִם - פְּצַצַת אֶטּוֹם הַכִּי הַגְּדוֹלָה בְּעוֹלָם שְׁתַּצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל", כִּי כִנָּגֵד שֶׁעַר הַחֲמֻשִׁים שֶׁל הַסֵּטְרָא אַחֲרָא, צְרִיכִים וּמְכָרְחִים לְהוֹצִיא אֶת הַנֶּשֶׁק הָאֶטּוּמִי הָרוּחָנִי, כְּדִי שֶׁנִּזְכָּה לְשַׁעַר הַחֲמֻשִׁים שֶׁל הַקְדוּשָׁה. וּבְתַחבּוּלוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ מִלְחָמָה!!! עַל כֵּן הַמַּבְצֵעַ הַמְתַּכְנֵן הוּא: הַתַּאחָדוֹת בְּקְרִיָּאָה וְלִמּוּד שֶׁל הַזּוהַר הַקְדוּשׁ לְכָל הַיְּהוּדִים בְּעוֹלָם. עַד כֹּה בְּעֶזְרַת ה' הַתַּאחָדוֹת הַיְּהוּדִים רַבִּים בְּכָל הַתְּפוצוֹת, וּבִנְסוּף זְכִינוּ שָׁכ-70,000 יְהוּדִים מִתַּאחָדִים, כְּדִי שֶׁנִּזְכָּה לִ-1000 סִיּוּמִים שֶׁל הַזּוהַר הַקְדוּשׁ, מִיְּדֵי חֲדָשׁ בַּחֲדָשׁוֹ (כָּל אֶחָד לּוֹמֵד 4.5 דְּקוֹת בְּיוֹם בְּסֻף הַכָּל).

בְּקוֹנְטֶרְסִים וּבַחֲבֻרֹת וּבַעֲלוּנִים שֶׁהוֹדִפְסוּ, וּמוֹפְצִים עַל יְדֵי מִפְּעַל הַזּוהַר הָעוֹלָמִי, מְסַבֵּר בְּהֶרְחֵבָה, כִּי מַעֲלַת לִמּוּד הַזּוהַר הַקְדוּשׁ גְּדוֹלָה הִיא לְאִין שְׁעוֹר וּלְאִין עֶרֶךְ, וְכִי יִשְׁנֶן סְגוּלוֹת רַבּוֹת שֶׁיְכוּלִים לְזַכּוֹת לָהֶם רַק עַל יְדֵי לִמּוּד הַזּוהַר הַקְדוּשׁ. עוֹד כְּתָבוּ הַרְבֵּנִים הַצַּדִּיקִים, כִּי חוֹבָה עַל כָּל יְהוּדִי בְּאֶשֶׁר הוּא שָׁם, לְהַפִּיץ וּלְלַמֵּד אֶת הַזּוהַר הַקְדוּשׁ, מִיְּדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וּבִפְרָט בִּישִׁיבוֹת וְכוּלָּלִים, לְקַבֵּעַ לִמּוּד כְּשֶׁעָה בְּכָל יוֹם, כִּי הוּא לְבַד יִמְנַע מֵעַם יִשְׂרָאֵל, מִחֲלוֹת קִשּׁוֹת, אֲסוּנוֹת לְמִינֵיהֶם, תְּאֻנוֹת דְּרָכִים, וְכִדּוּמָה. "וְעוֹד חוֹבַת הַשְּׁעָה לְעַצֵּר הַמִּשְׁחִית, וְשַׁחַס וְשְׁלוֹם לֹא יַפְעֵל, וְלֹא יוֹכֵל הַהֶמֶן הָאִירָנִי יִמַּח שְׁמוֹ לְהַפֵּק זָמְמוֹ חֶסֶד וְחִלְלָה, כִּי אֵין דְּבַר בְּעוֹלָם שְׂאִי אֶפְשָׁר לַפְעֵל בּוֹ עַל יְדֵי לִמּוּד הַזּוהַר הַקְדוּשׁ, וְלִמּוּד זֶה עוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ גְּדוֹל בְּיוֹתֵר בְּשָׁמַיִם, כִּי גְלוּתֵינוּ הָאֲרָכָה וְהִיסוּרִים הַנוֹרָאִים שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל הֵם לְמִטְרָה אַחַת, לְבַלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדַּח, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַנָּאוֹן הַקְדוּשׁ רַבִּי יַעֲקֹב מְלִיסָא זי"ע בְּסִפְרוֹ "צִירוֹר הַמּוֹר" עַל שִׁיר הַשִּׁירִים "שְׁנִיף כְּעֶדֶר הַקְּצוּבוֹת שֶׁעָלוּ מִן הָרַחֲצָה שְׁכָלָם מִתַּאֲמִימוֹת וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם" (שִׁיר הַשִּׁירִים ד ב), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "שְׁנִיף כְּעֶדֶר הַקְּצוּבוֹת" כִּי הַגְּלִיּוֹת וְהִיסוּרֵין הַבָּאִים עַל יִשְׂרָאֵל הַכָּל נִרְמְזוּ בְּמַעֲשֵׂי אֲבוֹת כְּמוֹבָא בְּמִדְרַשׁ רַבָּה (וַיִּשְׁלַח פְּרָשָׁה ע"ה סִימָן י"ג) עַל הַפְּסוּק: "וְרוּחַ תְּשִׁימוּ בֵּין עֶדֶר וּבֵין עֶדֶר" (בְּרַאשִׁית לֵב טז), דְּהֵינּוּ שִׁיחָה רוּחַ בֵּין צְרוּתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְזֶהוּ כְּוָנָתוֹ כָּאֵן שְׁנִיף פְּרוּשׁ אַכְלִיף, הַצְּרוּת וְהִיסוּרִים שְׁמַכְלִים אוֹתָהּ הֵן כְּעֶדֶר הַקְּצוּבוֹת, כְּאֶשֶׁר נִקְצְבוּ עַל פִּי הָעֶדְרִים שֶׁשָּׁלַח יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹ כֵּן הוּא שְׁעָלוֹ, שִׁיסוּרִים

עולים ומסתלקים מן הרחצה, כשרוחצים את כתם העונות, כי נאמנים הם בשליחותן, שכלם מתאימות, סבת שליחת היסורים הוא, בכדי לזכך את ישראל, שיהיו מחברים להשכינה, [מתאים הוא מלשון חבור], וכן אמרו במדרש, שישאל הם מתאמים להשכינה, "ושכלה אין בהם" בכדי שלא ידח ממנו נדח, ועל ידי יסורים כלם יזדככו ויתחברו להשכינה הקדושה, ושום שכול לא יהיה בהם עכ"ל.

ובאמת זוהי כל התכלית של אריכת הגלות, לבלתי ידח ממנו נדח, וכמו שירידת ישראל לגלות מצרים היה כדי לתקן הניצוצות הקדושים שנפלו שם, כן הוא בגלותנו זאת, כל כבד השעבוד הוא לזה, כי על ידי היסורים מתמקקים העונות. אך ידוע כי כבר הבטחנו דעל ידי למוד כל פרד"ס התורה ובפרט למוד הזוהר הקדוש, לא יצטרכו נסיון, ולא יסורים, והם מצליחים ומבירים הניצוצות הקדושות באהבה, וכדברי האור החיים הקדוש (פרשת ויחי), ותרמח"ל הקדוש, ובהבטחת הרע"א מהימנא ע"ה, וכאשר ידבקו ישראל הקדושים והטהורים בזוהר הקדוש, ירבה הדעת דקדושה ואהבת דודים והשראת השכינה הקדושה, וכמאמר הזוהר הקדוש על הפסוק: "ותפתח ותראהו את הילד והנה נער בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה" (שמות פרק ב' ו'), ואומר "כי נער ישראל ואהבהו וממצרים קראתי לבני" (הושע פרק יא א), נער

מחזק ואמץ הלב, שיש לו לב חזק ביותר לרוץ בקשרי המלחמה, כמובא בספרים: (ליקוטי מוהר"ן, חלק שני סימן מו)

כל הרוצה לכונוס בעבודת השם באמת אי אפשר לו לכונוס כי אם על ידי שיחשוב, שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם. ולא יסתכל על שום אדם המונועו, כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא בהם, או המניעות שיש משאר בני העולם המלעיגים ומסיתים ומונועים מן דרך האמת. וצריך שלא יחוש ולא יסתכל עליהם כלל רק יהיה בבחינת אחד היה אברהם כאלו הוא יחידי בעולם:

(לקוטי עצות, ערך מניעות אות ט')

העיקר הוא לב חזק ואמץ, ואז אין לו שום מניעה בפרט המניעות בגשמיות, כגון מחמת ממון או שמונע אותו אשתו ובניו וחותנו או אביו ואמו, מכל שכן שאר אנשים כשמונועים אותו על ידי דבריהם ובליצנות שלהם מלהתקרב אל האמת, הכל בטל ומבוטל למי שמתחזק ומאמץ את לבבו

בהשם יתברך: (לקוטי עצות, ערך מניעות אות ט')

ומעין זה מה שמספרים בשם הבעל שם טוב, זכר צדיק וקדוש לברכה, משל, שמלך אחד הניח אוצר גדול במקום אחד, וסבב באחיות עינים כמה וכמה חומות סביב האוצר וכשבאו בני אדם לאלו החומות, נדמה להם שהם חומות ממש, וקשה לשברם. וקצתם חזרו תכף, וקצתם שברו חומה אחת ובאו אל השניה ולא יכלו לשברה, וקצתם שברו יותר ולא יכלו לשבר הנשארים, עד שבא הבן מלך, אמר: אני יודע, שכל החומות הם רק באחיות עינים, ובאמת אין שום חומה כלל, והלך לבטח עד שעבר על כלם. ומזה יבין המשפיל הנמשל מאליו על כל המניעות וההסתות ופתויים, שהם בחינת חומות, שיש על אוצר של יראת שמים, שבאמת אינם כלום. והעקר לב חזק ואמץ, ואז אין לו שום מניעה ובפרט המניעות בגשמיות, כגון מחמת ממון או שמונוע אותו אשתו ובניו וחותנו או אביו ואמו וכו', וכיוצא, הם כלם בטלים ומבטלים למי שלבו חזק ואמץ להשם יתברך. וגם אפלו גבורה של הגבורים, הוא רק

ישראל ואהבהו על ידי למוד הזוהר הקדוש¹ ישראל ננערים מעפר, "ויזעקו ותעל שועתם אל האלקים מן העבדה" (שמות פרק ב כג), ותעל שועתם אל האלקים, לגוים דין ולישראל אהבה ורחמים, [פדברי הרשב"י בזוהר הקדוש]. ואמרו במדרש רבה (דברים פרשה ב פסקה כג) דבר אחר אמר רבי אלעזר כשנגאלו ישראל ממצרים לא נגאלו אלא מתוך חמשה דברים אלו, מתוך צרה, ומתוך תשובה, ומתוך זכות אבות, ומתוך רחמים, ומתוך הקץ. מתוך צרה דכתיב, "ויאנחו בני ישראל" (שמות ב, כג), מתוך תשובה דכתיב "ותעל שועתם" (שם), מתוך זכות אבות דכתיב, "ויזכר אלקים את בריתו" (שם פסוק כד), ומתוך רחמים דכתיב, "וירא אלקים את בני ישראל" (שם פסוק כה), מתוך הקץ "וידע אלקים", ואף לעתיד לבוא אין נגאלים אלא מתוך חמשה דברים הללו, מתוך צרה דכתיב "בצר לה" (דברים ד, ל), הרי מתוך צרה, "ושבת עד ה' אלקיך" הרי מתוך תשובה, "כי א-ל רחום ה' אלקיך" הרי מתוך רחמים, "ולא ישכח את ברית אבותיך" הרי מתוך זכות אבות, "ומצאנו כל הדברים האלה באחרית הימים" הרי מתוך הקץ, ודוד פירש אותן "וירא בצר להם" (תהלים קו, מד) הרי מתוך צרה, "בשמעו את רנתם" הרי מתוך תשובה, "ויזכר להם בריתו" הרי מתוך זכות אבות, "וימתן אותם לרחמים" הרי מתוך רחמים, (שם) "הושיענו אלהי ישענו וקבצנו והצילנו מן הגוים" הרי מתוך הקץ, עכ"ל. ובלמוד הזוהר הקדוש אנו נגאלים, כי בכחו לברר ניצוצי הקדושה מתוך הקלפות, ולקרב את הגאולה, וכידוע כל עכוב הגאולה הוא היות ואותם הנשמות דורשות להוציא אותם מתוך הקלפות, וכן כל היסורים רחמנא ליצולן באים מחמת זה, ולמוד הזוה"ק יכול לברר ניצוצי הקדושה, הנמצאים בעומק הקלפה, מה שאין כוח בשאר למודים לעשות. ועל ידי זה נזכה להמשיך ברכה ושיועה וקדושה על עם ישראל, ועוד מוסיף ואומר הרב בניהו יששכר שמואלי "ואפילו ילדים קטנים בתלמוד תורה תינוקות של בית רבן צריכים לעסוק בזוה"ק ולא לפחד, כי אדרבה בלמודם מסירים את הפחד

1. ובספר שיח יצחק (חלק א - דרוש בענין ב' נוגין של ויהי בנסוע וכו'), וב' צבאות הם צבא מעלה בשמים, וצבא מטה בארץ, הם ישראל, והם ג"כ נקראים "נער", כמ"ש "כי נער ישראל ואוהבהו", וכאשר מתחברים ב' הצבאות ביחד ע"י התורה והמצוות שמקיימים ישראל, אז מקבלים הברכות משדי אמם, ואז אין עין הרע שולטת בהם.

2. ובתרגום יונתן (על שיר השירים פרק ח פסוק ט'), על הפסוק אם חומה היא וגו', כתב, דקודם זמן הגאולה יאמר מיכאל רבהון דישאל, שאם יתנו ישראל כספא למקני יחוד שמיה דמרי עלמא אז

יצילו בזה את ישראל בזמן מלחמת גוג ומגוג, ואין רשות לעמים לשלוט בהם, ואפילו אי מסכנא היא מן פיקודיא נבקש רחמים עליה ויזכר להם הזכות התורה שעוסקים בה התינוקות, עיין שם בלשונו הטהור ותרווה נחת. וצריך ביאור מה שכתב אי מסכנא היא מן פיקודיא, הלא יש לנו הרבה מוסדות לימוד תורה וצדקה? אלא צריך לראות מה שכתב בתחילת דבריו, וזה לשונו: למקני יחוד שמיה דמרי עלמא אז יצילו בזה את ישראל בזמן מלחמת גוג ומגוג, זאת אומר שדווקא למקני יחוד שמיה דמרי עלמא, אבל לא אלו הבונים בנינים

מעם ישראל, וכדאמרו בזוה"ק (שמות ט): שְׂבָזְכוֹת לִימוּד הַתִּינוּקוֹת יִתְגַּבֵּר כּוֹחַ הַמָּשִׁיחַ לְבָא וּלְגַאֲלָנוּ בְּרַחֲמִים, וְאַפִּילוּ נָשִׁים צְדָקָנִיּוֹת^[ח] יִגְרְסוּ בְּזוֹהַר הַקִּדּוּשׁ וַיָּבֵא מִזֶּה רַק טוֹב, וְהָיָה זֶה שְׁלוֹם אָמֵן, עכ"ל. וכשהאור הפנימי מתגלה, מתקיים "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה" (שיר השירים ח, ז), "שְׁלֵהֲבִתִּי-הָ", "וְהָשִׁיבוּ וְחִיו" (יחזקאל יח, לב), "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בָּהּ אֱלֻקִּיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם". (דברים ד, ד)

והנה, זכינו שספר הזוהר מצוי לכל אדם, בכל קצוות תבל, כמו שאמר הרשב"י בזוהר הקדוש, שהחכמה הזאת צריכה להמצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח, כלומר בדורנו אנו, ולכן משמים מעוררים, ומזכים את ישראל, בלמוד הקדוש הזה, וקבעו גדולי ישראל, שנכון לכל יהודי שיקבע לעצמו, אפילו קריאה של דָּבָר מוֹעֵט^[ט] בספר הזוהר מדי יום, ובכך יוכל בעזרת ה' לדיבק בספר הזוהר. והרי ידוע שספר הזוהר ממרק את נשמת האדם מכל דבר רע, והקריאה בו היא סגולה לכל הישועות וההצלחות, וכשיבוא המשיח יחפש את אלו שעזרו וסעדו את השכינה הקדושה בלמוד הזוהר הקדוש ובזכותם הגיע, (עי' זוה"ק שמות ז).

ככמה מצוות, שקיימו בדורות ראשונים: פעם אחת שאלתי למורי, זכרוננו לברכה, איך היה אומר לי, שבנפשי יש מעלה כל כך, והרי קטן שבדורות ראשונים היה צדיק וחסיד, שאין אני מגיע לעקבו. ויאמר אלי: דע, כי גדולת הנפש אינה תלויה כפי מעשה האדם הנראה לעיניים, כי בוחן לבות וכליות ה' יתברך, וכפי הזמן והדור ההוא מעשה קטן מאוד בדור הזה שקול ככמה מצוות בדורות ראשונים, כי בדורות אלו הקליפה שולטת והרע מתגבר מאוד מאוד, עד אין קץ. מה שאין כן בדורות ראשונים, ואילו הייתי אני היום באותן הדורות, היו מעשי וחכמתי נפלאים ועולים מכמה צדיקים הראשונים תנאים ואמוראים, אשר על כן לא אצטער על זה כלל, כי בלי ספק יש לנפשי נפש בניה וזכירה ורבי עקיבא מעלה יתרה על כל הצדיקים ראשונים מזמן התנאים ואמוראים. עד כאן לשונו, ואם כן מה נענה בדור הזה אשר עם כמה אלפים ורבבות מדורגות נתקטן הדור מאז ועד עכשיו, בודאי הוא חשוב מקצת העבודה גבי קודשא בריך הוא בזמן הזה מאוד מאוד בלי שעור (שבחי רבי חיים ויטאל ז"ע, שער הגלגלים דף ס"ב עמ' ב').

כביכול לתורה ולבית הכנסת, וכל כוונתם הוא לשם עצמם, כמו שכתב בזוהר הקדוש (בראשית דף כ"ה): על חמשה מיני ערב רב שאחד מהם הם אלו וזה יהיה ניסיון הערב רב לפני הגאולה, ולכן מיכאל הכהן הגדול שר ואפוטרופוס של ישראל מחפש מי שנותן כסף לשם שמים ולא נתקיים בו הקללה של ירמיה הנביא על אנשי ענתות הכשילים בעניים שאינם מהוגנים (עי' ב"ק דף ט"ז ע"ב), וכאשר גם זה לא נמצא ונקראים מסכנא היא מן פיקודיא, מה שנשאר לנו זה רק לימוד תורתן של תינוקות של בית רבן, ולכן כל כך חשוב שהתינוקות ילמדו זוהר הקדוש שיעלה הבל פיהם הטהור לפני כסא הכבוד, להשפיע רחמים אהבה וגאולה על עם ישראל.

ח. וכמו שידוע מהאמא של הגה"צ רבי יהודה צדקה ראש ישיבת פורת יוסף ז"ע, אחיניתו של מרן הבן איש חי ע"ה, שהייתה קמה לפנות בוקר ולומדת זוהר הקדוש עד לפני תפילת הנץ ואחר כך מתפלל בציבור בנץ החמה, ומסיימת את כל הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה, ולזה זכתה לבנים צדיקים קדושים וטהורים.

ט. כל מעשה טוב, ואפילו קטן, בדור זה – שקול

והנה כל אחד משתומם? מפני מה באו הרבה אסונות נוראים ומשנים? 10 גדולי ישראל נפטרו אחד אחרי השני, משפחות שלמות נמחקו מן העולם באפן טרגי, שאין השכל האנושי יכול לסבול, וכלם שואלים על מה עשה ה' ככה?

תשובה: צא ולמד מה שכתוב בב"ח (אורח חיים סימן מ"ז) לבאר מפני מה באו ענשים גדולים וקשים על ישראל. והוא מפני שלא למדו את נשמת התורה, אלא למדו רק לצרכם הגשמי בלבד, עין שם.

ואמר הרשב"י ע"ה (תיקו"ז כ"א דף ג'ו:)... שכאשר ישראל יורדים, השכינה הקדושה יורדת עמם... שהסיגים הם הרשעים מתו במצרים, ובגלותא בתראה עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון, את הרשעים שהם הערב רב... כגוונא דא בגלותא בתראה שיגאלו ממנה על ידי למוד הזה"ר ביה רמוז הו"ה ר"ז - שאם ילמדו בספר הזהר - דאיהו אור דפורקנא בתריתא, על ידי זה יאיר לנו הקדוש ברוך הוא את אור הגאולה האחרונה, לקים כימי צאתה מארץ מצרים אראנו נפלאות - שיזכו לעמק סודות התורה כמו שכתוב: גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך - ודא איהו כל הבן הילוד היארה תשליכוהו - שילמדו את פנימיות אור התורה וכו'. ועיי"ש שכל העניות בא רק שלא עוסקים בסודות התורה, ולכן דחק זה ישלים הסאה של הגלות... כשיהיו בתכלית עניות [כמאמר חז"ל תכלה פרוטה מן הכיס] אז תושיע אותם... שגלות אחרונה זו דערב רב, היא גלות דדוחקא ולצנוותא, עיי"ש. וראה עוד (תקון ל' נתיב תנינא), לשון הקדש: קומו והתעוררו בשביל השכינה הקדושה, שהרי יש לכם לב ריקן בלי בינה לדעת ולהשיג אותה, אף על פי שהיא בתוככם... אבל השכינה אומרת 'מה אקרא', כלומר אין בה כח להרים את עצמי מעפר, בשביל ש'כל הבשר חציר', כלם המה כבהמות אוכלי עשב וחצר, כלומר שעושים המצוות בלי דעת כמו בהמות, ו'כל חסדו כציץ השדה', כל החסדים שעושים, לעצמם הם עושים, כלומר שאין פונתם במצוות שעושים, שתהיינה בכדי להשפיע נחת רוח ליוצרים אלא רק לתועלת עצמם הם עושים המצוות, ואפלו הטובים שבהם, שמסרו זמנם על עסק התורה, לא עשו זה, אלא לתועלת גופם עצמם, בלי פונה הרצויה, בכדי להשפיע נחת רוח ליוצרים. בעת ההיא נאמר על הדור, רוח הולך ולא ישוב, להעולם, דהינו רוח המשיח, הצריך לגאל את ישראל מפל צרותיהם עד לגאולה השלמה לקים הכתוב, כי מלאה הארץ דעה את השם וגו' הרוח הזה נסתלק לו והלך, ואינו מאיר בעולם. אוי להם לאותם אנשים הגורמים שרוחו של משיח יסתלק וילך לו מהעולם ולא יוכל לשוב לעולם, שהמה הם העושים את התורה ליבשה, כלומר, בלי משהו לחלוחית של שכל ודעת, כי מצטמצמים רק בחלק המעשי של התורה, ואינם רוצים להשתדל ולהבין בחכמת הקבלה, לידע ולהשפיל בסודות התורה וטעמי מצוה. אוי להם, שהם גורמים במעשיהם הללו, שיהיו עניות וחרב וחסר ובזה והריגות והשמדות בעולם, עד כאן. וכתב המהרח"ו: וכל אחד ואחד ישית אל לבו, כי בעבור התרשלותו מללמוד בחכמה הזאת, גרם כמה

צרות לאחינו בני ישראל, כמו שענינו ראות תמידין כסדרן, צרות תכופות ובאות עליו, ועל אחינו בני ישראל הנפוצים בארבע כנפות הארץ, זה רודה וזה מרדה, ודאי נתקנים מאמר המובא לעיל שבמניעת למוד החכמה הזאת גורם עניוּתָא וחרבָא ובזה וכו'. אשר על פן האיש הירא את דבר השם בעיניו, יראה ובלבבו יבין, ויחוס הן על נפשו הנשבעת ועומדת קדם בואה לעולם הזה שילמד בסתרי תורה, כדי למינדע למריה, ולא יצטרף לחזר בגלגול, והן על נפש בניו, שלא יענשו על דבר זה במניעת למודו בחכמת האמת, והן על נפשות האביונים והאמללים המטלים ברעב ובחסר כל, בחסרון כיס הקשה מכלם, והוא הגורם לזה, והן על אבוד כמה נפשות מישראל, שנאבדו בקצות הארץ, על ידי אויבי ושונאי ישראל, וכל אחד יאמר בשלי הצער הזה, ויתודה בקול מר, ויאמר אהה מה עשיתי, ומה גרמתי צרות וצערנים ובלבולים, על קצורי בעבודת השם, ומנעתי עצמי ואחרים כמוני, מללמד בחכמה הזאת, בשום צד מן הצדדים, אם בלמוד ואם בחזוק ואם בהתקרבות ואם במניעת הטוב, כל אחד ואחד מה שיכלת בידו לעשות להתאמץ ולהתחזק בכל חזק ובכל תקף לעורר לבבות אחינו בני ישראל, בכל הדברים שכתבנו, אחת לאחת, ויפנה לבו לעבודת השם בכל ימיו ושנותיו, אשר חי על פני האדמה, כי לכך נוצר האדם הקרוי בצלם אלקים, ויעזרנו על כבוד שמו ותקותנו חזקה, שדברים אלו היוצאים מעמקי הלב, יכנסו בלב האדם המבין בעין השכל, ושכרו כפול מן השמים, השם יסלק חרון אפו מעל עמו ישראל, אמן, עכ"ל המרח"ו.

ויש לנו עצה אחת וברורה, לרוץ לרבי שמעון בר יוחאי, על ידי למוד ועסק בספר הזהר הקדוש, שבזאת מבטיח לנו הרשב"י, שנצא ברחמים מהגלות, ולא צריך נסיון [ולא נסיון של ענין]. וכידוע דברי המקבלים, מורנו הרב רבי חיים ויטאל, הרש"ש, הבעל שם טוב, והבן איש חי ועוד, דעתיד למוד זה להתפרסם ולהגלות, ועל ידו תגאל השכינה הקדושה ותבוא הגאולה. ועוד דברי הגה"צ המקבל רבי שמואל דרזי זצ"ל, דהרוצה להאריך ימים, יחזיק בעץ החיים, כלומר ילמד בתורת הסוד ובזה יאריכו ימיו, ומבלה זו מפי מרנא רבי יאודה פת"ה זי"ע נאמרה, וכך הוה גם למעשה כמה וכמה פעמים [ועתה מובן למה תלמידי החפץ חיים זכו לאריכות ימים, למעלה מתשעים שנה, בגלל שלמדו זוהר הקדוש]. ומעשה בחכם אחד שחלה ולא אבה לשמע, ואכן לאחר כמה ימים שבק חיים לכל חי רחמנא ליצ'לן. וכל גדולי הספרדים שלבם היה רחב כאולם – השיגו כל מעלתם על ידי למוד הזהר הקדוש תמידים כסדרם.

הרבה שואלים: האם בחורים צריכים ללמוד זוהר הקדוש או די להם באמירת פתח אליהו?

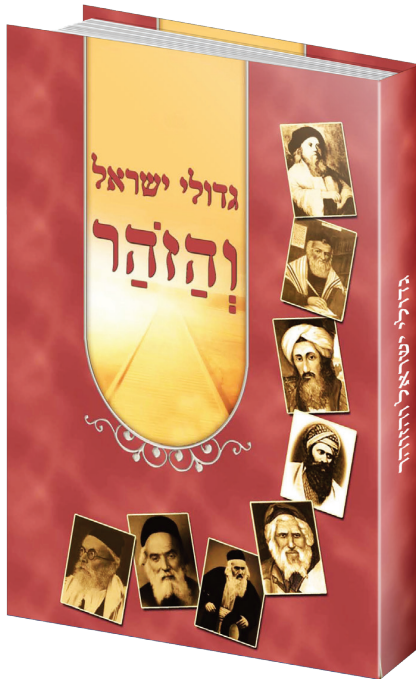
תשובה: אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל בשם רבו החפץ חיים זי"ע, שעל למוד ספר הזהר, אין שום הגבלה, כי רבו מדרש, והיה החפץ חיים מעורר

לכלם שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פרשה, ואפלו לבחורים (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בגין יוסף). ורַבְנֵנוּ הַחֲזוֹן אִישׁ זִי"ע הוֹרָה לְשׁוֹאֲלָיו, לְלַמֵּד זֶהר כְּסֶפֶר מוֹסֵר. ובְּסֶפֶר מַעֲשֵׂה אִישׁ, (עֲבֻדוֹת עַל מֶרֶן הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ הַחֲזוֹן אִישׁ זצ"ל) כָּתַב מִשְׁמוֹ: לְשׁוֹן הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ מְעוֹרֵר יוֹתֵר מִכָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל.

אֲנָשִׁים שׁוֹאֲלִים: מַה אֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת לְמַעַן הַמְּשִׁיחַ?

תשובה: כָּתַב הַגָּאוֹן בְּעַל מְלֵא הָרוּעִים (בְּסֶפֶר קַהֲלַת יַעֲקֹב עֶרֶךְ סוד), וז"ל: **עַל יְדֵי עֶסֶק יִשְׂרָאֵל בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה יָבוֹא מְשִׁיחַ צְדֻקִּינוּ בִּב"א**, כְּמִבּוֹאָר בְּזוֹה"ק, וְסִימָן לְדַבֵּר, סו"ד בְּמַלּוּי - סֶמ"ך ו'ו' דַּל"ת גִּי' = מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף [566] בְּמַכּוֹן, שְׁאֵף מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף יַחֲיָה וְיִתְקַיֵּים עַל יְדֵי זְכוּת לִימּוּד רִזִּין דְּאוֹרֵייתָא, עִפ"ל - וּמִכָּאן חוֹבָה עַל הָאָדָם מִלְּבַד הַתְּפִילָה שֶׁלֹּא יָמוּת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הָאֲרִיז"ל, לְכוּן בְּבִרְכַּת וּבִנְיָה יְרוּשָׁלַיִם, בְּתַפְלַת שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה לְהַתְּפַלֵּל עַל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שֶׁלֹּא יָמוּת, גַּם מְחִיב לְלַמּוֹד זֶהר וּלְכוּון לְזְכוּת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שֶׁלֹּא יָמוּת ח"ו. וְזֶהוּ שֶׁאָמַר הַפִּיטָן (הַקְּלִיר הוּא רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן הֶרֶשֶׁב"י), בְּהוֹשַׁעְנוֹת, "הוֹשַׁע נָא לְמַעַן סוּדָךְ", וְאָמַר אֵלֵיהּ הַנְּבִיא (בְּתַנְדָּא"ר פכ"ז), אֵין יֵשַׁע אֱלָא בִּימוֹת דְּדוֹד, עִכ"ל, כְּלוּמַר הִישׁוּעָה הִיא בְּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ בֶּן דְּדוֹד, וְזֶה יִהְיֶה "לְמַעַן סוּדָךְ", בְּזְכוּת שְׁאֵנוּ לומְדִים סוּדוֹת תּוֹרָתָךְ הַקָּדוֹשִׁים. וְזֶה הִיָּה רְצוֹנוֹ וְכוּוֹנַת בְּקִשְׁתִּי הֶרֶשֶׁב"י קוֹדֵם הַסְתַּלְקוּתוֹ, שֶׁאָמַר (זוהר ח"ג רצ"א): **בְּתַרְגוּם לְלִשׁוֹן הַקָּדֹשׁ הִפָּה הִפָּה שְׁזָכִיתָ לְכָל זֶה, לֹא יִתְיַבְּשׁוּ מִימָךְ, וְהַנְּבִיעָה שֶׁלָּךְ תִּמְשִׁיף וְלֹא תִפְסִיק**, כְּלוּמַר שֶׁיִּמְשִׁיף לְדַבֵּר וּלְגַלּוֹת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, גַּם אַחֲרֵי פְטִירָתוֹ, וְזֶה יִתְקַיֵּים גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה, עַל יְדֵי שְׁנִלְמַד וְנַעֲסַק בְּתוֹרַת הֶרֶשֶׁב"י, וְכָךְ נִמְלֵא רְצוֹנוֹ, וְיִהְיוּ שְׁפֻתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת בְּלִי הַפֶּסֶק. וּבְכָךְ יִמְלִיץ טוֹב עָלֵינוּ, וְיִגֵּן בְּעַדֵּינוּ, לְפָנֵי יוֹשֵׁב מְרוֹמִים, לְגַאֲלָנוּ וּלְשַׁלּוֹחַ לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדֻקִּינוּ בִּב"א.

ספר זוהר לשבים

והוא לקוט דברי אלקים חיים מהתנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע ועליו חונים גדולי הדורות
תנאים ראשונים ואחרונים בבחינת מראה מקום ודרך לשבים, למען ידעו את הדרך אשר ילכו בה
והמעשה אשר יעשו.

התשובה קדמה לעולם

ולא עוד אלא אם אדם חב הא
ולא עוד, אלא אם אדם חוטא,
אקדים ליה תשובה וא
הרי מקדים לו תשובה
לאהדרא למאריה לאתקנא במה
לחזור לרבנו לתקן במה שחטא.
דחב.

זוהר פ'
בראשית (כג)
עמוד א'

תשובה קדמה לעולם

כד בעא למברי אדם אמרה
בשרצה לברא אדם, אמרה
תורה קמיה, אי בר נש
יתברי, ולבתר יחמי ואנת תידון
ליה, אמאי יהון עוברי ידך
למננא, דהא לא ייכול למסבל
דינך. אמר ליה קודשא בריך
האדם יברא אדם, אמרה
התורה לפניו: אם
האדם יברא ואחר כך יחטא
ואתה תידון אותו, למה יהיו
מעשי ידיך לחנם, שהרי לא יוכל
לסבל את דינך? אמר לה הקדוש

זוהר פ'
תולדות
(קל"ד)

מהם התשובה. ועין ספר פד הקמח (ערך ראש
השנה) בענין תשובה - רפואה למכה, ובענין עקר

א. ועין לקוט שקיעוני (בראשית פרק ב' קמז כ'), בענין
שבועה דברים נבראו קדם בריאת העולם ואחרי

הוא, הא אתקינת תשובה^א עד ברוך הוא: הנה תקנתי תשובה
לא בראתי עלמא. טרם שבראתי את העולם.

ג'

עשרת ימי תשובה – זמן לתשובה

תא חזי, בד אתער דינא בא ראה, כשמתעורר דין
בעלמא, דקודשא בריך
הוא יתיב על פריסי דינא למידן
עלמא, בעי בר נש לאתערא
(בדינא) תשובה^א, דייתוב מחיובא
(נ"א מחובוי). דהא ההוא יומא,
פתקין בתיבו, ומשתבחי בלהו
באחמתא הא בתיבין. אי זכי בר

בא ראה, כשמתעורר דין
בעולם, כשהקדוש ברוך
הוא יושב על כסא דין לדון את
העולם, צריך אדם לעורר [בדין]
תשובה שישוב מהרשע
[מחטאיו], שיהרי אותו יום
נכתבים פתקים, וכלם נמצאים
בתיק פתובים. אם זכה אדם

זוהר פ' ויחי
(דף ר"כ)

ק"ל, דיני עשרת ימי תשובה, בענין חייב כל אדם
לפשפש במעשיו בימים אלו. ועין כד הקמח (ערך
ראש השנה) בענין עשרה ימים נתנה שהות לחוטא
לשוב מחטאו לפני חיתום דינו. ועין פסיקתא
רבתי (פרשה מ') בענין עשרת ימי תשובה כנגד:
כנגד עשרה קרבנות כנגד תשע מדות שכתב
הנביא והם כנגד תשעה ימים שבין ראש השנה
ליום הכפורים כנגד עשרה מאמרות בהם נברא
העולם כנגד עשרת הדברות כנגד עשרה פסוקים
של מלכות, זכרונות ושופרות. ועין שפת אמת
(דברים ראש השנה שנת תרמ"ב), בענין ראש השנה
כנגד מאמר בראשית. ועין יערות דבש (חלק שני
דרוש ה') בענין בראש השנה – "ותנח התבה",
ומשם נמשך הכח לעשרת ימי תשובה להיותם
מקשרים לקבל תשובת השב.

התשובה להתבונן בשפלותו.
ב. ועין ספר לקוטי הלכות (הלכות מילה הלכה ג'),
בענין תשובה בחינת חסד חנם. ועין ספר עין
הדעת טוב (פרשת בא), בענין תשובה לפני
משורת הדין. ועין ספר בית אלקים (שער התשובה
פרק ארבעה עשר), בענין תשובה נתנה רק לישראל.
ועין ספר פתח שם טוב (לרבי אברהם מקולוניא ז"ל),
בענין תשובה קדמה לעולם על פי תורת הסוד.
ועין מאור (פרשת ואתחנן) בענין אלקמלא עולם
התשובה לא היה העולם מתקנים.
ג. ועין שם משמואל (חלק מועדים ערב יום הכפורים
שנת תרע"ד) בענין עשרת ימי תשובה כנגד עשרה
מאמרות בהם נברא העולם. ועין בית אלקים (שער
התשובה, פרק ט"ו), בענין תשובה בעשרת ימי
תשובה מקבלת יותר. ועין קצור שלחן ערוך (סימן

נֶשׁ דִּייתוּב קָמִי מְאָרִיָּה, קָרְעִין שְׁיָשׁוּב לִפְנֵי רַבּוֹנוּ, קוֹרְעִים אֶת
פְּתִיקִין דְּעָלֶיהָ. הַפְּתִיקִים שְׁעָלֶיו.

ד

יום הכפורים – יום מיחד לתשובה

לְבַתֵּר קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וּמִין אַחֵר כֶּךָ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
קָמִיָּה דְּכַר נֶשׁ, יוֹמָא מִזְמִין לִפְנֵי הָאָדָם אֶת
דְּכַפּוּרֵי יוֹמָא דְּתַשׁוּבָה. אִי תְּבַלֵּי
מִחְמָאֵי טַב. וְאִי לֹא, פְּקִיד
מִלְכָּא לְמַחְתֵּם פְּתִיקִין. וְוִי, דִּהָא
תַּשׁוּבָה בְּעֵיָא לְאַסְתַּלְקָא מִנִּיהָ. כִּי הַתְּשׁוּבָה רוּצָה לְהַסְתַּלֵּק מִמֶּנּוּ.

זוהר פ' ויחי
(ר"כ)

ה

סבות – ראשון לחשבון עוונות

אִי זָכִי בְּתַשׁוּבָה[ח], וְלֹא אִם זָכָה בְּתַשׁוּבָה וְלֹא שְׁלָמָה
שְׁלִימָתָא בְּדָקָא יֵאוּת, כְּרָאוּי – תּוֹלִים לוֹ עַד אוֹתוֹ

זוהר פ' ויחי
(ר"כ)

שְׁיֻכְלוּ לְהַתְעַלּוֹת אֶל דְּבָקוֹת הָעֲלִיוֹן. וְעֵין מִטָּה
אֶפְרַיִם (סִימָן תַּרְכָּג), בְּעֵינָן יִתְאַמֵּץ לְעוֹרֵר לְבָבוֹ
בְּתַפְלִת נְעִילָה.

ה. וְעֵין יִלְקוּט שְׁמֻעוֹנִי וַיִּקְרָא (פָּרָק כ"ג דְּמִזְ תַּרְנ"א),
בְּעֵינָן רֵאשׁוֹן לְחֻשְׁבּוֹן עוֹנוֹת עַל פִּי מִשְׁל. וְעֵין
תַּפְאֶרֶת שְׁלָמָה (עַל הַמוֹעֲדִים לְשִׁמְיָי גִּצְרֵת), בְּעֵינָן כְּפִי
עֶרֶךְ הַתְּשׁוּבָה כֵּן תִּגְדֵּל הִיחּוּד וְהַאֲהָבָה. וְעֵין שֵׁם
מִשְׁמוּאֵל (חֶלֶק הַמוֹעֲדִים סָבוֹת שְׁנַת תַּרע"ג), בְּעֵינָן חֵג
הַסָּבוֹת הַגָּנָה לְבַעֲלֵי תַשׁוּבָה. וְעֵין סִפְר הַתּוֹדָעָה

ד. וְעֵין בְּשִׁל"ה הַקְדוּשׁ (מִסְכַּת חוּלִין פָּרָק נָר מִצְוָה נ),
בְּעֵינָן תַּכְלִית הַשְּׁנָה – תַּפְלִית נְעִילָה. וְעֵין רַבְּנֵי
בְּחַי' (וַיִּקְרָא כג, כח) בְּעֵינָן עֲצוּמוֹ שֶׁל יוֹם מְכַפֵּר
לְשָׁבִים מְעוֹנוֹתֵיהֶם. וְעֵין בֵּית אֱלֹקִים (שְׁעַר הַתְּשׁוּבָה
פָּרָק שֵׁנִי), בְּעֵינָן עֲצוּמוֹ שֶׁל יוֹם מְכַפֵּר לְפוֹעֲלִים
לְכַפֶּרֶת עוֹנוֹתֵיהֶם. וְעֵין תּוֹרַת מוֹשֶׁה (וַיִּקְרָא כג לא -
לב), בְּעֵינָן תַּשׁוּבַת רֵאשׁ הַשְּׁנָה תּוֹלָה וְיוֹם הַכְּפוּרִים
מְכַפֵּר. וְעֵין תַּפְאֶרֶת שְׁלָמָה (עַל הַמוֹעֲדִים יוֹם כְּפוּרִים),
בְּעֵינָן מַחִילַת הָעוֹנוֹת בְּיוֹם הַכְּפוּרִים הִיא עַל מְנַת

תליין ליה עד הווא יומא פתראה
 דעצרת, דהווא תמינא לחג. ואי
 עבד תשובה שלימתא לקמי
 מאריה, אתקראעו. ואי לא זכי,
 אינון פתקין נפקין מבי מלכא,
 ואתמסרן בידוי דסנטירא, ודינא
 מתעביד, ופתקין לא מהדרן תו
 לבי מלכא.
 יום אחרון של עצרת, שהוא
 שמיני לחג. אם עשה תשובה
 שלמה לפני רבונו - נקראים.
 ואם לא זוכה - אותם פתקים
 יוצאים מבית המלך ונמסרים
 בידי מלאך הדין, והדין נעשה,
 ופתקים יותר לא חוזרים עוד
 לבית המלך.

פי

חטא אדם הראשון

כדי להבין מאמר הבא נקדים מה שפתיב האר"י זכרנו לברכה (מובא במקדש מלך) כי אדם הראשון
 כשנברא היו לו נפש רוח נשמה דאצילות, ולבושי הנפש רוח נשמה שלו היו מחשמלי עולמות בריאה
 יצירה עשיה, וכשחטא נסתלקו ממנו הנשמה והרוח שהם נקראים זיהרא עלאה, והלבושים דחשמלי
 בריאה יצירה עשיה לקחתם קלפת נגה, ונשארה בו הנפש לבדה, ועשה הקדוש ברוך הוא לבוש
 לנפשו מחשמל הסובב את גן עדן הארץ וזה היה הכתנות אור בא', לכן בתורתו של רבי מאיר היה
 כתוב כתנות אור בא' בשביל החשמל הזה, ואחר כך עשה לו הקדוש ברוך הוא עוד לבוש אחר
 מקלפת נגה והוא נקרא בתורה כתנות ע'ור בע'.

תנינן ברוך דמתניתין, מאי
 דכתיב, (בראשית ג) וידעו
 כי ערומים הם, ידיעה ידעי
 ממש. דהווא לבושא דיקר,
 דאתעביד מאינון יומין, גרע
 מנייהו, ולא אשתאר יומא
 שנינו בסוד המשנה, מה
 שכתוב (בראשית ג)
 וידעו כי עירמם הם - ידיעה
 ממש ידעו, שאותו לבוש של
 כבוד שנעשה מאותם ימים נגרע
 מהם, ולא נשאר יום מאותם

זוהר פי יוחי
(ריכ"ד)

מַאֲיָנוֹן יוֹמִין לְאַתְלָלְשָׁא בֵּיהּ. הָדָא הוּא דְבִתִּיב, (תהלים קלט) גְּלָמִי רָאוּ עֵינֶיךָ וְעַל סִפְרָךְ כָּלָם יִכְתְּבוּ. יָמִים יוֹצְרוּ וְדָאִי, וְלֹא אֶחָד בָּהֶם, אֲשֶׁתָּאֵר חַד מִנֵּיהּוּ לְאַתְלָלְשָׁא בָּהּ. עַד דְּאֲשֶׁתִּדֵּל אָדָם, וְעָבַד תְּשׁוּבָה^[1], וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָבִיל לֵיהּ, וְעָבִיד לֵיהּ מֵאנָא (מאני) לְבוּשָׁא אַחֲרָנִין, וְלֹא מִן יוֹמוֹי. הָדָא הוּא דְבִתִּיב, (בראשית ג) וַיַּעַשׂ ה' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנוֹת עוֹר וַיְלַבֵּשֵׁם.

כְּחָה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה

... דְּכָל מֵאן דְּעָבִיד תְּשׁוּבָה, ... שְׁכַל מִי שְׁעוּשָׁה תְּשׁוּבָה,

זוהר פ' וישב
(קפ"ה)

(מסכת ראש השנה פרק תורה אור כ"א), בענין אדם הראשון השיג את תקונו הנצחי אחרי מיתתו. וענין מסכת ערובין (י"ה ב') בענין אדם הראשון חזר בתשובה 130 שנה. וענין ראשית חקמה (שער התשובה פרק ראשון), בענין אדם הראשון התענה עד שנעשה גופו כמין כברה ונתקבלה תשובתו, כל מי שיועד פשעיו ועוזב נצול מדינה של גיהנם, כשהכיר אדם הראשון בכחה של תשובה עמד ואמר מזמור שיר ליום השבת וכו'.

1. וענין לקוטי הלכות (הלכות שבת הלכה ז'), בענין אדם הראשון נברא בראש השנה ומפני שחטא אנו עוסקים בזמן זה בתשובה לתקן בחינת אדם. וענין מנוחת הקאור (אות רצא), בענין כשם שאדם הראשון יצא זכאי בדיון כן אנו זוכים בדיון. וענין מדרש רבה בראשית (פרשה כב פסקה יג), בענין קין למד את אדם הראשון מהי כחה של תשובה. וענין מדרש תהלים (מזמור כ'), בענין מכסה פשעיו לא יצליח ומודה ועוזב ירוחם. וענין בשל"ה הקדוש

קודשא בריך הוא קיים ליה
בעלמא דין ובעלמא דאתי.

הקדוש ברוך הוא מקים אותו בעולם
הזה ובעולם הבא.

... דהא אי תב, ואתקין ההוא
אתר דפגים בחייו,
אתקבל קמי מלכא קדישא,
נמיל ליה, ואתקין ליה על תקוניו
לבתר. ודא אקרי בעל תשובה,
דהא ירית מותביה, דההוא אתר,
דההוא נהר דנגיד ונפיק, ואתקין
גרמיה ממה דהיה בקדמיתא.
(ס"א ההוא אתר דפגים ואתקין ליה על
תיקוניו בחייו אתקבל קמי מלכא קדישא
ונמיל ליה לבתר ודא אקרי בעל תשובה
דהא אתקין גרמיה ממה דהיה בקדמיתא)
פיון דאתתקין ותב בתיובתא, הא
סליק על תקונייה. דלית מלה
בעלמא, ולית מפתחא בעלמא,
דלא תבר ההוא דתב
בתיובתא^[ז].

... שְׁתָּרִי אִם שָׁב וְתִקֵּן אוֹתוֹ
מָקוֹם שְׁפָגַם בְּחַיּוֹ,
מִתְקַבֵּל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ,
וְלוֹקַח אוֹתוֹ וּמִתְקֵן אוֹתוֹ עַל
תְּקוּנָיו אַחֵר כֵּךְ, וְזֶה נִקְרָא בְּעַל
תְּשׁוּבָה, שֶׁהָרִי יוֹרֵשׁ מוֹשְׁבּוֹ שֶׁל
אוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁל אוֹתוֹ נִהָר
שְׁנַמְשֵׁךְ וְיוֹצֵא, וּמִתְקֵן עֲצָמוֹ
מִמָּה שֶׁהָיָה בְּרָאשׁוֹנָה (ס"א אוֹתוֹ
מָקוֹם שְׁפָגַם וּמִתְקֵן אוֹתוֹ עַל תְּקוּנָיו
בְּחַיּוֹ, מִתְקַבֵּל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ,
וְלוֹקַח לוֹ אַחֵר כֵּךְ, וְזֶה נִקְרָא בְּעַל
תְּשׁוּבָה, שֶׁהָרִי תִקֵּן עֲצָמוֹ מִמָּה שֶׁהָיָה
בְּרָאשׁוֹנָה). פִּיּוֹן שֶׁתִּקֵּן וְשָׁב
בְּתְשׁוּבָה, הָרִי עָלָה עַל תְּקוּנּוֹ,
שֶׁאֵין דְּבָר בְּעוֹלָם וְאֵין פֶּתַח
בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא שׁוֹבֵר אוֹתוֹ שֶׁשָּׁב
בְּתְשׁוּבָה. (מתוק מדבש)

זוהר פ'
משפטים
(דף ק"ו)

כְּתָרִים לִבְנֵי אָדָם, מִרְפֶּאת חוֹלִים, מַצֵּלֶת מִכָּל צַעַר
וּמִמְלָטָת מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם, וְאֶפִּילוּ יֵשׁ בָּכֶם עֲבֵרוֹת
עַד כִּסֵּא הַכְּבוֹד מוֹעִילָה הַתְּשׁוּבָה. וְעַתָּה פְּסִיקְתָּא
דְּרַב כְּהֵנָּה (פְּסִיקָא כֹד אוֹת י"ב) בְּעִנְיַן הַתְּשׁוּבָה כְּמוֹ חֵץ
הַנִּקְלָע לְמִרְחָק רַב בְּתְשׁוּבָה נִדְרָשֶׁת רַק פֶּתַח

ז. וְעַתָּה מִדְרַשׁ רַבָּה (וִיקְרָא פְּרָשָׁה י' פְּסוּק ח בְּעִנְיַן תְּשׁוּבָה
עֲשֵׂתָה אֵת הַכֹּל וְתַפְּלָה עֲשֵׂתָה מִחֲצָה. וְעַתָּה מִדְרַשׁ רַבָּה (שִׁיר
הַשִּׁירִים פְּרָשָׁה ח פְּסִיקָה ה) בְּעִנְיַן גְּדוֹל כְּחָה שֶׁל
תְּשׁוּבָה שֶׁמְבַטֵּלֶת הַגְּזֵרָה וּמְבַטֵּלֶת הַשְּׁבוּעָה. וְעַתָּה
תֵּנָּה דְּבִי אֱלֹהֵינוּ רַבָּה בְּעִנְיַן הַתְּשׁוּבָה קוֹשֶׁרֶת

תי

פחה של תשובה

תנינן, לית מלה בעלמא, שנינו, אין דבר בעולם שעומד
 דקיימא קמי תשובה, ולכל קודשא בריך
 תשובה, ולכל קודשא בריך, ואם שב בתשובה הרי
 הוא מקבל ודאי. ואם שב בתשובה הרי
 בתיובתא הא אודמן לקבליה ארח חיים,
 ואף על גב דפגים מה דפגים, בלא אתתקן,
 וכלא אתתקן, וכלא אתתקן על תקונייה, דהא
 אפילו במה דאית ביה אומא, (קמי קודשא
 בריך הוא קרי ביה כי יי' צבאות יעץ ומי
 יפר דא איהו רזא סתימא. ותו כד קודשא
 בריך הוא אומי אומא לא אומי אלא אם לא
 יעביד תיובתא דהא לית פתגמא דקיימא
 קמי תיובתא ועל כלא מכפר קודשא בריך
 הוא כד עבדין תיובתא

זוהר פ'
 משפטים
 (דף קז)

להשיג עד היכן פחה של תשובה מגעת אף
 לפושעים. ועין פרי צדיק (פרשת ויגש אות ח) בענין
 טוב להודות לה' - שצול מדינה של גיהנם.
 ח. ועין מנורת הקאור (פרק חמישי אות רפד); בענין
 פמה גדולה פחה של תשובה, אית דין ואית דין.
 ועין ספר התודעה (פרק שלישי פחה של תשובה),
 מאמר של בעל ספר התודעה על פחה של
 תשובה ובענין מה אקרו חכמים במעלת
 התשובה.

כחודו של מחט, תשובה כהרף עין, תשובה של יום
 אחד מביאה את הגאולה תשובה מועילה גם
 לכופר בעקר מדת הקדוש ברוך הוא עולה על
 מדת בשר ודם. ועין ילקוט שמעוני (הושע פרק י"ד
 רמז תקל"ב), בענין גדול פחה של תשובה על כן
 שובה ישראל עד ה' אלוקיו. ועין כתבי הרמ"ע
 מפאנו (מאמר מאה קשיטה סימן עו), בענין פחה של
 התשובה עד סוף כל הדורות. ועין בשל"ה הקדוש
 מסכת יומא הלכות תשובה (ז) בענין אין מי שיכול

שלמיתא) קודשא בריך הוא מקבל, דבתיב, (ירמיה כב) חי אני נאם יי' כי אם יהיה פניהו וגו' ובתיב (ירמיה כב) כתבו את האיש הזה עירי וגו'. ובתר דתב בתיובתא בתיב, (דברי הימים א ג) ובני יבניה אסיר בנו וגו', מכאן דתשובה מתברר כמה גורין ודינין, וכמה שלשלאין דפרזלא, ולית מאן דקיימא קמי דתיובתא.

ועל דא בתיב, (ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי. אשר פשעו בי, לא בתיב, אלא הפושעים בי, דלא בעאן לאתבא, ולא תנחמא על מה דעבדו. אבל כיון דאתנחמו, הא מקבל לון קודשא בריך הוא.

שלמה) הקדוש ברוך הוא מקבל שכתוב: "חי אני נאם ה' כי אם יהיה פניהו וגומר" (ירמיהו כב, כד), וכתוב: "כתבו את האיש הזה עירי וגומר" (ירמיהו כב, ל), ואחר ששב בתשובה כתוב: "ובני יבניה אסיר שלאליאל בנו" (דברי הימים א' ג, יז). מכאן שהתשובה שוכרת כמה גזרות ודינים וכמה שלשלאות פרזל ואין מי שעומד לפני התשובה.

ועל כן כתוב: "ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי" (ישעיהו סו, כד). אשר פשעו בי לא כתוב, אלא הפושעים בי, שלא רוצים לשוב ולהתנחם על מה שעשו. אבל כיון שהתנחמו, הרי מקבל אותן הקדוש ברוך הוא. (מתוך מדבש).

ט

גדול פחה של תשובה אף בהרהור

חמי כמה רחמנותא דקודשא בריך הוא עם בריותיו, ראה כמה רחמנות של הקדוש ברוך הוא עם בריותיו,

דאָפּילן דאיהו חייבא יתיר, וְהִרְהֵר תְּשׁוּבָה, וְלֹא (ויקרא ר"כ ע"ב) יָכִיל לְמַעַבְד תְּשׁוּבָה, וּמִית, הָאִי בּוֹדָאִי, מְקַבֵּל עוֹנֶשָׁא, עַד דְּאָזִיל בְּלֹא תְּשׁוּבָה. לְבַתֵּר הָהוּא רַעוּתָא דְּשׁוּי לְמַעַבְד תְּשׁוּבָה, לֹא אַעֲדִיאת מְקַמֵּי מַלְכָּא עֲלָאָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַקִּין לְהָהוּא חַיִּיבָא דּוּכְתָּא, בְּמִדּוּרָא דְּשָׁאוּל, וְתַמָּן מַצְפָּצָפָא תְּשׁוּבָה. דְּהָא הָהוּא רַעוּתָא נְחִית מְקַמֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְתַבֵּר כָּל גִּזְיוֹן (ס"א לכתר דקביל עונשיה ההוא רעותא טבא דשוי ההוא חייבא למעבד תשובה סלקא קמי מלכא עילאה ולא אעדיאת מתמן עד דקודשא בריך הוא אתקין לההוא חייבא דוכתא במדורת שאול וכדין ההוא ריעותא נחתא מקמי קודשא בריך הוא ותברת כל גזיון) דְּתַרְעֵי מְדוּרֵי גֵיהֶנָם, וּמָמִי לְהָהוּא אֲתֵר דְּהָהוּא חַיִּיבָא תַמָּן, וּבְמִשׁ בֵּיה, וְאֲתַעֵר לִיה הָהוּא רַעוּתָא בְּמִלְקַדְמִין. וּבְדִין מַצְפָּצָפָא (דף ק"ג ע"ב) הָהִיא נִשְׁמָתָא, לְסִלְקָא מְגוּ מְדוּרָא דְּשָׁאוּל.

שָׁאפִילוּ שְׁהָאָדָם הוּא רָשָׁע בְּיוֹתֵר, וְהִרְהֵר תְּשׁוּבָה וְלֹא יָכֹול לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וּמִת. זֶה בּוֹדָאִי מְקַבֵּל עוֹנֶשׁ עַל שְׁהִלָּךְ בְּלִי תְּשׁוּבָה, וְאַחַר כֵּךְ אוֹתוֹ רָצוֹן שְׁשָׁם לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, לֹא סָר מִלְּפָנֵי מֶלֶךְ עֲלִיוֹן, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְקִין לְאוֹתוֹ רָשָׁע מְקוֹם בְּמִדּוּר הַשָּׁאוּל וְשָׁם צָפָה (ס"א צועקת) תְּשׁוּבָה. שְׁהִיר אוֹתוֹ רָצוֹן יוֹרֵד מִלְּפָנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְשׁוֹבֵר כָּל חֲתִיכוֹת קָשׁוֹת (ס"א לְאַחַר שְׁקַבֵּל עוֹנֶשׁוֹ, אוֹתוֹ רָצוֹן טוֹב שְׁשָׁם אוֹתוֹ רָשָׁע לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, עוֹלָה לְפָנֵי מֶלֶךְ עֲלִיוֹן, וְלֹא סָר מִשָּׁם, עַד שְׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְקִין לְאוֹתוֹ רָשָׁע מְקוֹם בְּמִדּוּרֵת שָׁאוּל, וְאַזְ אוֹתוֹ רָצוֹן יוֹרֵד מִלְּפָנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׁוֹבֵר כָּל חֲתִיכוֹת קָשׁוֹת) שֶׁל שְׁעָרֵי מְדוּרֵי גֵיהֶנָם, וּמַגִּיעַ לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁאוֹתוֹ רָשָׁע שָׁם. וּמִכָּה בּוֹ וְנִתְעוֹרֵר לוֹ אוֹתוֹ רָצוֹן כְּמִקְדָּם. וְאַזְ צָפָה (פ"א צועקת) אוֹתָהּ נִשְׁמָה לַעֲלוֹת מִתּוֹךְ מְדוּר הַשָּׁאוּל.

וְאִין רְצוֹן טוֹב שְׂיֵאבֵד מִלְפָּנֵי
הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ. וּמִשּׁוּם כֶּף
זָכַאי הוּא מִי שְׁמִהֲרֵהר הִרְהוּרִים
טוֹבִים לְגַבֵּי אֲדוֹנוֹ, שְׂאָף עַל פִּי
שְׁלֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת אוֹתָם,
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲלֶה לוֹ
רְצוֹנוֹ כְּאִלוֹ עֲשֶׂה. זֶה לְטוֹב.
אַבֵּל רְצוֹנוֹ לָרַע לוֹ. זוֹלַת הִרְהוּר
שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה, וְהָרִי הַעֲמִידוּהוּ
הַחֲבֵרִים.

אֵלּוֹ שְׁלֹא הִרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה יוֹרְדִים
לְשָׁאוֹל, וְלֹא עוֹלִים מִשָּׁם
לְדוּרֵי דוּרוֹת, עֲלִיהֶם כְּתוּב:
"כָּלֶה עֲנָן וַיִּלָּךְ כֵּן יוֹרֵד שָׁאוֹל לֹא
יַעֲלֶה" (איוב ז, ט). עַל הָרָאשׁוֹנִים
כְּתוּב: "ה' מִמִּית וּמַחֲיֶה מוֹרִיד
שָׁאוֹל וַיַּעֲלֵ" (שמואל א' ב, ו).
(מתוק מדבש)

וְלִית רְעוּתָא טָבָא דִּיתְאָבִיד
מִקְמִי מִלְכָּא קַדִּישָׁא.
וּבְגִין כֶּף, זָכָאָה אִיהוּ מֵאֵן
דְּמִהֲרֵהר הִרְהוּרִין טָבִין^ט לְגַבֵּי
מֵאֲרִיה, דְּאָף עַל גַּב דִּלָּא יָכִיל
לְמַעֲבֵד לוֹן, קוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא
סָלִיק לִיה רְעוּתִיה כְּאִילוֹ עֲבִיד.
דָּא לְטָב. אַבֵּל רְעוּתִיה לְבִישׁ,
לֹא. בַּר הִרְהוּרָא דְּכּוּכָבִים
וּמּוֹלּוֹת, וְהָא אוּקְמוּהָ חֲבֵרִיא.

אֵינּוֹן דִּלָּא הִרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה,
נִחְתִּי לְשָׁאוֹל, וְלֹא סִלְקִי
מִתַּמֶּן לְדַרְי דְּרִין. עֲלִייהוּ כְּתִיב,
(איוב ז) כָּלֶה עֲנָן וַיִּלָּךְ כֵּן יוֹרֵד
שָׁאוֹל לֹא יַעֲלֶה. עַל קַדְמָאֵי כְּתִיב
(שמואל א ב) יי' מִמִּית וּמַחֲיֶה
מוֹרִיד שָׁאוֹל וַיַּעֲלֵ.

גמור. ועין עבודת ישראל (פרקי אבות פרק שני),
בענין מיד בשמנו הכרוז (שובו בנים שובבים)
ההרהר תשובה. ועין ראשית חקקה (שער
התשובה פרק שני), בענין כשם שהפגם בהרהור
כן התקון בהרהור.

ט. ועין מעלפת ספירים (יום שבעה עשר) בענין
כחה של תשובה אף בהרהור. ועין פסיקתא
רבתי (פרשה מד) בענין כל הרהור תשובה מגיע
עד כסא הכבוד. ועין פרי הארץ (פרשת כי
תבא), בענין המהרהר בתשובה נעשה צדיק

רשע גמור שלא הרהר בתשובה אין לו תקנה

ואלו שבעת ההיכלות, שהם
שבעה מדורים לגיהנם,
נקראים שנים עשר חדשים,
משום שהרי כמו שיש לצד
האמונה שנים עשר חדשים,
דרגות קדושות, כך יש גם לצד
האחר הזה שנים עשר חדשים
שהרשעים נדונים בהם ונשמתם
נדונית בהם. אשרי חלקם של
הצדיקים שמונעים רגליהם מהם
בעולם הזה ולא מתקרבים
לשעריהם, כדי להנצל מהם
באותו העולם.

ההיכל הראשון - ראשית הצד
של היצר הרע. ההיכל
הראשון הזה נקרא בור ריק
מהכל. מי שבא להכנס בו, אין
מי שאוחז בו. כלם דוחים אותו
לפל שלא יקום. אין בו תמיכה
לטוב.

ובמדור הראשון מורידים

ואלו שבעה היכלין, דאינון
שבעה מדורין לגיהנם.

הריסר ירחין אקרון, בגין דהא
במה דאית לסטר מהימנותא
הריסר ירחין, דרגין קדישין, הכי
נמי אית לסטרא אחרא דא
הריסר ירחין, דחייביא אתדנו
בהו, ונשמתא דלהון אתדנת
בהו. וכאה חולקיהון דצדיקיא,
דאתמנען רגליהו מנייהו בהאי
עלמא, ולא מתקרבי לתרעיהו,
בגין לאשתובא מנייהו ברהווא
עלמא.

היכלא קדמאה. שירותא
דסטרא דיצר הרע.
האי היכלא קדמאה, אקרי בור
ריקא מבלא. מאן דאתי לאעלא
ביה, לית מאן דאחיד ביה. בלהו
דחייין ליה למנפל דלא יקום, לית
ביה סמד לטב.

ובמדור הראשון מורידין ודגין

זהר חדש
מדרש רות
מאמר ז'
מדורי גיהנם

זוהר
חדש-מדרש
רות

וְדָנִים הַמְבֹזֶה תִּלְמִיד חָכָם בְּלָבוֹ,
אֵף עַל פִּי שֶׁכְּבוֹדוֹ לִפְנֵי אֲחֵרִים.
וְהַמְקַלֵּל חֲרָשׁ וְכִיּוֹצֵא בָהֶם.
וְהַעוֹבֵר אַחֲרֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת,
בְּשַׁעָה שֶׁהַצִּיּוֹר מִתְפַּלֵּלִים.
וְהַמְסַפֵּר שֶׁבַח חֲבֵרוֹ בְּפָנָיו מִי
שֶׁשׁוֹנְאִים אוֹתוֹ לְרָעָה. (ועל אבק
לשון הרע) וְכָל אֱלוֹ וְכִיּוֹצֵא בָהֶם
נְדוֹנִים בַּמְדוּר הָרָאשׁוֹן.

הַמְדוּר הַשֵּׁנִי הוּא נִקְרָא שַׁחַת,
וְהוּא אֵשׁ יִרְקָה. וְאֵין
שָׁם כִּי אִם חוֹשֶׁה, וְאֵין שָׁם רַחֲמִים
כָּלֵל. וְשָׁם דְּגִים כָּל הַמְסַפְּרִים
אֶחָת מִטַּתָּם שֶׁל תִּלְמִידֵי חֲכָמִים.
וְהַמְלַבֵּין פָּנָיו חֲבֵרוֹ בְּרַבִּים,
וְאֶפְלוּ בַּהֲלָכָה שְׁלֹא לִלְמַד מִמֶּנּוּ.
וְהַמְתַּנַּאֵה שְׁלֹא לִשְׁם שָׁמַיִם.
וְהַמְתַּכְּבֵּד בַּקְּלוֹן שֶׁל חֲבֵרוֹ.
וְהַיּוֹדֵעַ בַּחֲבֵרוֹ שִׁיכָּשֶׁל בַּדְּבָרִים
אוּ בַּהֲלָכָה אֶחָת, וְהֵם בְּעִיר אֶחָת,
וְאֵינוֹ מוֹדִיעֵנו קֹדֶם שִׁיכָּשֶׁל,
וַיִּשְׁמַח הוּא אוֹ אֲחֵרִים. וּמִי שֵׁישׁ
לוֹ בֵּית הַכְּנֶסֶת בְּעִירוֹ וְאֵינוֹ נִכְנָס
בָּהּ לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁאֵינוֹ נוֹחַ

הַמְבֹזֶה תִּלְמִיד חָכָם בְּלָבוֹ, אֵף
עַל פִּי שֶׁכְּבוֹדוֹ לִפְנֵי אֲחֵרִים.
וְהַמְקַלֵּל חֲרָשׁ, וְכִיּוֹצֵא בָהֶם.
וְהַעוֹבֵר אַחֲרֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת,
בְּשַׁעָה שֶׁהַצִּיּוֹר מִתְפַּלֵּלִים.
וְהַמְסַפֵּר שֶׁבַח חֲבֵרוֹ בְּפָנָיו מִי
שֶׁשׁוֹנְאִים אוֹתוֹ לְרָעָה. וְכָל אֱלוֹ,
וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, נִידוֹנִין בַּמְדוּר
הָרָאשׁוֹן.

הַמְדוּר הַשֵּׁנִי, הוּא נִקְרָא שַׁחַת.
וְהוּא אֵשׁ יִרְקָה. וְאֵין
שָׁם כִּי אִם חוֹשֶׁה, וְאֵין שָׁם
רַחֲמִים כָּלֵל. וְשָׁם דְּגִין, כָּל
הַמְסַפְּרִין אַחֲרֵי מִטַּתָּן שֶׁל תִּלְמִידֵי
חֲכָמִים. וְהַמְלַבֵּין פָּנָיו חֲבֵרוֹ
בְּרַבִּים. וְאֶפְלוּ בַּהֲלָכָה, שְׁלֹא
לִלְמוֹד מִמֶּנּוּ. וְהַמְתַּנַּאֵה שְׁלֹא
לִשְׁם שָׁמַיִם. וְהַמְתַּכְּבֵּד בַּקְּלוֹן
שֶׁל חֲבֵרוֹ. וְהַיּוֹדֵעַ בַּחֲבֵרוֹ
שִׁיכָּשֶׁל בַּדְּבָרִים אוּ בַּהֲלָכָה
אֶחָת, וְהֵם בְּעִיר אֶחָת, וְאֵינוֹ
מוֹדִיעֵנו קֹדֶם שִׁיכָּשֶׁל, וַיִּשְׁמַח
הוּא אוֹ אֲחֵרִים. וּמִי שֵׁישׁ לוֹ בֵּית
הַכְּנֶסֶת בְּעִירוֹ וְאֵינוֹ נִכְנָס בָּהּ

לְחִבְרוּ בְּהִלָּכָה. וְהָאוֹכֵל מִסְּעוּדָה
שְׁאִינָה מִסְּפָקָת לְבַעְלֶיהָ.
וְהַמְּגִבִּיהַ יָדוֹ עַל חֲבֵרוֹ, אֵף עַל פִּי
שֶׁלֹּא הִכָּהוּ. וּמִי שֶׁמְקַלֵּל בְּשִׁחוּק
לְחִבְרוֹ בְּעֵינָיו שִׁיגִיעַ לוֹ בַּשֹּׁת. כָּל
אֵלוֹ נְדוּנִים שָׁם בְּמִדּוֹר זֶה, וְכָל
כִּיּוֹצֵא בָהֶם.

לְהַתְּפִלֵּל. וּמִי שְׁאִינוֹ נָח לְחִבְרֹו
בְּהִלָּכָה. וְהָאוֹכֵל מִסְּעוּדָה שְׁאִינָה
מִסְּפָקָת לְבַעְלֶיהָ. וְהַמְּגִבִּיהַ יָדוֹ
עַל חֲבִירוֹ, אֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא הִכָּהוּ.
וּמִי שֶׁמְקַלֵּל בְּשִׁחוּק לְחִבְרוֹ,
בְּעֵינָיו שִׁיגִיעַ לוֹ בַּשֹּׁת. כָּל אֵלוֹ
נְדוּנִים שָׁם בְּמִדּוֹר זֶה, וְכָל כִּיּוֹצֵא
בָהֶם.

הַמִּדּוֹר הַשְּׁלִישִׁי הוּא נִקְרָא
דוּמָה, וְשָׁם נְדוּנִים כָּל
אוֹתָם גִּסֵּי הָרוּחַ הַמִּתְנַאֲיִם בְּלָבָם
בְּהִלָּכָה לִפְנֵי הָעַם שֶׁלֹּא לְשֵׁם
שָׁמַיִם. וְהַמְּסַפְּרִים לְשׁוֹן הָרַע.
וְהַמְּגִיִּס לְבוֹ בְּהוֹרָאָה. וְהַדֵּן אֶת
חֲבֵרוֹ לְכַף חוּבָה. וְהַמְּלֹוֹה לְחִבְרוֹ
בְּרַבִּית. וְהַמְּגִלָּה פָּנִים בַּתּוֹרָה
שֶׁלֹּא בְּהִלָּכָה. וּמִי שְׁאִינוֹ עוֹנָה
אֲמֵן אַחֲרֵי הַמְּבָרָךְ. וּמִי שֶׁעוֹשֶׂה
תְּפִלָּתוֹ פְּסָקוֹת פְּסָקוֹת, כְּגוֹן
הַמְּסַפֵּר בַּתְּפִלָּתוֹ וְחוֹזֵר וְאוֹמֵר
דְּבַר אַחֵר, וְחוֹזֵר וּמְפַסֵּיק, וְהוּא
נִקְרָא פְּסָקִי פְּסָקִי. וְהַמְּתַלְוֶצֶץ עַל
חֲבֵרוֹ וְעַל הַזֶּקֶן שֶׁשָּׁכַח תְּלִמּוּדוֹ.
וְהַרוֹאֶה דְּבַר עֲרוּהַ בְּחִבְרוֹ וְאִינוֹ

הַמִּדּוֹר הַשְּׁלִישִׁי, הוּא נִקְרָא
דוּמָה. וְשָׁם נְדוּנִים כָּל
אוֹתָן גִּסֵּי הָרוּחַ, הַמִּתְנַאֲיִם בְּלָבָם
בְּהִלָּכָה לִפְנֵי הָעַם, שֶׁלֹּא לְשֵׁם
שָׁמַיִם. וְהַמְּסַפְּרִים לְשׁוֹן הָרַע.
וְהַמְּגִיִּס לְבוֹ בְּהוֹרָאָה. וְהַדֵּן אֶת
חֲבֵרוֹ לְכַף חוּבָה. וְהַמְּלֹוֹה לְחִבְרוֹ
בְּרַבִּית. וְהַמְּגִלָּה פָּנִים בַּתּוֹרָה
שֶׁלֹּא בְּהִלָּכָה. וּמִי שְׁאִינוֹ עוֹנָה
אֲמֵן אַחֲרֵי הַמְּבָרָךְ. וּמִי שֶׁעוֹשֶׂה
תְּפִלָּתוֹ פִּיסְקִי פִיסְקִי. כְּגוֹן
הַמְּסַפֵּר בַּתְּפִלָּתוֹ, וְחוֹזֵר וְאוֹמֵר
דְּבַר אַחֵר, וְחוֹזֵר וּמְפַסֵּיק, וְהוּא
נִקְרָא פִיסְקִי פִיסְקִי. וְהַמְּתַלְוֶצֶץ
עַל חֲבֵרוֹ, וְעַל הַזֶּקֶן שֶׁשָּׁכַח
תְּלִמּוּדוֹ. וְהַרוֹאֶה דְּבַר עֲרוּהַ

בַּחֲבָרוֹ וְאִינוּ מוֹדִיעוּ בֵּינוּ לְבִינוּ. כָּל אֱלֹה
כָּל אֱלֹה נְדוּנִין שָׁם, וְכָל כִּיּוּצָא
בָּהֶם.

הַמְדוֹר הַרְבִּיעִי, נִקְרָא מִיט
הֵנוּן. וְשָׁם נִדְוָנִין, כָּל
אוֹתָן גְּסֵי הָרוּחַ. וְכָל אוֹתָם הָעוֹנִין
עֲזוּת לְעֲנִיִּים וּמְדוּכָאִין. וְהָרוּחַ
לְעֲנִי בְּדוּחַק וְאִינוּ מְלוּוֹהוּ, עַד
שֶׁמִּבְקָשׁ מִמֶּנּוּ הִנָּאתוֹ. וְכָל
אוֹתָם הַיּוֹדְעִים עֲדוּת לְעֲנִי וְאִינֶם
מוֹדִיעִים. וְהָעוֹשֶׁק שֶׁכָּר שָׁכִיר.
וְהַמוּצִיא זֶרַע לְבִטְלָה. וְהָבָא עַל
גוֹיָה וְנָדָה. וְהַמְמַשְׁכֵּן לְעֲנִי וְאִינוּ
מַחְזִיר לוֹ מִשְׁכּוֹנוֹתָיו כְּשֶׁאֵין לוֹ
דָּבָר אַחֵר. וְהַמְטִיחַ מִשְׁפָּט.
וְהַלּוֹקֵחַ שׁוֹחֵד. כֻּלָּם נִדְוָנִים
בַּמְדוֹר הַזֶּה.

הַמְדוֹר הַחֲמִישִׁי, נִקְרָא שְׂאוֹל.
וְשָׁם נִדְוָנִים הַמִּינִים,
וְהַמוֹסְרִים, וְהָאֶפִיקוֹרְסִים,
וְהַכּוֹפְרִים בַּתּוֹרָה, וְהַכּוֹפְרִים
בַּתְּחִיית הַמֵּתִים. עַל אֱלֹה נֶאֱמַר,
(איוב ז) כָּלָה עֲנֵן וַיִּלֶּךְ בֶּן יוֹרֵד
שְׂאוֹל לֹא יַעֲלֶה. וְעַל שְׂאָר

הַחוּטָאִים כְּתִיב, (שמואל א ב) ה' מִמִּית וּמַחֲיָה מוֹרִיד שָׁאוּל וַיַּעַל.

הַמְדוֹר הַשְּׂשִׁי, נִקְרָא צִלְמוֹת. וְשֵׁם נִידוּנִין, כָּל אוֹתָן שֶׁשָּׁכְבוּ עִם אֲמוֹתָן, וְנָדָה. הַמְדוֹר הַשְּׂבִיעִי, נִקְרָא אֶרֶץ תַּחְתִּית, הַיּוֹרֵד לְשָׁם, שׁוֹב אֵינוֹ עוֹלָה. וְעֲלִיהֶם נֶאֱמַר, (מלאכי ג) וְעִסּוֹתָם רְשָׁעִים וְגו'.

וְכָל אֱלֹהֵי הַמְדוֹרוֹת, אֵשׁ אוֹכֵלָה דּוֹלֶקֶת לִילָה וַיּוֹם לְנַפְשוֹתָם שֶׁל רְשָׁעִים. יֵשׁ מִי שֶׁנִּקְרָא רָשָׁע, וְנִידוֹן בְּגִיהֶנֶם י"ב חֲדָשׁ. רָשָׁע גָּמוֹר שָׂאִין לוֹ הִרְהוֹר תְּשׁוּבָה, אֵין לוֹ תַקְנָה, וְנִידוֹן לְעוֹלָם בְּגִיהֶנֶם. רַבָּנִן אָמְרִי, רָשָׁע נִידוֹן בְּגִיהֶנֶם שְׁשֶׁה חֲדָשִׁים. רָשָׁע גָּמוֹר, שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשׁ. וְהֵנִי מִיָּלִי כְּשֶׁהִרְהוֹרֵנִי לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וּמִתּוֹ. אֲבָל אִם לֹא הִרְהוֹרֵנִי לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וְלֹא עָשׂוּ

הַחוּטָאִים כְּתוּב (שמואל ב ב) ה' מִמִּית וּמַחֲיָה מוֹרִיד שָׁאוּל וַיַּעַל.

הַמְדוֹר הַשְּׂשִׁי נִקְרָא צִלְמוֹת, וְשֵׁם נִידוּנִים כָּל אוֹתָם שֶׁשָּׁכְבוּ עִם אֲמוֹתָם וְנָדָה וְעַם גּוֹיָה. הַמְדוֹר הַשְּׂבִיעִי נִקְרָא אֶרֶץ תַּחְתִּית. הַיּוֹרֵד לְשָׁם שׁוֹב אֵינוֹ עוֹלָה, וְעֲלִיהֶם נֶאֱמַר (מלאכי ג) וְעִסּוֹתָם רְשָׁעִים וְגו'.

וְכָל אֱלֹהֵי הַמְדוֹרוֹת, אֵשׁ אוֹכֵלָה דּוֹלֶקֶת לִילָה וַיּוֹם לְנַפְשוֹתָם שֶׁל רְשָׁעִים. יֵשׁ מִי שֶׁנִּקְרָא רָשָׁע וְנִידוֹן בְּגִיהֶנֶם שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשׁ. וְיֵשׁ רָשָׁע גָּמוֹר שָׂאִין לוֹ הִרְהוֹר תְּשׁוּבָה, אֵין לוֹ תַקְנָה, וְנִידוֹן לְעוֹלָם בְּגִיהֶנֶם. חֲכָמִים אוֹמְרִים, רָשָׁע נִידוֹן בְּגִיהֶנֶם שְׁשֶׁה חֲדָשִׁים. רָשָׁע גָּמוֹר - שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשׁ. וּדְבָרִים אֱלֹהֵי כְּשֶׁהִרְהוֹרֵנִי לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וּמִתּוֹ. אֲבָל אִם לֹא הִרְהוֹרֵנִי לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וְלֹא

אֵלִימֶלֶךְ (פֶּרֶשׁת דְּבָרִים), בְּעֶנְיָן אֶפִּילוֹ אִם הוּא צָדִיק - בְּהִרְהוֹרֵי תְשׁוּבָה קִמְדֵּשׁ אֶת אֲבָרָיו.

י. וְעַיֵן דָּגָל מַחְנֶה אֲפָרִים (פֶּרֶשׁת וַיִּקְרָא), בְּעֶנְיָן כָּל בַּר דַּעַת מְרַגֵּשׁ בְּהִרְהוֹרֵי תְשׁוּבָה. וְעַיֵן נֶעֱמַ

תשובה, עליהם הפסוק אמר, עשו תשובה, עליהם הפסוק אמר
(ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי וגו'.
(ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי וגו'.

דא

התשובה - רפואה

בגין כה, בר נש דא, אף על גב
דפשע ביה, ופגים באתרא
דלא אצטריה, ותב לקמיה,
מקבל ליה, וחם עליה, דהא
קודשא בריך הוא (דף ק"ו ע"ב)
מלא רחמין איהו, ואתמלי
רחמים על כל עובדיו, במה דאת
אמר (תהלים קמה) ורחמיו על כל
מעשיו. אפילו על בעירי ועופוי
מאטון רחמיו. אי עלייהו מאטון
רחמיו, כל שפן על בני נשא,
דידעין ואשתמודעאן לשבחא
למאריהון, דרחמיו מאטון
עליהו, ושראן עלייהו. ועל דא
אמר דוד, (תהלים קיט) רחמיה
רבים יי' במשפטיו חייני.
מ'שום כך בן אדם זה אף על פי
שפשע בו, ופגים במקום
שלא צריך ושב לפניו, מקבל
אותו וחס עליו, שהרי הקדוש
ברוך הוא מלא רחמים הוא,
ומתמלא רחמים על כל מעשיו
כמו שאתה אומר ורחמיו על כל
מעשיו, אפילו על ביהמות
ועופות מגיעים רחמיו, אם
עליהם מגיעים רחמיו, כל שפן
על בני אדם שיודעים ומכירים
לשבח לאדונם, שרחמיו מגיעים
עליהם ושורים עליהם, ועל זה
אמר דוד: "רחמיה רבים ה',
במשפטיו חייני" (תהלים קיט, קנו).
(מתוך מדבש).

זוהר פ'
משפטים
(דף ק"ו ב')

תא חזי, מה בתיב (ישעיה נו) וילך
שוכב בדרך לבו. ובתיב
בוא וראה, מה כתוב: "וילך
שוכב בדרך לבו" (ישעיהו

נז, יז), וכתוב: "דרכיו ראיתי
וארפאהו ואנחהו ואשלם נחמים
לו ולאבליו" (ישעיהו נז, יח).
"וילך שובב" (ישעיהו נז, יז), אף
על פי שרשעים עושים כל מה
שעושים בזדון, שהולכים בדרך
של לבס, ואחרים עושים בהם
התראה ולא רוצים לצית להם,
בשעה ששבים בתשובה ונוטלים
דרך טובה של תשובה, הרי
הרפואה מוכנה כנגדם.

עבשו יש להסתכל אם על
החיים אמר הפסוק, או
על המתים אמר הפסוק. שהרי
ראש הפסוק הוא לא סופו, וסופו
הוא לא ראשו. ראש הפסוק
מראה על החיים, וסופו מראה
על המתים. אלא הפסוק (ס"א
ראש הפסוק) אמר בעוד שבן אדם
הוא בחייו, וכך הוא, וילך שובב
בדרך לבו, מפני שיצר הרע שבו
חזק ומתחזק בו, ועל כן הולך
שובב ולא רוצה לשוב בתשובה.

בתריה, דרכיו ראיתי וארפאהו
ואנחהו ואשלם נחמים לו
ולאבליו. וילך שובב, אף על גב
דחייבין עבדין, כל מה דעבדין
בזדון דאולין בארעא דלביהו,
ואחרנין עבדין פהו התראה, ולא
פעאן לצייטא לון. בשעתא
דתבין בתיובתא, ונטלין ארעא
טבא דתיובתא, הא אסוותא
ומינא לקבליהו.

השתא אית לאסתכלא, אי על
חייא אמר קרא, או על
מתייא אמר קרא. דהא רישא
דקרא, לאו איהו סיפא. וסיפא,
לאו איהו רישא. רישא דקרא,
אחוי על חייא. וסופיה אחוי על
מתייא. אלא, קרא (ס"א רישא
דקרא) אמר, בעוד דבר נש איהו
בחייו, והכי הוא, וילך שובב
בדרך לבו, בגין דיצר הרע דביה,
תקיף ואתתקף ביה, ועל דא אזל
שובב, ולא בעי לאתבא
בתיובתא.

הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּאָה דְּרַכּוּי
אֲשֶׁר הוֹלְכִים בְּרַע בְּלִי
תוּעֵלָת, אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
אֲנִי צָרִיךְ לְהַחְזִיק בִּידוֹ, זֶה הוּא
שְׁכֵתוֹב דְּרַכּוּי רְאִיתִי (וְאַרְפָּאָהוּ).
שְׁהוֹלְכִים בַּחֲשָׁךְ, אֲנִי צָרִיךְ לְתַת
לוֹ רְפוּאָה. וְאַרְפָּאָהוּ, הַקְדוֹשׁ
בְּרַךְ הוּא הוּא מְכַנֵּס בְּלָבוֹ דְּרַכּוּי
תְּשׁוּבָה וּרְפוּאָה לְנִשְׁמָתוֹ.
וְאַנְחָהוּ. מֵה וְאַנְחָהוּ. כְּמוֹ
שֶׁאֵתָה אוֹמֵר "לֵךְ נַחֵה אֶת
הָעָם" (שמות לב, לד), מְנַהֵג
אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדֶרֶךְ
יֵשֶׁר, כְּמִי שֶׁמַּחְזִיק בְּיַד אַחֵר
וּמוֹצִיאוֹ מִתּוֹךְ הַחֲשָׁךְ.

(מתוך מדבש)

קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא חֲמִי אֲרַחֲוִי,
דְּקָא אוֹלִין בְּבִישׁ, בְּלֹא
תוּעֵלָתָא, אָמַר קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ
הוּא, אָנָּה אֲצַמְרִיכְנָא לְאַתְקַפָּא
בִּידֵיהּ, הָדָא הוּא דְכֵתִיב דְּרַכּוּי
רְאִיתִי, (וְאַרְפָּאָהוּ) דְּקָא אוֹלִין
בְּחִשׁוּבָא, אָנָּה בְּעִי לְמִיחָב לִיה
אֲסוּוּתָא הָדָא הוּא דְכֵתִיב
וְאַרְפָּאָהוּ, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא
אִיהוּ אֲעִילֵנוּא בְּלִפְיָה אֲרַחֲוִיה
דְּתִיבְתָּא וְאַסוּוּתָא לְנִשְׁמָתֵיהּ.
וְאַנְחָהוּ, מֵאִי וְאַנְחָהוּ. כְּמָה דְאַתָּה
אָמַר (שמות לב) לֵךְ נַחֵה אֶת הָעָם.
אֲנַחֲנִי לִיה קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּאַרְחַ מִיֵּשֶׁר, כְּמָאן דְאַתְקִיף
בִּידָא דְאַחֲרָא, וְאַפְקִיָּה מִגּוֹ
חֲשׁוּבָא.

תביא לו רפואה ותשמור עליו להיותו בריא שלא
יחלה. ועין ראשית חכמה (שער התשובה פרק רביעי),
אפילו תשובה מיראה מביאה רפואה לעולם. ועין
ספר תוספת יום הכפורים (על יומא דף פ"ו עמוד
א'), ועין ערבי נחל פרשת יתרו, קיטל נפלא על
התשובה שהיא רפואה דרך הקדוש ברוך הוא, ה'
בעצמו נתן את הרפואה שהיא התשובה וזה
מורפא בודאי ללא שום ספק עין ספר בינה
לעיתים (חלק א דרוש א לשבת תשובה), סוד רפואת
הנפש.

יא. ועין מלבי"ם (ירמיה יד ט) בענין תשובה
רפואה למכה, רפואתו של יצר הרע תשובה. ועין
מדרש תנחומא (בראשית פרק ח). התשובה רפואה
לעולם וכו', ועין עין יעקב (מסכת יומא אות עו),
נרפא נגע הצרעת. ועין ערבי נחל (פרשת וארא),
רפואת העוונות רק על ידי תשובה. ועין ישמח
משה (פרשת אחרי יח א), תשובה מאהבה מביאה
את האדם והעולם לחזור כקדמותם כרפואה
המביאה למצב ההתחלתי. ועין נתיבות עולם
(נתיב התשובה פרק ב'), התשובה תגן על האדם,

יב

בְּמָקוֹם שֶׁבַעֲלִי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים
לַעֲמֹד בּוֹ

זוהר פי
משפטים
(דף ק"ו)

וְאַשְׁלָם נְחוּמִים לוֹ וְלֹאֲבָלְיוֹ, "וְאַשְׁלָם נְחוּמִים לוֹ וְלֹאֲבָלְיוֹ"
הָא אֲתַחְוִי דְּמִיתָא (יְשַׁעְיָהוּ נז, יח), הָרִי
אִיהוּ, (אלא) אֵין, וְדַאי מִיתָא
אִיהוּ, וְקִיִּימָא בְּחִינַן דְּהוּאִיל (אלא
דאִיהי אִיהוּ וקִיִּימָא בְּחִינַן וְהוּאִיל) וְאַיְהוּ
רְשָׁע, מִיתָא אֲקָרִי. מַהוּ וְאַשְׁלָם
נְחוּמִים לוֹ וְלֹאֲבָלְיוֹ. אֶלָּא קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא עָבִיד טִיבּוּ עִם בְּנֵי
נִשְׂא, דְּבִינֹן דְּעָאֵל מִי"ג שְׁנִין
וְלִהְלָאָה, פְּקִיד עֲמִיָּה (בראשית
קמ"ד ע"ב, קס"ה ע"ב) תְּרִין מְלָאכִין
נְטוּרִין דְּנִטְרִי לִיה, חַד מִימִינִיה,
וְחַד מִשְׁמַאלִיה.

בְּד אָזִיל בְּר נָש בְּאַרְח מִיִּשְׂרָאֵל, בְּד אָזִיל בְּר נָש בְּאַרְח מִיִּשְׂרָאֵל,
אֵינֹן חֲדָאן בִּיה, וְאַתְקִיפּוּ
עֲמִיָּה בְּחֻדָּה, מִבְּרֹזן קָמִיָּה
וְאַמְרִין, הָבוּ יָקָר לְדִיוֹקְנָא
דְּמִלְכָּא. וְכֵד אָזִיל בְּאַרְח עֲקִימוֹ,
אֵינֹן מִתְאַבְּלֵן עֲלִיה, וּמִתְעַבְּרֵן
מִנִּיה. בִּינֹן דְּאַתְקִיף בִּיה קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְאַנְהִיג לִיה בְּאַרְח

בְּאֲשֶׁר הוֹלֵךְ בֶּן אָדָם בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל
הֵם שְׂמֵחִים בּוֹ
וּמִתְחַזְקִים עִמּוֹ בְּשִׂמְחָה,
וּמְכַרִּיזִים לְפָנָיו וְאוֹמְרִים הָבוּ
כְּבוֹד לְדִיוֹקָן הַמֶּלֶךְ. וְכֹאֲשֶׁר
הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ עֲקוּמָה, הֵם
מִתְאַבְּלִים עָלָיו וְנִעְבְּרִים מִמֶּנּוּ.
כִּינֹן שְׂמִחָזִיק בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ

מישר, בדין כתיב, ואשלם נחמים לו ולאבליו. ואשלם נחומים לו בקדמיתא, דאיהו אתנחם על מה דעבד בקדמיתא, ועל מה דעבד השתא, ותב בתיובתא. ובתר כן ולאבליו, אינון מלאכין דהוו מתאפלן עליה כד אתעברו מניה, והשתא דאתהדרו בתדיה, הא ודאי נחומים לכל סטריין.

והשתא איהו חי ודאי. חי בכל סטריין, אחיד באילנא דחיי, וביון דאחיד באילנא דחיי, בדין אקרי בעל תשובה, (נשא קב"ב ע"ב) דהא כנסת ישראל, תשובה אוף הכי אקרי. ואיהו בעל תשובה אקרי. וקדמאי אמרו, בעל תשובה ממזש. ועל דא, אפילו צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד, במקום^א שבעלי תשובה עומדים.

הוא ומנהיג אותו בדרך ישרה, אז כתוב: "ואשלם נחומים לו ולאבליו". ואשלם נחומים לו בראשונה, שהוא מתנחם על מה שעשה בראשונה ועל מה שעושה עכשו ושב בתשובה, ואחר כן ולאבליו, אלו המלאכים שהיו מתאבלים עליו, כאשר נעברו ממנו. ועכשו שהוחזרו אתו, הרי ודאי נחומים לכל צדדים.

ועכשו הוא חי ודאי. חי בכל צדדים, אויזו בעץ החיים. וכיון שאווחז בעץ החיים אז נקרא בעל תשובה, שהרי כנסת ישראל תשובה אף כף נקראת, והוא בעל תשובה נקרא, וקדמונים אמרו בעל תשובה ממזש. ועל כן אפילו צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד (בו) במקום שבעלי תשובה עומדים. (מתוך מדבש)

^אקד (ויקרא ו ט) החוטא ושב בתשובה הוא בבחינת קודש קדשים (ולא רק קודש). ועין מלבי"ם (יחזקאל

יב. ועין אור החיים (במדבר יד יז) ראיה מן התורה שבמקום שבעלי תשובה עומדים וכו'. ועין כלי

חג

במקום שבעלי תשובה עומדים - המושך

מאי יצא בגפו. הא אתמר, מה זה יצא בגפו? הרי נתבאר.
אבל תו רזא אית ביה, אבל עוד סוד יש בו, יצא
יצא בגפו, כמה דאת אמר, (משלי
ט) על גפי מרומי קרת, מה
להתם עלוייא וסליקו, אוף הכא
עלוייא וסליקו, אתר דמריהון
דתיובתא סלקיו, אפילו צדיקים
גמורים לא יכלין למיקם תמן.
ובגין כך כיון דתב בתיובתא^א, קודשא בריך הוא מקבל ליה
ודאי מיד.

מה זה יצא בגפו? הרי נתבאר.
אבל עוד סוד יש בו, יצא
בגפו - כמו שנאמר (משלי ט) על
גפי מרומי קרת. מה לשם עלוי
והתעלות, אף כאן עלוי
והתעלות. מקום שבעלי תשובה
עולים, אפילו צדיקים גמורים לא
יכולים לעמד שם. ומשום כך,
כיון ששב בתשובה, הקדוש
ברוך הוא מקבל אותו ודאי
מיד.

זוהר פ'
משפטים דף
ק"ג

לבעלי תשובה. אפילו במצב שמלאכי השרת
מאסו בהם - הופכים לראש.
יג. ועין לקוט שמעוני (בראשית פרק ב' רמז כ') בענין
 בית יש לו לבעל תשובה בגן עדן. ועין ישמח משה
 (פרשת חקת דף ס/א) בענין רק מי שנטקמא יכול
 להשיג שלמות. ועין חסד לאברהם (מעין ה נהר מוח)
 ב' טעמים לכך שמוקם שבעלי תשובה עומדים
 וכו'. ועין קדשת לוי (קדושה רביעית פורים) טעם נוסף
 לכך. ועין אוהב ישראל (לקוטי נ"ד) דגמא נוספת.
 ועין באר מים חיים (פרשת חיי שרה פכ"ד) בענין
 תשובה מתוך יסורים היסורים הופכים את האדם
 לטוב קמאד - יותר מהצדיק גמור המהרהר
 בתשובה וקרא צדיק שמקבל היסורים בסבר פנים
 יפות, ועין פרי צדיק (פרשת ואלף ושב תשובה אות יג)

לג יט) ערכם של מעשי הצדקה של בעלי התשובה
 מעלה ביותר. ועין אורחות צדיקים (שער העשרים
 וששה) בעל תשובה אהוב ונחמד לפני הבורא
 ושקרו הרבה. ועין עקדת יצחק (שער ה' הערה א')
 כפי גדל רשעו בעבר בן יגדל טרחו ועמלו. ועין
 דגל מחנה אפרים (הפסרת נצבים) זדונות כזכיות.
 ועין קדשת לוי (פרשת שמיני) תענוג גדול להקדוש
 ברוך הוא מהבעל תשובה יותר מצדיק גמור. ועין
 אוהב ישראל (לקוטי חדשים פרשת יתרו) הקדוש
 ברוך הוא מעטר את הבעל תשובה בכתרים. ועין
 הקנה דבור המתחיל ענין 'ראת המקום שטר
 ערבנות שהקדוש ברוך הוא יעלה את בעל
 התשובה למעלה ממצלת הצדיקים. ועין יערות
 דבש (חלק ראשון דרוש טו) מקום ושער מיוחד יש

יד

מי שעוסק בתורה שהיא עין החיים, הקדוש ברוך הוא מוזהל לו עונותיו

זוהר פי
בהעלותך
(דף קנג)

ועוד בפרק הרוֹאֶה, הַרוֹאֶה **ועוד בפרק הַרוֹאֶה, הַרוֹאֶה**
תַּמָּרִים בַּחֲלוּם, תַּמּוּ **תַּמָּרִים בַּחֲלוּם, תַּמּוּ**
עוֹנוֹתָיו. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (איכה
ד) תַּם עוֹנֵךְ בַּת צִיּוֹן. בְּגִין
דְּתַמָּרִים, בִּיה תַּם, דִּרְנָא דִּיעֲקֵב,
דְּאִתְמַר בִּיה, (בראשית כה) וַיַּעֲקֵב
אִישׁ תַּם. חוֹבִין מָרִים, וְעַל דָּא
תַּמָּרִים: תַּמֵּן תַּ"ם, וְתַמֵּן מ"ר.

הָבֵא רַמְיוֹ, וַיִּמְתְּקוּ הַמֵּים. הִדָּא
הוּא דְּכַתִּיב, (שמות טו)
וַיֹּרְחוּ יֵי עֵץ וַיִּמְתְּקוּ הַמֵּים.

(ערך יסורים עמוד רכו), ובאגרא דפרקא (אות קכד, ועוד). בענין רק אם אומרים "ראה עניי" מכפרים היסורים ועין שיח שרפי קודש (חלק ב' עמוד 30 אות פ"ז) בענין הנ"ל. ועין בספרי בעניני תשובה על העוונות שדש בעקביו וחובת "חפוש וחקור" על עוונות שדש בעקביו צריך לתן דין על כל אחד ואחד שדש בעקביו צריך לחפש אפילו בדעות הרעות שיש לו ולשוב מהם ישוב אפילו מספק גברה 'פשפש בעסק מצוה, שמא לא עשה לשקוה, ועין מדרש הנעלם פ'רשת בראשית העון הקטן נראה כ"חבלי שוא", אך לבסוף הופך ל"עבות העגלה".

"תשב אנוש עד דכא" (תהלים צ, ג) - עד דכדוכה של נפש - מדרגה ג' בתשובה, ועין מדרש רבה (שיר השירים א כא): בענין אין עושין תשובה אלא על ידי יסורים, ועין של"ה הקדוש (שער האותיות אות א' אמת ואמונה ט) בענין יסורין מנקין החטא, ועין ספר עקרים (מאמר רביעי פרק י"ג) בענין ג' מיני יסורים הם, ועין ברכות (ה' א') בענין רואה אדם שיסורים באים עליו 'פשפש במעשיו, ועין איוב (לו ג) רל"ב ג' בענין תוכחה לאיוב שלא פשפש במעשיו על היסורים הבאים עליו, ועין קונטרס ספורים ומאמרים (שנת תשמ"ב ארצות הברית נדפס ב"בית זלאטשוב") ועין עוד מענין זה בילקוט קנחם

בתורה שהיא עץ, חטאים שלו
שנאמר בהם: "וימרו את חייהם
בעבודה קשה", הקדוש ברוך
הוא מוחל לו ויהפכו מתוקים.
(מתוק מדבש).

מהבא, מאן דאשתדל
באורייתא, דאיהו עץ. חובין
דיליה, דאתמר בהון (שמות א)
וימרו את חייהם בעבודה קשה,
קודשא בריך הוא מחיל ליה,
ויתחורין מתיקין.

טו

כמה יש להם לבני אדם
להסתכל בעבודת
הקדוש ברוך הוא. כמה יש להם
להסתכל בדברי תורה. שכל מי
שמשתדל בתורה, כאלו מקריב
כל קרבנות העולם לפני הקדוש
ברוך הוא. ולא עוד, אלא
שהקדוש ברוך הוא מכפר לו על
כל חטאיו, ומתקנים לו כמה
כסאות לעולם הבא.

כמה אית להו לבני נשא
לאסתכלא בפולחנא
דקודשא בריך הוא, כמה אית
להו לאסתכלא במלי דאורייתא,
דכל מאן דאשתדל באורייתא,
כאלו מקריב כל קורבנין דעלמא
לקמי קודשא בריך הוא. ולא עוד
אלא דקודשא בריך הוא מכפר
ליה על כל חובי, ומתקנין ליה
כמה בורסיין לעלמא דאתי.

זהר פ' שלח
(דף קנב).

(דבור המתחיל ואלה) בענין חיב להרהר בתשובה
לפני הלמוד וללמוד ברתת וזיע. ועין מאור ושמש
(פרשת תרוקה דבור המתחיל ועשית), בענין יש לעשות
תשובה לפני הלמוד ואחר הלמוד. ועין מאור
ושמש (פרשת ויקהל), בענין "תן לחכם ויחכם עוד".
ועין ערבי נחל (פרשת וישלח), בענין סור מרע -
ואחר כך - ועשה טוב, וכל המעשים שאדם עושה
והוא רשע מוסיף כח בקלפה והוא נענש על
למודו.

יד. ועין נפש החיים (שער ד' פרק ל"א) בענין
תשובה על ידי כח התורה. ועין לקוטי אמרים
(אות יד) בענין על ידי דברי תורה נזקה לסליחה
ולתשובה. ועין חיי אדם (חלק שני כלל קמג), בענין
כפי הרבוי בעסק התורה כן יתרבה ויתקרב
לעבודת הבורא. ועין מאור ושמש הפטרת שבת
שובה בענין קחו עמכם דברי תורה ושובו אל ה'.
ועין ספר קול מבשר (חלק א'), ספר תהלים בענין
התורה רפואת הנפש. ועין מאור ושמש משפטים

טז

וּבָאָה בַּר נֶשׁ דְּזָבִי בְּאוֹרֵייתָא, אֲשֶׁרִי הָאִישׁ שְׂזוּכָה בְּתוֹרָה
 לְמִיזֵל לְאֶתְדַבְּקָא לְלָכֶת וּלְהִתְדַבְּק
 בְּאוֹרְחוֹי. דְּבַד בַּר נֶשׁ אֲזִיל (דף
 קכ"ב ע"א) בְּאוֹרְחוֹי דְּאוֹרֵייתָא,
 מְשִׁיךְ עָלֶיהָ רוּחָא קְדִישָׁא עֲלָאָה.
 בְּמָה דְּאֵת אָמַר, (ישעיה לב) עַד
 יַעֲרָה עָלֵינוּ רוּחַ מְמָרוּם. וְבַד בַּר
 נֶשׁ סְטִי אוֹרְחוֹי, מְשִׁיךְ עָלֶיהָ
 רוּחָא אַחְרָא מְסֻטְרָא אַחְרָא,
 דְּהוּא סְטְרָא דְּמִסְאָבָא. וְסְטְרָא
 דְּמִסְאָבָא אֲתַעַר מְסֻטְרָא דְּנוֹקְפָא
 דְּתַחֲוּמָא רַבָּא, דְּתַמֵּן מְדוּרִין
 דְּרוּחִין בִּישׁוּן, דְּנֻקֵּי לְבָנֵי נֶשָׁא,
 דְּאֶקְרוּן נֻקֵּי עֲלָמָא.

זוהר פרשת
 נשא דף
 קכ"ב

דף

הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּתִשּׁוּבָה תְּלוּיָה

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא וְדָאִי הָכִי אִיהוּ, אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, וְדָאִי כָּךְ הוּא,
 וְהַכֹּל תְּלוּי בְּתִשּׁוּבָה. וְהַכֹּל תְּלוּי בְּתִשּׁוּבָה.
 וְאִם תֵּאמַר שְׂיִכּוּלִים עֲכָשׁוּ
 לְעוֹרֵר תִּשּׁוּבָה כָּלֶם כְּאַחַד - לֹא
 יְכּוּלִים! מָה הַטַּעַם לֹא יְכּוּלִים?
 מְשׁוּם שְׂכַתוּב, (דברים ל) וְהָיָה
 אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא וְדָאִי הָכִי אִיהוּ,
 וְכֹלָא בְּתִשּׁוּבָה תְּלוּיָא. וְאִי
 תִּימָא דִּיכְלֹן הַשְּׁתָּא לְאֶתְעָרָא
 תִּשּׁוּבָה בְּלָחוּ בְּחָדָא. לֹא יְכְלִין.
 מֵאִי מַעֲמָא לֹא יְכְלִין. בְּגִין
 דְּבִתְיָב, (דברים ל) וְהָיָה כִּי יָבֹאוּ

ועיין זוהר פ'
 כי תשא דף
 קפ"ט.

עֲלִיךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וּבְתִיב וְהַשְׁבוֹתָ אֶל לְבַבְךָ בְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִדִּיחָךְ וְגו'. וּבְתִיב וְשָׁבְתָ עַד יִ' אֱלֹהֶיךָ וְגו'. וּבְרִין (דברים ל') אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בִּקְצֵה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ וְגו'. וְעַד דְּכָל אֵינוֹן מְלִין לֹא יִתְקַיֵּמוֹן, לֹא יִכְלִין (דף קפ"ט ע"א) לְאַתְעָרָא תְּשׁוּבָה מִנִּיחָהוּ.

כִּי יָבֹאוּ עָלֶיךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וּכְתוּב וְהַשְׁבוֹתָ אֶל לְבַבְךָ בְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִדִּיחָךְ וְגו'. וּכְתוּב וְשָׁבְתָ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וְגו'. וְאִז (שם) אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בִּקְצֵה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ וְגו'. וְעַד שְׁכָל אוֹתָם דְּבָרִים לֹא יִתְקַיֵּמוּ, לֹא יִכּוּלִים לְעוֹרֵר תְּשׁוּבָה מֵהֶם.

דית

יִשְׂרָאֵל כִּיּוֹן שְׁטַעֲמוּ טַעַם גְּלוּת, אִם יַחְזְרוּ בְּתְשׁוּבָה יַחֲשֹׁב לָהֶם כָּאֵלּוּ עָבְרוּ עֲלֵיהֶם כָּל אֵלּוּ הַדְּבָרִים שְׁפִתּוּבִים בַּתּוֹרָה

זוהר פ' כי
תשא (דף
קפט א')

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כַּמָּה סִתְּמִתָּ כָּל אֲרַחֲיוֹן וְשִׁבְלִין מִכָּל בְּנֵי גְלוּתָא, וְלֹא שִׁבְקַת לִזְנוֹן פְּתַחוֹן פֶּה. אִי הָכִי, לַחוּ כַּמָּה דִּהּוּ בְּכָל דְּרָא וְדָרָא, דִּלָּא יִסְבְּלוֹן גְּלוּתָא וְלֹא אֲנָרָא, וַיִּפְקוֹן (ס"א אי הכי, להוּ כַּמָּה דַּלְחוֹן בְּכָל דְּרָא וְדָרָא, יִסְבְּלוֹן גְּלוּתָא וְלֹא יִפְקוֹן) מְדִינָא דְּאוּרִייתָא, וַיִּתְעַרְבוּן בְּשָׂר עַמִּין.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כַּמָּה הִסְתַּרְתָּ כָּל הַדְּרָכִים וְהַשְׁבִּילִים מִכָּל בְּנֵי הַגְּלוּת וְלֹא הִשְׁאֲרָתָ לָהֶם פְּתַחוֹן פֶּה. אִם כֵּן, שְׁיִהְיוּ כְּמוֹ שְׁהִיוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר - שְׁלֹא יִסְבְּלוּ גְלוּת וְלֹא שְׂכָר, וַיִּצְאוּ (אם כן, יִהְיוּ כְּמוֹ שִׁיְהִיו בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, יִסְבְּלוּ אֶת הַגְּלוּת וְלֹא יִצְאוּ) מִדִּין שֶׁל הַתּוֹרָה, וַיִּתְעַרְבוּ בְּשָׂר הָעַמִּים.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה כו) כְּמוֹ הָרָה תִּקְרִיב לְלֶדֶת תַּחֲלִיל תִּזְעַק

בַּחֲבִלֶיהָ וְגו'. מַה זֶה כְּמוֹ הָרָה?
דֶּרֶךְ הוּא לְמַעֲבֹרֵת שִׁיעְבְּרוּ עָלֶיהָ
תִּשְׁעָה חֲדָשִׁים שְׁלָמִים. וַיֵּשׁ
בְּעוֹלָם כְּמָה וְכְמָה שְׁלֹא עוֹבֵר
עָלֶיהָ אֲלָא יוֹם אֶחָד אוֹ יוֹמִים
מִהַתְּשִׁיעִי, וְכָל הַצִּירִים וְהַחֲבָלִים
שֶׁל הַמַּעֲבֹרֵת הֵם בַּתְּשִׁיעִי. וְאַף
עַל גֵּב שְׁלֹא עָבַר עָלֶיהָ אֲלָא רַק
יוֹם אֶחָד, נִחָשֵׁב עָלֶיהָ כְּאִלוֹ
עָבְרוּ כָּל הַתְּשִׁיעִי שְׁלָם. אֵף כֹּף
יִשְׂרָאֵל, כִּיּוֹן שִׁטְעָמוּ טַעַם גְּלוּת -
אִם יַחֲזִרוּ בַתְּשׁוּבָה, יִחָשֵׁב
עָלֵיהֶם כְּאִלוֹ עָבְרוּ עָלֵיהֶם כָּל
אוֹתָם דְּבָרִים שְׁכַתוּבִים בַּתּוֹרָה.
כָּל שָׁכָן וְכָל שָׁכֵן שְׁכַמָּה וְכַמָּה
יְסוּרִים עָבְרוּ עָלֵיהֶם מִיּוֹם
שֶׁהַתְּחִלָּה הִגְלוּתָם.

אָבֵל מֵהוּ שְׁכַתוּב (דברים ד)
בַּצֹּר לָךְ וּמִצְאוּךָ כָּל
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים
- בֹּא וּרְאֵה כְּמָה רַחֲמָנוּת רַחֵם
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל
בְּדָבָר הַזֶּה. לְמַלְךְ שֶׁהָיָה לוֹ בֶּן
יְחִידִי וְאַהֲבֵה אוֹתוֹ אֶהְבֵּת נֶפֶשׁ,

בַּחֲבִלֶיהָ וְגו'. מַאי כְּמוֹ הָרָה,
אֲרַח אִיהוּ לְעוֹבְרֵתָא, לְאַעְבְּרָא
עָלָה תִּשְׁעָ יָרְחִין שְׁלָמִין. וְאִית
בְּעָלְמָא כְּמָה וְכַמָּה, דְּלֹא עָבַר
עָלָה אֲלָא יוֹמָא חַד אוֹ תֵּרִין יוֹמִין
מִתְּשִׁיעָתָה, וְכָל צִירִין וְחֲבָלִין
דְּעוֹבְרֵתָא בַתְּשִׁיעָתָה אֵינּוּן. וְאַתָּה
עַל גֵּב דְּלֹא אַעְבְּרָא עָלָה אֲלָא
יוֹמָא חַדָּא, אֶתְחַשִּׁיב עָלָה כְּאִילוֹ
אֶתְעָבְרוּ כָּל תְּשִׁיעָתָה שְׁלָמִים.
אוּף הָבִי יִשְׂרָאֵל, כִּיּוֹן דְּאַטְעָמִי
טַעַם גְּלוּתָא, אִי יַהֲדִירוּן
בַּתְּשׁוּבָה, יִתְחַשֵּׁב עָלֵיהוּ כְּאִלוֹ
אַעְבְּרוּ עָלֵיהוּ כָּל אֵינּוּן מַלְּיָן
דְּכַתִּיבִין בְּאוּרִייתָא. כָּל שָׁכָן וְכָל
שָׁכֵן דְּכַמָּה וְכַמָּה יְסוּרִין אַעְבְּרוּ
עָלֵיהוּ מִן יוֹמָא דְּגְלוּתָא שְׁרִי.

אָבֵל מַאי דְּכַתִּיב, (דברים ד) בַּצֹּר
לָךְ וּמִצְאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. תָּא חֲזִי,
כְּמָה רַחֲמָנוּתָא רַחֵם קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל בְּמַלְכָּה דָּא.
לְמַלְכָּא דְּהוּא לִיה בְּרָא יְחִידָתָה,
וְרַחֵם לִיה רַחֲמֵי דְּנִפְשָׁא, וּמִגּוֹ

ומתוך אהבתו נתן אותו לאמו
הגבירה שתגדל אותו ותלמד
אותו דרכים מתקנות. פעם
אחת חטא לאביו, בא אביו
והלקה אותו, ואחר כך עבר על
חטאו. שב כמקדם ושוב חטא
לאביו, והוציא אותו אביו
מביתו ורגז עליו. יצא אותו בן
מביתו.

ובמקום שילך בדרך אמת
ויהיה צדיק כראוי
כדי שישמע אביו המלך ותהיה
עליו תשוקתו - מה עשה? אמר,
הואיל ויצאתי מהיכל אבי,
אעשה מכאן והלאה כל מה
שאני רוצה. מה עשה? הלך
להתחבר לזונות, והתלכלך
בלכלוך וטנפת עמן, ולא היה
נמצא אלא עמן בחבור שלהן.
כשהגבירה אמו פוקדת בכל יום
על אותו הבן ויודעת שבנה
התחבר עם הזונות וכל חברותו
היתה עמהן, מתחילה לבכות
ולמרר על בנה.

רחימו דיליה, יחב ליה לאמיה
מטרוניתא דתרבי ליה, ותוליה
ליה אחי מתתקנו. ומנא חדא
חב לגבי אבנה, אתא אבנהי
ואלקי ליה, ולבתר אעבר על
חוביה. תב כמלקדמין וחב
לאבנה, ואפקיה אבנה מביתיה,
וארגיו עליה, נפק ההוא ברא
מביתיה.

ובאתר דיתך בארץ קשומ,
ויהא זכא בדקא
יאות, בגין דישמע מלכא אבנה,
ויהא תיאובתיה עליה. מה עבר.
אמר הואיל ונפקנא מהיכלא
דאבא, אעביד מכאן ולהלאה כל
מה דאנא בעי. מה עבר. אזל
ואתחבר בזונות, ואתלכלך
בלכלוכא דטנופא בחדריה, ולא
הוה משתבח אלא בחדריה,
בחבורא דלחון. דמטרוניתא
אמיה פקדת בכל יומא על ההוא
ברא, וידעת דברה בחדרי זונות
אתחבר, וכל חברותא דידיה
בחדריה הוות. שריאת למכבי,
ולאתמרדא על ברה.

יום אחד נכנס אליה המלך
ורואה אותה בוכה. שואל
אותה: על מה את בוכה? אמרה:
ואיך לא אבכה, שהרי בגנו מחוץ
להיכל המלך? ולא די שאינו
יושב בהיכל המלך, אלא שהוא
יושב עם הזונות! מה יאמרו כל
בני העולם - שכן המלך יושב
בבית זונות?! התחילה לבכות
ולהתחנן למלך.

אמר המלך בשבילך אחזיר
אותו, ואת הערכה שלו.
אמרה: הרי ודאי. אמר המלך:
הואיל וכך הוא, לא צריך
להחזירו ביום בגלוי, שבושה
עבורנו ללכת בשבילו לבית
זונות. ואם לא היה כמו זה שטנף
את עצמו כך וחלל כבודי, הייתי
אני וכל החילות שלי הולכים
בשבילו בכמה כבוד ובכמה
חצוצרות לפניו, בכמה כלי קרב
מימינו ומשמאלו, עד שכל בני
העולם יזדעזעו, וידעו כלם
שהוא בן המלך. עכשו כיון

יזמא חד עאל מלכא לגבה, חמא
לה דאיהי מבכה. שאיל לה
על מה את בכאת. אמרה ולא
אבכה, דהא ברנא לבר מהיכלא
דמלכא. ולא די דהוא לא יתיב
בהיכלא דמלכא, אלא דהוא
יתיב בחדרי זונות. מה יימרון כל
בני עלמא, בריה דמלכא איהו
דיתבי בבי זונות. שריאת למבכי,
ולאתחננא למלכא.

אמר מלכא, בגינה אהדר ליה,
ואנת ערבא דיליה. אמרת
הא ודאי. אמר מלכא הואיל וכך
הוא, לא אצטריך לאהדרא ליה
ביממא באתנגליא. דכסופא דילן
איהו למתך בגיניה לבי זונות.
ואי לא הוי בגוונא דא, דטנף
גרמיה הכי וחלל יקרי. הוינא
אנא, וכל חיילין דילי, אזלין
בגיניה בכמה יקר, בכמה בוקינם
קמיה, בכמה מאני קרבא,
מימיניה ומשמאליה, עד דכל בני
עלמא יזדעזעון, וינדעון כלא,
דברא דמלכא איהו. השתא כיון

שֶׁהוּא טֶנֶף אֶת עֲצָמוֹ וְחָלַל אֶת
כְּבוֹדִי, הוּא יִחְזֹר בְּסִתֵּר שְׁלֹא
יִפְּרֹוּ בוֹ. חֲזֹר לַמֶּלֶךְ, וְנָתַן אוֹתוֹ
לְאִמּוֹ.

לְיוֹמִין סָרַח בְּמִלְקָדְמִין. מָה עָשָׂה
הַמֶּלֶךְ? הוֹצִיא אוֹתוֹ
וְאֶת אִמּוֹ עִמּוֹ מִתּוֹךְ הַהִיכָל
וְאָמַר: תֵּלְכוּ שְׁנֵיכֶם, וּשְׁנֵיכֶם
תִּסְבְּלוּ אֶת הַגָּלוּת וְהַמְּלָקוֹת שָׁם.
כִּיּוֹן שְׁשֵׁנִיכֶם תִּסְבְּלוּ כְּאַחַד, אֲזִי
אֵדַע שְׁבָנִי יָשׁוּב כְּרָאוֹי.

בֶּךְ יִשְׂרָאֵל, בְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ
הֵם, הוֹרִיד אוֹתָם לְמִצְרַיִם.
וְאִם תֹּאמַר שְׂבָאוֹתוֹ זִמֵּן לֹא
חָטְאוּ - הַגִּזְרָה שְׁגוֹר הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים
הִיְתָה רְאוּיָה לְהַתְקִים, וְהַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא הִשְׁגִּיחַ עַל שְׁנֵי דְבָרִים:
אֶחָד עַל אוֹתוֹ דְּבוּר שְׁאָמַר
אַבְרָהָם (בראשית טז) בְּמָה אֵדַע כִּי
אִירְשֶׁנָּה, זוּהִי סִבָּה וְעֵלָה. אָבֹל
עַד שִׁיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם לֹא הָיוּ גוֹי
וְלֹא הָיוּ רְאוּיִים כְּרָאוֹי. (וְעֵין זֶהר
הַקְדוֹשׁ פָּרְשֵׁת כִּי תִשָּׂא דָף קפ"ט ב').

דְּאִיהוּ טֶנֶף גְּרָמִיָּה, וְחָלַל יִקְרִי,
אִיהוּ יִחְדָּר בְּמִמִּירוֹ, דְּלֹא יִנְדָּעוֹן
בֵּיהּ. אַתְחָדָר לְגַבִּי מִלִּבָּא, יִהְיֶיָּה
לְגַבִּי אִמִּיָּה.

לְיוֹמִין סָרַח בְּמִלְקָדְמִין. מָה עָבַד
מִלִּבָּא. אִפִּיק לִיָּה
וְלֹאִמִּיָּה בְּחִדְיָה מִגּוֹ הִיכְלָא, אָמַר
תְּרוּוֹיִיכוּ תַּהֲבוֹן, וְתְרוּוֹיִיכוּ
תִּסְבְּלוֹן גְּלוּתָא, וּמִלְקִיוּתָא תִּמָּן.
כִּיּוֹן דְּתְרוּוֹיִיכוּ תִּסְבְּלוֹן בְּחִדְא,
כִּדִּין יִדְעָנָא דְּכָרִי יְתוּב בְּדָקָא חֲזִי.

בֶּךְ יִשְׂרָאֵל בְּנֵי דְּמִלִּבָּא קְדִישָׁא
אִינוּן. אַחִית לוֹן לְמִצְרַיִם.
וְאִי תִימָא בְּתַהוּא זְמָנָא לֹא
תֵאכּוּ, גִּזְרָה דְּגוֹר קוּדְשָׁא בְּרִיד
הוּא בֵּין הַבְּתָרִים הָזֶה אַתְחָזִי
לְמַתְוִי קִיִּים, וְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא
אַשְׁגַּח לְתִרִין מְלִין, חַד בְּגִין תַּהוּא
מֶלֶךְ דְּאָמַר אַבְרָהָם, (בראשית טו)
בְּמָה אֵדַע כִּי אִירְשֶׁנָּה, דָּא הוּא
(דף קפ"ט ע"ב) סִבָּה וְעֵלָה. אָבֹל עַד
דְּנִפְקוּ מִמִּצְרַיִם, לֹא הָיוּ גוֹי, וְלֹא
אַתְחָזוּ בְּדָקָא יֵאוּת.

רעת

כְּשׁוֹשָׁנָה בֵּין הַחוּחִים כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבָּנוֹת

פֶּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ב) **כְּשׁוֹשָׁנָה**
פֶּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ב) **כְּשׁוֹשָׁנָה**
 בֵּין הַחוּחִים כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבָּנוֹת.
 בֵּין הַחוּחִים כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבָּנוֹת.
 רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ
 רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ
 שְׁלֹמֶעֱלָה וְלִהְיוֹת שׁוֹשָׁנָה אַחַת
 שְׁלֹמֶעֱלָה וְלִהְיוֹת שׁוֹשָׁנָה אַחַת
 בְּאֶרֶץ כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה. וְהַשׁוֹשָׁנָה
 בְּאֶרֶץ כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה. וְהַשׁוֹשָׁנָה
 שְׁמַעְלָה רִיחַ וְנִבְחָרָה מִכָּל שָׂאֵר
 שְׁמַעְלָה רִיחַ וְנִבְחָרָה מִכָּל שָׂאֵר
 הַנֹּרְדִים שְׁפָעוּלָם אֵינָה אֵלָּא
 הַנֹּרְדִים שְׁפָעוּלָם אֵינָה אֵלָּא
 אוֹתָהּ שְׁעוּלָה בֵּין הַחוּחִים. וְזוֹ
 אוֹתָהּ שְׁעוּלָה בֵּין הַחוּחִים. וְזוֹ
 דֶּרֶךְ כְּרִיאָוִי. וְלִכְּנֵן זָרַע שְׁבָעִים
 דֶּרֶךְ כְּרִיאָוִי. וְלִכְּנֵן זָרַע שְׁבָעִים
 זִגְנוֹת, שֶׁהֵיוּ שְׁבָעִים נֶפֶשׁ,
 זִגְנוֹת, שֶׁהֵיוּ שְׁבָעִים נֶפֶשׁ,
 וְהַכְּנִיסָם לְבֵין הַחוּחִים, וְאוֹתָם
 וְהַכְּנִיסָם לְבֵין הַחוּחִים, וְאוֹתָם
 חוּחִים, מִיָּד שֶׁהֵיוּ הֵם שֵׁם זִגְנוֹת,
 חוּחִים, מִיָּד שֶׁהֵיוּ הֵם שֵׁם זִגְנוֹת,
 הָעָלוּ עֲנָפִים וְעָלִים וְשָׁלְטוּ עַל
 הָעָלוּ עֲנָפִים וְעָלִים וְשָׁלְטוּ עַל
 הָעוֹלָם, וְאָז פָּרְחָה בִּינֵיהֶם
 הָעוֹלָם, וְאָז פָּרְחָה בִּינֵיהֶם
 הַשׁוֹשָׁנָה.
 הַשׁוֹשָׁנָה.

בִּיּוֹן דְּבָעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בִּיּוֹן דְּבָעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 לְהוֹצִיא שׁוֹשָׁנָה וְלִלְקֹט
 לְהוֹצִיא שׁוֹשָׁנָה וְלִלְקֹט
 אוֹתָהּ מִבִּינֵיהֶם, אָז יָבֹשׁוּ
 אוֹתָהּ מִבִּינֵיהֶם, אָז יָבֹשׁוּ
 הַחוּחִים וְנִזְרְקוּ וְהִתְכַּלּוּ וְלֹא
 הַחוּחִים וְנִזְרְקוּ וְהִתְכַּלּוּ וְלֹא
 נִחְשְׁבוּ לְכָלוּם. בְּשַׁעַת דְּאוֹיֵל
 נִחְשְׁבוּ לְכָלוּם. בְּשַׁעַת דְּאוֹיֵל
 לְמִלְקֹט שׁוֹשָׁנָה דָּא, לְאִפְקָא
 לְמִלְקֹט שׁוֹשָׁנָה דָּא, לְאִפְקָא

בְּנוּ בְּכוֹרוֹ, בְּאוֹתוֹ זְמַן הַלֵּךְ
הַמֶּלֶךְ בְּתוֹךְ כִּמָּה חִילוֹת גְּדוֹלִים
וְשְׁלִיטִים עִם דְּגָלִים פְּרוּשִׁים,
וְהוֹצִיא אֶת בְּנוֹ בְּכוֹרוֹ בְּכִמָּה
גְּבוּרוֹת, וְהָבִיא אוֹתוֹ לְהִיכָלוֹ,
וַיֵּשֶׁב הֶרְבֵּה בְּבֵית הַמֶּלֶךְ.

כִּיּוֹן שְׁחָטָא לְאַבּוֹ, הוֹכִיחַ אוֹתוֹ
וְהִלָּקָה אוֹתוֹ, שְׁכָתוֹב וַיִּחַר
אִף ה' בִּישְׂרָאֵל וַיִּתְּנֵם בְּיַד שׁוֹסִים
וְגו'. סֶרַח כְּמִקְדָּם וּמֵרֵד בְּאַבּוֹ,
הוֹצִיא אוֹתוֹ מִבֵּיתוֹ. מָה עָשׂוֹ
יִשְׂרָאֵל? רָאוּ שְׁהָרִי הַתְּפֹזָרוֹ
בְּכָבֵל וְהַתְּעָרְבוֹ בְּעַמִּים, לְקַחוּ
נָשִׁים נְכָרִיּוֹת וְהוֹלִידוּ מֵהֶם בָּנִים.
עִם כָּל זֶה הָאֵם הַקְדוּשָׁה הִתְּהַה
אֶפְסוֹרָפוֹס עֲלֵיהֶם.

וְעַל דְּעֵבֶר הָבִי, קוֹדֶשָׁא בְּרִיד
הוּא אָמַר, הוֹאִיל וְכַסּוּפָא
אִיהוּ, לִיתִי בְּרִי אִיהוּ מִנְּרֵמִיה,
הוֹאִיל וְחִלָּל יִקְרִי, לֹא אֶתְחַזִּי
דְּאֵנָּה אִיזִיל תַּמָּן לְאַפְקָא לִיה,
וְלִמְעַבֵּר לִיה נִסִּין וְגִבּוּרִין
כְּמִלְקִדְמִין. תָּבוּ אִינוּן, בְּלֹא

בְּרִיה בּוֹכְרִיה, בְּהֵהוּא זְמַנָּא אֲזַל
מִלְכָּא גוֹ כִּמָּה חִיָּלִין רַבְּרַבִּין
וְשְׁלִיטִין, עִם דְּגָלִין פְּרִישָׁן, וְאַפִּיק
לְבְרִיה בּוֹכְרִיה בְּכִמָּה גְּבוּרִין,
וְאֵייתִי לִיה לְהִיכָלִיה, וַיִּתֵּיב סָגִי
בְּבִי מִלְכָּא.

כִּיּוֹן דְּחַב לְגַבִּי אֲבוּהָ, אוֹכַח
לִיה, וְאַלְקִי לִיה, דְּכַתִּיב,
(שׁוֹפְטִים ב) וַיִּחַר אִפִּי יי' בִּישְׂרָאֵל
וַיִּתְּנֵם בְּיַד שׁוֹסִים וְגו', סֶרַח
כְּמִלְקִדְמִין, וּמֵרֵד בְּאַבּוּהָ,
אַפְקִיָּה מִבֵּיתִיה. מָה עָבְדוּ
יִשְׂרָאֵל, חָמוּ דְּהָא אֶתְבְּרִדּוּ
לְכָבֵל, אֶתְעָרְבוּ בְּעַמִּמָּא, נָסִיבוּ
נָשִׁין נְכָרִיּוֹת, וְאוֹלִידוּ בָנִין
מִנְּהוֹן. עִם כָּל דָּא, אִימָא קֳדִישָׁא
הָוֹת אֶפְסוֹרָפוֹסָא עֲלֵיהוּ.

וְעַל דְּעֵבֶר הָבִי, קוֹדֶשָׁא בְּרִיד
הוּא אָמַר, הוֹאִיל וְכַסּוּפָא
אִיהוּ, לִיתִי בְּרִי אִיהוּ מִנְּרֵמִיה,
הוֹאִיל וְחִלָּל יִקְרִי, לֹא אֶתְחַזִּי
דְּאֵנָּה אִיזִיל תַּמָּן לְאַפְקָא לִיה,
וְלִמְעַבֵּר לִיה נִסִּין וְגִבּוּרִין
כְּמִלְקִדְמִין. תָּבוּ אִינוּן, בְּלֹא

סיועא דאתחזו לון, בלא פליאן
ונסין, אלא בלהו מתבדרן, בלהו
לאן במסכנו, ותבו להיכלא
דמלכא בכסופא, ואימא קדישא
ערבת לון.

ראויים לו, בלי נסים ונפלאות,
אלא כלם מפזרים, כלם עיפים
בעני, ושבנו להיכל המלך
בבושה, והאם הקדושה ערבה
להם.

חאבו במלקדמין. מה עבד
קודשא בריך הוא.
אפיק להאי ברא במלקדמין
מחיכליה, ואימיה בתריה. אמר,
מכאן ולהלאה, אימא וברה
יסבלון כמה בישין בחדא, הדא
הוא דכתיב, (ישעיה ג) ובפשעיהם
שלחה אמכם. ועל דא כתיב,
(דברים ד) בצר לך ומצאוך כל
הדברים האלה באחרית הימים.
מאי באחרית הימים. אלא דא
היא אימא קדישא, דהיא אחרית
הימים, ועמה סבלו כל מה
דסבלו בגלותא.

חטאו כמקדם. מה עשה הקדוש
ברוך הוא? הוציא את
הבן הזה כמקדם מהיכלו עם
אמו. אמר, מכאן ולהלאה האם
ובנה יסבלו כמה רעות כאחד.
זהו שכתוב, (ישעיה ג) ובפשעיהם
שלחה אמכם. ועל זה כתוב,
(דברים ד) בצר לך ומצאוך כל
הדברים האלה באחרית הימים.
מה זה באחרית הימים? אלא זו
האם הקדושה, שהיא אחרית
הימים, ועמה סבלו כל מה
שסבלו בגלות.

ואילו יחדרון בתיובתא, אפילו
חד ביש, או חד צערא,
דיעבר עלייהו, אתחשב עלייהו,
באלו סבלו בלא (ס"א ואי לאו סתים
קיצא) ואי לא, כד יסתיים קיצא,

ואילו יחזרו בתשובה - אפלו
רעה אחת או צער אחד
שיעבר עליהם, יחשב עליהם
כאלו סבלו הכל. (ואם לא יסתם
הקץ) ואם לא - כשיסתים הקץ

(בישא) וְכָל דְּרִין דִּילִיה. כְּמָה
 דְּאָמַר בּוּצִינָא קַדִּישָׁא, דְּכַתִּיב
 (ויקרא כה) לְצִמִּיתוֹת לְקוֹנָה אוֹתוֹ
 לְדוֹרוֹתָיו. וְכָל דָּא, כְּתִיבָתָא
 תְּלִיא מִלְתָּא. אָמַר רַבִּי חֲזִיא,
 וְדַאי הָכִי הוּא. וְעַל דָּא גְלוּתָא
 אַתְּמִשָּׁד.
 (הרע) וְכָל הַדּוֹרוֹת שָׁלוּ, כְּמוֹ
 שְׁאָמַר הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה,
 שְׁכָתוּב (ויקרא כה) לְצִמִּיתוֹת
 לְקוֹנָה אוֹתוֹ לְדוֹרוֹתָיו. וְכָל זֶה,
 הַדְּבָר תְּלוּי בְּתִשְׁבּוּכָה. אָמַר רַבִּי
 חֲזִיא, וְדַאי כֹךְ זֶה, וְעַל כֵּן
 נִמְשַׁכֶּת הַגְּלוּת.

דט

מֶלֶךְ זָקֵן וְכָסִיל

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, אֲךָ אַת
 נִפְשׁוֹ שְׁמוֹר. וְאַתִּיהִיב לִיה
 רִשׁוֹ, לְמַשְׁלֹט עַל בְּשָׂרָא, בְּגִין
 דְּרָא דְּכַתִּיב, (בראשית ו') קִין כָּל
 בְּשָׂר בָּא לִפְנֵי וְאוֹקְמוֹה, בָּא לִפְנֵי
 וְדַאי, וְדָא אִיהוּ (שלח ק"ט ע"א) קִין
 כָּל בְּשָׂר, וְלֹא רוּחָא. וְאַתְּמַר,
 דְּאִיהוּ קִין דְּאִתִּי מִסְּטָרָא דְּחֻשָּׁה,
 כְּמָה דְּאִתִּי אָמַר, (איוב כ"ח) קִין
 שֵׁם לְחֻשָּׁה וְלִכְל תְּכַלִּית הוּא
 חוּקָר. וְלִכְל בְּשָׂרָא, בְּגִין דְּאִית
 קִין אַחֲרָא, וְאַקְרִי (דניאל י"ב) קִין
 הִימִין, וְדָא אִיהוּ קִין אַחֲרָא,
 מִסְּטָרָא דְּשִׁמְאֵלָא, דְּאִיהוּ חֻשָּׁה.
 בָּא וּרְאָה מַה כְּתוּב, אֲךָ אַת
 נִפְשׁוֹ שְׁמוֹר. וְנִתְּנָה לוֹ
 רִשׁוֹת לְשֹׁלֵט עַל הַבָּשָׂר, מִשּׁוּם
 הַסּוּד שְׁכָתוּב (בראשית ו') קִין
 כָּל בְּשָׂר בָּא לִפְנֵי, וּפְרִשׁוּהּ,
 בָּא לִפְנֵי וְדַאי. וְזֵהוּ קִין כָּל
 בְּשָׂר, וְלֹא רוּחַ. וְנִתְּנָא שְׁהוּא
 קִין שְׂבָא מִצַּד הַחֻשָּׁה, כְּמוֹ
 שְׁנִתְּנָא (איוב כח) קִין שֵׁם
 לְחֻשָּׁה וְלִכְל תְּכַלִּית הוּא חוּקָר.
 וְלִכְל בְּשָׂר, מִשּׁוּם שֵׁשׁ קִין
 אַחֵר, וְנִקְרָא קִין הִימִין, וְזֵהוּ
 קִין אַחֵר מִצַּד הַשְּׁמָאל שְׁהוּא
 חֻשָּׁה, וְלִכְן נִתְּנָה לוֹ רִשׁוֹת

ועל דא אתייהיב ליה ר'שו
בַּעֲצָמוֹ וּבְשָׂרוֹ.

בַּעֲצָמוֹ וּבְשָׂרוֹ.

וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ. אִי הָכִי,
לָאוּ בְּרִינָא הָוָה,
אֶלָּא בְּמִימַר הַהוּא מְקַטְרָנָא,
דְּאֶסִּית לִיה, וְאֶסְטִי לִיה. אֶלָּא,
כֹּלָא בְּרִינָא הָוָה.

וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ. אִם כֵּךְ, לֹא
בְּדִין הָיָה, אֶלָּא
בְּמֵאמַר אוֹתוֹ מְקַטְרֵג שֶׁהִסִּית
אוֹתוֹ וְהִסְטָה אוֹתוֹ, אֶלָּא הַכֹּל
הָיָה בְּדִין.

וְהָכִי אָמַר לוֹ אֱלִיהוּא, (אִיב
ל"ד) כִּי פִעַל אָדָם
יִשְׁלָם לוֹ וּכְאֲרַח אִישׁ יִמְצִיאֲנוּ.
וְהָכִי הָוָה בְּמָה דְּאִתְמַר,
בְּמָה דְּאִיהוּ גִזֵּר, הָכִי אִתְגִּזֵּר
עָלֶיהָ.

וְכַךְ אָמַר לוֹ אֱלִיהוּא, (שם לד) כִּי
פִעַל אָדָם יִשְׁלָם לוֹ וּכְאֲרַח
אִישׁ יִמְצִיאֲנוּ. וְכַךְ הָיָה כְּמוֹ
שֶׁנֶּאמַר, כְּמוֹ שֶׁהוּא גִזֵּר - כֵּךְ נִגְזֵר
עָלָיו.

וְהָאִי דְּאָמַר וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ
חֲנָם, וְתַסִּיתְנִי לְבַלְעוֹ לֹא
כְּתִיב, אֶלָּא וְתַסִּיתְנִי בּוֹ, בִּיה
קִיַּימָא בְּדַעְתִּיהָ, דְּאִיהוּ חָשִׁיב
דְּהָא תַּסִּיתְנִי, בְּמָה דְּאָמַר (אִיב
י") וְעַל עֲצַת רִשְׁעִים הוֹפְעֶתָ.
(אמר איוב אתפתית על מימר דההוא
מקטרנא) בְּגִזְוִנָא דָּא, (תהלים ע"ה)
וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיָּהֶם וּבִלְשׁוֹנָם יִכְזְבוּ
לוֹ. וַיִּפְתּוּהוּ וַיִּכְזְבוּ לוֹ. לֹא כְּתִיב,
אֶלָּא וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיָּהֶם. בְּפִיָּהֶם

וְזֶהוּ שֶׁאָמַר וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ
חֲנָם. וְתַסִּיתְנִי לְבַלְעוֹ לֹא
כְּתוּב, אֶלָּא וְתַסִּיתְנִי בּוֹ, בּוֹ
עוֹמֵד בְּדַעְתּוֹ, שֶׁהוּא חָשִׁיב שֶׁהָרִי
תַּסִּיתְנִי, כְּמוֹ שֶׁאָמַר וְעַל עֲצַת
רִשְׁעִים הוֹפְעֶתָ. [אמר איוב,
התפתתי על דברי אותו מקטרג]
כְּמוֹ זֶה (תהלים עח) וַיִּפְתּוּהוּ
בְּפִיָּהֶם וּבִלְשׁוֹנָם יִכְזְבוּ לוֹ.
וַיִּפְתּוּהוּ וַיִּכְזְבוּ לוֹ לֹא כְּתוּב,
אֶלָּא וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיָּהֶם. בְּפִיָּהֶם

קיימא מלך דא דהא אתפתה. (דף ל"ג ע"ב) אמר רבי אבא, בלא הוא שפיר, אבל הכי אוליפנא, דתנן, סליק ואסטין. וכי איהו יכיל לאסטנא, אין. דהא איהו (ריש וישב תיקון קמ"א) מלך זקן ובסיל, דבתיב, (קהלת ד') טוב ילד מסבין וחכם^[ט] ממלך זקן ובסיל. ועל דא, יכיל לאסטנא לבר נש. מאי מעמא. בגין דאיהו מהימן על עובדי דבני נשא.

עומד הדבר הזה, שהרי התפתה. אמר רבי אבא, הכל הוא יפה, אבל כך למדנו, ששנינו, עולה ומסטין. וכי הוא יכול להסטין? כן, שהרי הוא מלך זקן ובסיל, שכתוב (קהלת ד') טוב ילד מסבין וחכם ממלך זקן ובסיל. ועל זה יכול להסטין לאדם. מה הטעם? משום שהוא נאמן על מעשי בני אדם.

ב

בענין ודוי

ועל דא אצטריך לון לפרשא חובין דכל שייפא ושייפא, וכל מה דעביד בפרט. הדא הוא דבתיב, (תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו'. ולבסוף - ואתה נשאת עון חטאתי סלה. מנין לנו? ממשה,

ועל דא אצטריך לון לפרשא חובין דכל שייפא ושייפא, וכל מה דעביד בפרט. הדא הוא דבתיב, (תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו'. לבתר ואתה נשאת עון חטאתי סלה. מנלן. ממשה,

זוהר פ'
פנחס (דף
רל"א)

הקשיט בתחלת חלק האחרון. ועין פרי צדיק (בחקותי אות י') בתשרי נגאלים על ידי תשובה. ועין תפארת שלמה (על המועדים) 'יום כפורים ביום הקדוש אנו מתירים את השכינה משבועתה.

טו. ועין ספר כד הקמח ערך תשובה בענין בזכות התשובה נגאל. ועין ספר נצח ישראל (פרק כ"ז) באור "שני אלפים ימות הקושית". ועין ספר חדושי אגדות (חלק שלישי עמוד רי - מסכת סנהדרין) אילו ישראל זוכים על ידי תשובה אפשר שיבוא

שְׁכָתוֹב (שמות לב) אָנָּא חֲטָא הָעָם
הַזֶּה וְגו'. בִּישְׂרָאֵל כְּתוֹב, (שמואל
איב) חֲטָאנוּ כִּי עֲזָבְנוּ אֶת ה'.
שְׁאֵם תֹּאמַר זֶה בִּיחִיד, אֲבָל
בְּצַבּוֹר לֹא – הֲרִי כְּתוֹב פְּסוּק זֶה.
וְאִם תֹּאמַר זֶה בְּצַבּוֹר, אֲבָל שְׁלִיחַ
שְׁלָהֶם לֹא – הֲרִי כְּתוֹב (שמות לב)
וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל ה' וְגו'. וְכְתוֹב
(שם) וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם וְגו'. מָה
הַטַּעַם? מִי שֶׁמִּפְּרֵשׁ חוּבוֹתָיו,
בֵּית דִּין מִתְרַחֵקִים מִמֶּנּוּ, מַשּׁוּם
שֶׁכֵּן אָדָם קָרוֹב לַעֲצָמוֹ וְלֹא נִדּוֹן
עַל פִּיו.

וְעוֹד, לֹא עוֹזֵב לְמַקְטֵרֵג לְלִמְד
עָלָיו חוֹב וּמוֹם. שֶׁכֵּן
אָדָם יִקְדִּים וַיֹּאמֶר, וְלֹא יִתֵּן
מָקוֹם לְאַחֵר לוֹמַר, וְאִזּוֹ הַקִּדּוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מוֹחֵל לוֹ. זֶהוּ
שְׁכָתוֹב (משלי כח) וּמוֹדָה וְעוֹזֵב
יִרוּחָם.

דְּכָתִיב (שמות לב) אָנָּא חֲטָא הָעָם
הַזֶּה וְגו'. בִּישְׂרָאֵל כְּתִיב, (שמואל
איב) חֲטָאנוּ כִּי עֲזָבְנוּ אֶת יי, דְּאִי
תִּימָא הָאִי בִּיחִיד, אֲבָל בְּצַבּוֹר
לֹא. הָאִי כְּתִיב קָרָא דָּא. וְאִי
תִּימָא הָאִי בְּצַבּוֹר, אֲבָל שְׁלִיחָא
דְּלַחֲוִין לֹא, הָאִי כְּתִיב (שמות לב)
וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל יי וְגו'. וְכָתִיב
(שמות לב) וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם וְגו'. מֵאִי
טַעְמָא. מֵאֵן דְּמִפְּרֵשׁ חוּבֵיהּ, כִּי
דִּינָא בְּדִילִין מֵינִיחַ, בְּגִין דְּבֵר נָשׁ
קָרִיב לְגִרְמִיחַ, וְלֹא אֲתֵדָן עַל
פּוֹמִיחַ.

וְתוֹ, לֹא שָׂבִיק לְמַקְטֵרָא
לְאוֹלָפָא עָלֶיהָ חוֹבָא
מוֹמָא. דְּבֵר נָשׁ יִקְדִּים (דְּהַר"א ע"ב)
וַיִּימָא, וְלֹא יִחִיב דּוּכְתָא לְאַחֲרָא
לְמִימַר. בְּדִין קוֹדֶשׁא בְּרִידָא הוּא
מִחִיל לֵיהּ, הָדָא הוּא דְּכָתִיב,
(משלי כח) וּמוֹדָה^[טז] וְעוֹזֵב יִרוּחָם.

כא

חובה זו עליהם לקנא לקדוש ברוך הוא בברית הזאת

ר' ישי עמא, יתפסון בכל דרא ודרא בחובא דא, אי ידעין ולא מקנאין ליה. בגין דחובא דא עליהו, לקנאה ליה לקודשא בריך הוא ברחמי ברית, מאן דאעיל קדושה דא ברשותא אחרא, עליה בתיב (שמות כ') לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי ה' אלהיך אל קנא וכלא קנאה חדא. ועל דא אתדחייא שכינתא מקמיה. מאן דמשקר בברית קדישא דחתים בבשריה דבר נש, כאילו משקר בשמא דקודשא בריך הוא, מאן דמשקר חותמא דמלכא, משקר ביה במלכא, לית ליה חולקא באלהא דישראל, אי לא בחילא

זוהר פ'
שמות (דף
ג')

דתיובתא תדיר. (ס"א יתיר)

ר' יוסי פתח ואמר, (שמואל א', י"ב) וישבחו את ה' אלהיהם וגו', ויעזבו את ה'. מאי וישבחו ר' יוסי פתח ואמר, (שמואל א', י"ב) וישבחו את ה' אלהיהם וגו', ויעזבו את ה'. מה זה

וַיַּעֲזֹבוּ. דָּדָחוּ מִנִּיּהוּ בְּרִית קִיּוּמָא וַיִּשְׁכְּחוּ וַיַּעֲזֹבוּ? שְׁדָּחוּ מֶהֱם
 קִדִּישָׁא, הוּוּ גִזְרִין וְלֹא פִרְעִין, עַד בְּרִית קִדָּשׁ, שְׁמָלוּ וְלֹא פִרְעוּ, עַד
 דְּאִתָּת דְּבוּרָה וְנִדְיַבַת בְּהָאִי לְכָל שִׁבְאַה דְּבוּרָה וְנִדְבָה בָּזָה אֶת כָּל
 יִשְׂרָאֵל בְּמָה דְּכִתִּיב, (שׁוֹפְטִים ה') יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שׁוֹפְטִים ה')
 בְּפִרְעַ פְּרָעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִתְנַדָּב בְּפִרְעַ פְּרָעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִתְנַדָּב
 עִם בָּרְכוּ ה'. עִם בָּרְכוּ ה'.

בא

עצות לתשובה משלמות

ועין ספר המדות ערך תשובה:

- א. התענית מועיל לכל דבר:
- ב. מי שהוא ערום ממעשים טובים, אינו יכול להפריש אחרים מרשעים:
- ג. התענית קשה מחרב:
- ד. התשובה ראוי, שתהיה באותו דבר עצמו:
- ה. כשאדם חושב: כך וכך אעשה; כך וכך תעלה בידי, על ידי זה אין מחשבתו נתקנים:
- ו. גלות מכפרת על הכל:
- ז. מי שדעתו שפלה, כאלו הקריב כל הקרבנות:
- ח. כל המתודה, יש לו חלק לעולם הבא:
- ט. המלמד את בן חברו תורה, כאלו עשאו וכאלו עשאו לדברי תורה וכאלו עשאו לעצמו:
- י. רב פפא יתיב בתעניתא, על שקרא לתלמיד חכם בלשון גנאי:
- יא. ישמר אדם את פיו מלומר: אעשה העברה הזאת אפלו בדרך ליצנות, פי דבורו מכריח אותו למעשה:
- יב. כל הבוכה בלילה, קולו נשמע, וכוכבים ומזלות בוכין עמו:

- יג. חיבי פְּרִיתוֹת שֶׁלְקוֹ, נִפְטְרוּ מִיַּד פְּרִיתָתָן:
- יד. כְּשֶׁבֶא צֶעַר לְעוֹלָם, יִחַשֵׁב שֶׁבִּשְׂבִּיל חֲטָאוֹ בָּא זֹאת הַצָּרָה:
- טו. הַמְּלַבּוּשִׁין שֶׁעוֹשִׂין לַצַּדִּיק, כָּל מְלַבּוּשׁ יֵשׁ לוֹ סְגוּלָה בִּפְנֵי עֲצָמוֹ לְכַפֵּר:
- טז. כִּיּוֹן שֶׁנִּשְׂאָא אָדָם אִשָּׁה, עוֹנֹנֹתָיו מִתְּפַקְקִין:
- יז. כְּשֶׁרוֹאֶה אִו שֶׁשָּׁמַע אִיזָה יִסּוּרִין, שָׂבֵא עַל גּוֹי, יִהְרֶהר בְּתִשׁוּבָה:
- יח. הָדָר בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, שָׂרוֹי בְּלֹא עוֹוֹן:
- יט. יֵשׁ לְהַקֵּל אִפֹּן הַתִּשׁוּבָה עַל הַחוּטָאִים:
- כ. הָעוֹוֹן מִכְּחֵישׁ כַּחוֹ שֶׁל אָדָם:
- כא. כְּשֶׁבָּאִין שְׁנֵי מִצְוֹת לִידָד, תַּעֲשֶׂה זֹאת הַמִּצְוָה שֶׁיֵּשׁ בָּהּ כִּפּוּת הַיָּצָר יוֹתֵר:
- כב. צְרִיכִין לְהַתְּעַנּוֹת, כְּשֶׁמִּצְעֲרִין אֶת הַצַּדִּיק:
- כג. צֶעַר הַלֵּב הוּא קְרוֹב לְהוֹרִיד דְּמָעוֹת:
- כד. הַמַּחְזִיר בְּנֵי אָדָם, בְּתִשׁוּבָה זֹכָה וְיוֹשֵׁב בִּישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַטֵּל הַגְּזֵרָה בְּשִׁבְלֹו:
- כה. חֲלִישׁוֹת דַּעְתּוֹ שֶׁל הָאָדָם הוּא גְּדוּלָה מִתַּעֲנִית:
- כו. הַעוֹשֶׂה דָּבָר עֲבָרָה וּמִתְחַרֵּט בָּהּ, מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל עוֹנֹנֹתָיו:
- כז. הַנוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בְּאַמוּנָה, מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל עוֹנֹנֹתָיו:
- כח. תַּחֲלַת הַמַּחֲשָׁבָה עוֹזֶרֶת לְאָדָם לְאַמְצַע וְסוּף הַמַּעֲשֶׂה, שְׂיוּמֶשֶׁךְ בְּקִדּוּשָׁה, וְאִם לֹא חֹשֵׁב בְּקִדּוּשָׁה בְּתַחֲלָה, אִזּוֹ יֵאָרַע תַּקְלָה בְּאַמְצַע וּבְסוּף:
- כט. שֶׁלַּחַן בְּהִכְנֶסֶת אוֹרְחִים מְכַפֶּרֶת:
- ל. הַגְּדוּלָה מְכַפֶּרֶת:
- לא. לַפְּעָמִים כְּשֶׁמִּתְחִיל לַעֲשׂוֹת תִּשׁוּבָה, בָּאִין לוֹ יִסּוּרִין, זֶה מִפְּנֵי שִׁשְׁיָה מְלַעֲשׂוֹת תִּשׁוּבָה:
- לב. עַל יְדֵי אֲנָחָה שֶׁנֶּאֱנַח, נַעֲשֶׂה בְּרִיָּה חֲדָשָׁה:
- לג. עַל יְדֵי אֲהַבַת צַדִּיקִים יְכוֹלִין הַצַּדִּיקִים לְהַחְזִיר אֶת הָעָם בְּתִשׁוּבָה:
- לד. מִי שֶׁמַּחְזִיר אֶת הָעָם בְּתִשׁוּבָה, בּוֹכּוֹתוֹ אֵין פֶּחַד וּמַחֲלַקֶת בְּעוֹלָם:

לה. מי שְׁעוֹזֵר לִיתוּמִים, עַל יְדֵי זֶה מְשַׁבֵּר כָּחַם שֶׁל הָאֲמוּת וְעַל יְדֵי שְׁבִירָתוֹ, רִשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל חוֹזְרִין בְּתִשְׁבָּה:

לו. מי שְׁמַחֲזִיר בְּנֵי אָדָם בְּתִשְׁבָּה, נִצּוֹל מִבֵּית הָאֲסוּרִים:

לז. גַּם הוּא מִכְבֵּד בְּעֵינֵי הַשָּׁם:

לח. גַּם זֹכֶה לְהִיּוֹת מִפְּרָסָם בֵּין הָאֲמוּת:

לט. מי שְׁדִרְפוֹ תָּמִיד לְהַחֲזִיר בְּנֵי אָדָם בְּתִשְׁבָּה, בְּזִכּוּתוֹ מִכְּשׁוֹת זְרוֹת מִגְדוּלֵי הַדּוֹר:

מ. מי שְׁמַחֲזִיר רִשְׁעִים בְּתִשְׁבָּה, יִזְכֶּה לְשִׁמְרַת שְׁבֵת:

מא. גַּם אֵינוֹ נִזּוֹק מִנֶּחֱשׁ:

מב. כְּשִׁתְּלַמֵּד אֶת בֶּן רִשָּׁע דֶּרֶךְ טוֹב, עַל יְדֵי זֶה תּוֹכֵל לְכַטֵּל גְּזֵרוֹת:

מג. עַל יְדֵי שְׁקָר מַחֲזִיק יְדֵי רִשְׁעִים:

מד. מי שְׁעוֹשֶׂה תִּשְׁבָּה בְּכָל לֵב, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לוֹ לֵב לְדַעַת אוֹתוֹ:

מה. עַל יְדֵי שְׁמִיעַת קוֹל שׁוֹפָר מֵאָדָם כְּשֶׁר הֵיכָר הָרַע נִשְׁפָּר, וְנִתְעוֹרֵר תִּשְׁבָּה בְּעוֹלָם:

מו. מי שְׁרוּצָה לְשׁוֹב, יִזְהַר מִלְּהִיּוֹת בַּעַל חוֹב:

מז. מי שְׁאוֹהֵב אֶת הַצַּדִּיקִים, יָכוֹל לְהַחֲזִיר אֶת בְּנֵי אָדָם בְּתִשְׁבָּה:

מח. מי שְׁמִתְנַדֶּה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אוֹתוֹ אֲהַבַת נִדְבָה וּמְשִׁיב מְנוּחָו חֲרוֹן אַפּוֹ:

מט. הָאֲמוּת הֵם קְרוֹבֵי תִּשְׁבָּה:

נ. לַמוֹד הַתּוֹרָה הִיא מְכַפֶּרֶת:

נא. מי שֶׁהוּא בְּמִדְרָגָה גְּדוֹלָה, יָכוֹל לְהַשִּׁיג שְׁלֵמוֹתוֹ בְּמַעוֹט פְּעֻלוֹת:

נב. כְּשִׁאִיזָה צַעַר בָּא עָלָיו, תִּפְשֵׁשׁ בְּמַעֲשָׂיו:

נג. מי שְׁרוּצָה לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים וַיֵּשׁ לוֹ מְנִיעוֹת, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁלֵּם לוֹ שָׂכָר כְּאִלּוּ עָשָׂה, וּמִי שֶׁאֵינוֹ עוֹשֶׂה לְפִי יְכָלָתוֹ, אֵינִי מְקַבֵּל עֲנֹשׁ עַל זֶה:

נד. מי שְׁמַצִּיחַ אֶת הָרָבִים, נַעֲשֶׂה שְׁתָּף לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַעֲשֶׂה בְּרִאשִׁית:

נה. אֵין עֶרֶךְ לְמַצּוֹה שְׁעוֹשֶׂה אָדָם לַעֲצֹמוֹ לְבַד, אֲפִלּוּ שְׁתַּהֲיָה רַבָּה; לְמַצּוֹה

שְׁתַּמְשֹׁךְ מִמֶּנָּה זְכוּת לְרַבִּים, אֶפְלוּ שְׁתַּהֲיָה קִטְנָה:

נו. הַפְרָנְסָה וְהַשְׁוֹנָאִים וְהַחֹלְאָת וְרַבּוּי הָעֵשָׂר הֵן הַמוֹנְעִין לְאָדָם מִהִגִּיעַ אֶל הַשְׁלֵמוֹת וְהַתְּכָלִית:

נז. כְּשֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה אֵיזָה הֶזֶק, זֶה הַסִּימָן שֶׁיֵּצֵר הָרַע שׁוֹלֵט עָלֶיךָ:

נח. מִי שֶׁמִּסִּית אֶת חֲבֵרוֹ מִדֶּרֶךְ הַטּוֹב, שְׂרָפָה בָּא עָלָיו:

נט. מִי שֶׁאִינוּ יָכוֹל לִבְכוֹת, הַסֶּגְלָה שֶׁיֵּשֵׁב בְּמָקוֹם, שִׁשּׁוּפְכִים שֵׁם שְׁנֵי נְהִירוֹת בְּיַחַד:

ס. מִי שֶׁמַּחְזִיר אֶת אָדָם בְּתִשׁוּבָה, זוֹכֶה לְחֻקָּמָה:

סא. עַל יְדֵי הָעֲצָלוּת נִדְמָה לְאָדָם, שֶׁנִּסְתָּר מִמֶּנּוּ דֶּרֶךְ הַתִּשְׁוּבָה:

סב. מִי שֶׁמְגַלֵּה סוֹדוֹתָיו, אֵזִי קָשָׁה לְדַבֵּר הֵנָּה לְהַתְקִים:

סג. מִי שֶׁבוֹשׁ עַל עֲוֹנוֹתָיו, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה עִמּוֹ צְדָקָה:

סד. הַתַּעֲנִית שֶׁהוּא בְּלֹא דַעַת אֵינוֹ תַעֲנִית:

סה. מִשְׁעָה שֶׁאָדָם חוֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת תִּשְׁוּבָה, אֵזִי מְקַבֵּלִין תַּפְלָתוֹ, אֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא עָשָׂה עֲדִין:

סו. כְּשֶׁתִּרְצֶה לַעֲשׂוֹת תִּשְׁוּבָה, תִּבְקֵשׁ מִהַצַּדִּיק, שֶׁהוּא יִכְנִים אוֹתְךָ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ:

סז. עַל יְדֵי חֶסֶד וְאַמֶּת יִכְפֹּר עִוּוֹן:

סח. עַל יְדֵי שְׁתִּבְקֵשׁ מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שֶׁיִּתֵּן לְךָ אַהֲבָה, עַל יְדֵי זֶה יִכָּסֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּשָׁעֶיךָ:

סט. מִי שֶׁמַּתוּדָה עַל עֲוֹנוֹתָיו, יִזְכֶּה שֶׁלֹּא יֵצֵטְרֵךְ לְמַכּוֹר מִנִּחַלֵּת אֲבוֹתָיו:

ע. כְּשֶׁאַתָּה מוֹכִיחַ אוֹתָם, שֶׁלֹּא תִקְנוּ חַטָּאת נְעוּרִים, תִּכְלֹל אֶת עֲצָמְךָ עִמָּהֶם, וְעַל יְדֵי זֶה יִקְבְּלוּ מָמָד:

עא. עֲקָר תִּקּוֹן פָּגֶם עֲוֹנוֹתָיו - עַל יְדֵי הַכְּנָעָה:

עב. צְרִיךְ אָדָם לְהוֹכִיחַ אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל בִּקְר:

עג. הָעֲבָדוֹת שֶׁאָדָם עוֹבֵד אֶת הַשֵּׁם בְּבַחֲרוּתוֹ כָּל יוֹם, עָרְפוּ יָקָר מִשְׁנֵים רַבּוֹת שֶׁל עֲבוּדָה לַעֲת זְקִנְתּוֹ:

עד. אִי אֶפְשָׁר שֶׁיֵּידַע אָדָם בְּחַיּוֹ, אִם נִתְקַבֵּל תִּשְׁוּבָתוֹ:

עה. מה שאנו רואים, שמי שמתחיל לעבד את ה', יסורין באין עליו, זה מחמת שהתחיל מתוך יראה של צדק:

עו. המתחיל לעבד את ה', הקדוש ברוך הוא אומר לו: יודע אני, שחפצך ורצונך לעבד אותי, אבל מה הוא הבטיחות שמה למחר תעזב אותי, אם פן איך אקרב אותך בשביל הרצון שרצית, ואיך אגלה לך תכף דברים נסתרים, אלא פן תעשה: בתחלה אהב אותי כך ותעשה מצוותי, אף על פי שאין אתה יודע השכל של המצוה, ועבד אותי פשוט בלא חכמות, וכשתעבד אותי כמה זמנים, אזי אאמין לך ואגלה לך טעם ושכל של כל דבר ודבר ואקרב אותך בכל מיני התקרבות, כי הזמן הרב שעבדת אותי מקדם הוא בטוחות, שלא תעזב אותי [הן אמת]:

עז. בזה יודע האדם, שבאמת הוא רוצה לעבד, כשאנו רוצה בפרסומו:

עח. מי שאינו יודע דרך השם, יקטין את עצמו:

עט. על ידי תפלה שהיא בשועה ימחל לך הקדוש ברוך הוא:

פ. על ידי שקרים אין אדם יכול להיטיב מעשיו:

פא. מי שאינו יכול לבטל את היצר הרע על ידי המשכת אותו לבית המדרש, ידע שעדין ברשעתו קים:

פב. הקדוש ברוך הוא חפץ במצוות, שעושה בהם גם רצון הבריות, יותר מבמצוות שבין אדם לקונו:

פג. מוטב לאדם לקים המצוה כפי האפשר, מלהניח לגמרי:

פד. תקון הגוף קדם תקון הנפש:

פה. הבוכה ומתאבל על אדם כשר, מוחלין לו על כל עוונותיו:

פו. מצוה להחזיר [להזהיר] את בני אדם על כל דבר פשע, ואם אתה ירא, שלא ישמע לך תאמר דברך בשם צדיק אחר, כדי שישמעו אותך:

פז. כל האומר "ויכולו" בכונה ומתפלל בכונה, מלאכי השרת מבקשין מהשם יתברך שיכפר לו:

פח. העונה "אמן יהא שמה רבא" בכל כחו, אפלו יש בו שמץ של עבודה זרה, מוחלין לו:

פט. אלו אין רואין פני גיהנם: דקדוקי עניות וחולי מעים ומי שיש לו נושים ועל מלכות:

צ. התחזק במצוות יותר ממה שהיכלת בידך:

צא. הפסד ממון מכפר על גופו:

צב. הצמאון הוא תקון דברים בטלים:

צג. התשובה מביאה רפואה לעולם:

צד. תשובה מיראה - זדונות נעשין כשגגות, ומאהבה - נעשין כזכויות:

צה. תשובה מקרבת את הגאולה ומארכת ימיו ושנותיו של אדם:

צו. על ידי תשובת יחיד מוחלין לו ולכל העולם כולו:

צז. הקדוש ברוך הוא נתפס על ידי ודוי, ודומה כאלו בנה מזבח והקריב קרבן:

צח. מי שמעביר על מדותיו, מעבירין לו על כל פשעיו:

צט. התורה וגמילות חסדים מכפרין:

ק. צעקה ובכיה בלילה יותר נשמעת לרחם:

קא. בעל תשובה יתפלל על הגשם, ועל ידי זה מכפרין לו על עוונותיו:

קב. כשישראל מתענין, אין נענין, עד שיהיו עם רשעים באגודה:

קג. הדרך שיבור לו האדם, שיאהב את התוכחות ויחזיק באמונה יתרה:

כב

בְּתוֹב בְּמִשְׁנָה בְּאֲבוֹת (פֶּרֶק ג' א'): "עֲקֵבְיָא בֶן מִהֶלְלָאֵל אֹמֵר, הִסְתַּכַּל

בְּשִׁלְשָׁה דְּבָרִים וְאֵין אַתָּה בָּא לִיְדֵי עֲבָרָה. דַּע, מֵאֵין בָּאתָ,

וְלֵאן אַתָּה הוֹלֵךְ, וְלִפְנֵי מִי אַתָּה עֲתִיד לִתֵּן דִּין וְחֶשְׁבוֹן, לִפְנֵי מֶלֶךְ

מְלָכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא."

שׁוֹאֲלִים הַמְּפָרְשִׁים, מָה זֶה דִּין וּמָה זֶה חֶשְׁבוֹן? וּמְבָאִרִים, דִּין זֶה

עַל הָעֲבָרָה וְחֶשְׁבוֹן זֶה עַל זְמַן הָעֲבָרָה שֶׁהִיא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת

מִצְוָה וְלִלְמַד תּוֹרָה.

יְדוּעִים דְּבָרֵי חַז"ל הַקָּדוֹשִׁים (יוֹמָא דִּף פ"ו ע"ב): תְּשׁוּבָה מִירָאָה

מִהֶפְכָּת זְדוֹנוֹת לְשִׁגְגוֹת, וְתְשׁוּבָה מֵאֲהָבָה זְדוֹנוֹתֵיו נִהְפָּכִים

לזכויות. והעצה היחידה להנצל מהחשבון היא תשובה מאהבה, ואחד מיסודי התשובה זה קבלה לעתיד.

איך אפשר לתקן, ואיך אפשר להפך שעה אחת למאות מליוני שעות של תורה? ובמה יתרצה תשובתנו לתשובה מאהבה? ומה נקבל על עצמנו כדי לזכות בדין וחשבון?

"על כן יאמרו המושלים באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיחון: כי אש יצאה מחשבון להבה מקרית סיחן אכלה ער מואב בעלי במות ארנן: (במדבר כ"א - כ"ז-כ"ח), ובגמרא בבא בתרא (דף ע"ח ע"ב): א"ר שמואל בר נחמן א"ר יוחנן מאי דכתיב על כן יאמרו המושלים וגו' המושלים אלו המושלים ביצרם בואו חשבון בואו ונחשב חשבוננו של עולם הפסד מצוה כנגד שכרה^[1] ושכר עברה כנגד הפסדה תבנה ותכונן אם אתה עושה כן תבנה בעולם הזה ותכונן לעולם הבא, עכ"ל. וכל מי שענינו בראשו ועדין בר דעה, ירוץ ויחטף ויאחז באילן החיים האמתיים.

בזוה"ק כתוב שכל יהודי חייב לחדש חידושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חידשה, ואם לא חידש נמצאת

אפשר להמליץ דברי חז"ל הקדושים במסכת אבות (פרק ד' משנה א'): בן זוקא אומר... אינהו עשיר השמח בקלקו, שנאמר (תהלים קכח), 'ג'יע כפיד כי תאכל אשריך וטוב לך. אשריך, בעולם הזה. וטוב לך, לעולם הבא.

ואנו מתפללים בכל יום: "ותן חלקנו בתורתך", ומיהו העשיר האמיתי זה ששמח בחלק ולימוד התורה ובזה מכפיל את תורתו באלף, וידוע דברי האר"י החי שעיקר עבודת ה' צריך להיות בשמחה, ועל ידה זוכים לכל המעלות וההשגות בסייעתא דשמיא.

יז. סיפור מסוחר יהודי מוכר בירושלים עיה"ק: כשנודע לו דברי הבן איש חי והכסא מלך, ניצל את זמנו ולמד שש שעות בשבת אחת. וסיפר לי על כך. אמרתי לו שכשלומודים בשמחה, זה שווה מליון שנה, ענה לי, לו ידעתי הייתי לומד 13 שעות זוהר בשבת.

בואו וראו מוחו של סוחר שעושה חשבונות על כסף וזהב, כששומע חשבונות כאלו שיכול להגיע לעשרות גדולה כזה, ומקיים בעצמו את הפסוק "טוב לי תורת פוך מאלפי זהב וכסף". ועל זה

בבושה גדולה, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שווה שנה כדברי הכסא מלך ובשבת עולה לערך אלף שנה כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמחה למיליון שנה כדברי האורחות צדיקים, וביסורים כפול מאה פְּדֵאִיתָא בְּאַבוֹת דְּרַבִּי נָתָן (פרק ג' מִשְׁנָה ו'), רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריווח^[ח], וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים, ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי.

בואו וראו היוצא מחשבון זה: שעה אחת בשבת קודש שווה מאה מיליון שנה תורה, ועוד נחשב כמו שמחדשים חידושים בתורה, וזהו בוודאי חידושים אמיתיים ותורה לשמה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

אמרו חז"ל (אבות פרק ה' י"ח) כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, חטא מלשון חטא ועבירה, וגם מלשון חיסרון כמו: **"וְהָיִיתִי אֲנִי וּבְנֵי שְׁלֹמֹה חֲטָאִים"** (מלכים א' פרק א' פסוק כא). פירוש: חסרים.

ובמה נתקן את העבירה? במה נשלים את החיסרון? כתוב בפסוק (ירמיה פרק י"ג י"ז) **"בְּמִסְתָּרִים תִּבְכֶּה נַפְשִׁי מִפְּנֵי גֵוָה וְדָמַעַ"**

סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים כשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עוני ודוחק כל ימיהם, ומשאיר עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עוניים ודוחקם למקומות הרחוקים שהפרנסה מצויה יותר, בשביל חינוך בניהם לתורה ויראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

יח. כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה - (פרק א): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקיים בנו בעוה"ר וסר מרע משתולל על הבריות, (פרש"י בסנהדרין צז ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ויראי ה' ימאסו אצל כמה

תְּדַמֶּע וְתִרְד עֵינֵי דְמַעָּה כִּי נִשְׁפָּה עֶדְר ה'. ודרשו חז"ל (חגיגה דף ה' ע"ב): אמר רב שמואל בר איניא משמיה דרב מקום יש לו להקדוש ברוך הוא ומסתרים שמו מאי מפני גוה אמר רב שמואל בר יצחק מפני גאוותן של ישראל שניטלה מהם ונתנה לעובדי כוכבים רב שמואל בר נחמני אמר מפני גאוותה של מלכות שמים, עכ"ל. וכתוב בזוה"ק (חלק ב דף מ"ו ע"א, ובאדרא) כל הלומד אחר חצות לילה הקב"ה משקיט^[א] את המלאכים וכולם מקשיבים לקולו, וזה לשון הזוהר הקדוש: אבל בפלגות ליליא קודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא, וכדין בעי ליה לבר נש למיקם ולמלעי באורייתא, והא אתמר דקודשא בריך הוא וכל צדיקיא דבגנתא דעדן כלהו צייתין לקליה, הדא הוא דכתיב (שיר השירים פרק ח' י"ג)^[ב] הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגִנִּים חֲבֵרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוֹלָהּ הַשְּׁמִיעֵנִי. והא אוקמוה היושבת

באותה התיקון הטוב, מצוה לכתוב בספר כל בני ביתו העומדים בבית ה' בלילות ומושך עליהם חוט של חסד. ומאותו החוט נכתר אותו צדיק בכתר המלך, ויראים ממנו עליונים ותחתונים, ואין בעלי הדין שולטים עליו, לפי שהוא רשום בסימן המלך וניכר שהוא מבני ביתו, ולפיכך אין דנין אותו. והנזהר בזה מעיד על עצמו שהנשמה הקדושה מאירה בו, ומאהבתו ביוצרו מתעורר לעבודתו. ובשביל שהיא שעה רצויה היה מזהיר הנביא ואומר (איכה ב' יט), קומי רוני בלילה לראש אשמורות, וכתיב (ישעיה כו, ט), נפשי אויתך בלילה. וצריך ליזהר שלא יפסיק משיתחיל עד שיתפלל עם הנץ החמה, עכ"ל.

כ. וברש"י (שם) **היושבת בגנים** - הקב"ה אומר לכנסת ישראל את הנפוצה בגולה רועה בגנים של אחרים ויושבת בבתי כנסיות ובבתי

יט. וכתב השל"ה הקדוש - (מסכת חולין - פרק דרך חיים תוכחת מוסר כ"ב): וכשקול רנה של תורה עולה מלמטה, מחריש הקב"ה כל צבא מעלה ומקשיב הקול ההוא, וכנסת ישראל וכל צבא המלאכים מקשיבים הקול ההוא, כענין שכתוב (שה"ש ה, יג), היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני. וכשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה. ולפי שהיה דוד יודע דבר זה, אמר חצות לילה אקום להודות לך וגו' (תהלים קיט, סב), וכתיב (תהלים נז, ט), עורה כבודי וגו', ודרשו רז"ל אני מעיר את השחר ואין השחר מעיר אותי, לפי שלא היה ישן אלא כשינת הסוס, והוא סוד נעלם. וכשעלה עמוד השחר באה הכלה מעוטרת מכמה שירות ותושבחות וכמה מיני תודה, כלולה ממעלה וממטה, ויושבת בחיק דודה. וכשרואה אותה

בגנים דא כנסת ישראל, דאיהי משבחת ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא בליליא, זכאה חולקיה מאן דאשתתף בהדה, לשבחת ליה לקודשא בריך הוא בשבחא דאורייתא.

ובכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ר"ת ח'בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמול עליו וגו', והבן זה.

(א) אוי לאלו שאינם מסתכלים בסודות התורה

ובבקר צווח שם התנא הרשב"י הקדוש ע"ה (זוהר בראשית כ"ח): עוד פתח ואמר. ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה וכל עוף השמים. ווי לעלמא דאנן אטימין לבא וסתימין עינין דלא מסתכלין ברזי דאורייתא ולא ידעין. דודאי חית השדה ועוף השמים אנן עמי הארץ. ואפילו באלין דאנן נפש חיה לא אשתכח עזר בהון (בגלותא) לשכינתא בגלותא ולא למשה דאיהו עמה. דבכל זמנא דגלת שכינתא לא זו מנה.

תרגום בלשון הקודש: עוד פתח ואמר, ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים. אוי לעולם שהם אטומי לב וסתומי עינים שלא מסתכלים בסודות התורה ולא יודעים. שודאי חית השדה ועוף השמים הם עמי הארץ, ואפילו באלו, שהם נפש חיה, לא נמצא בהם עזר [בגלות] לשכינה

מדרשות. חברים מקשיבים לקולך - מלאכי השרת חבריך בני אלקים דוגמתן מקשיבים ובאים לשמוע קולך בבתי כנסיות. השמיעני - אלקים.
ואחר כך יקדישו הם שנאמר (איוב ל"ח) ברן יחד כוכבי בקר אלו ישראל, ואחר כך ויריעו כל בני אלקים.

בגלות, ולא למשה שהוא עמה, שפכל זמן שגלתה שכינה לא זו ממנה.

(ב) לכן אין מי שיוציא את השכינה מהגלות

אמר רבי אלעזר והא מאן יהיב עובדא דאדם בישראל ובמשה. אמר ליה ברי ואנת אמרת הכי וכי לא אוליפת (ישעיה מו) מגיד מראשית אחרית. אמר ליה הכי הוא ודאי. ובגין דא משה לא מית ואדם אתקרי איהו. ובגיניה אתמר בגלותא בתראה ולאדם לא מצא עזר אלא כלהו כנגדו. וכן עמודא דאמצעייתא אתמר ביה ולאדם לא מצא עזר דאפיק שכינתיה מן גלותא דא הוא דכתיב (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש. ומשה איהו בדיוקניה ממש דאתמר ביה לא מצא עזר כנגדו.

תרנום בלשון הקודש: אמר רבי אלעזר, והרי מי נתן מעשה של אדם בישראל ובמשה? אמר לו: בני, ואתה אמרת כך? וכי לא למדת (ישעיה מו) מגיד מראשית אחרית! אמר לו, כך הוא ודאי. ולכן משה לא מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה ולאדם לא מצא עזר, אלא כלם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי ולאדם לא מצא עזר שיוציא שכינה מהגלות. זהו שכתוב (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש. ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו לא מצא עזר כנגדו.

(ג) לכן נשארים בגלות

בההוא זמנא ויפל יי אלהים תרדמה על האדם. יי אלהים אבא ואמא. תרדמה דא גלותא דאתמר ביה (בראשית טו) ותרדמה נפלה על אברם. ארמי ליה על משה וישן. לית שינה אלא גלותא.

תרנום בלשון הקודש: באותו זמן ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם. ה' אלהים - אבא ואמא. תרדמה - זו הגלות, שנאמר בזה (בראשית טו) ותרדמה נפלה על אברם. הפילו על משה ויישן. אין שנה אלא גלות..

ובארו המפרשים, גם הובא במתוך מדבש נלהגה"צ ידיד נפשי להבחיל"ח המקבל רבי דניאל פריש זי"ע [בשם מקדש מלך, (בראשית ח"א דף שמ"ח - ש"נ) שעוד פתח רבי שמעון וכו', ווי לעלמא דאנון אטימין לבא וסתימין עיינין דלא מסתכלין ברזי דאורייתא ולא ידעין. אוי להם לבני אדם שלכם אטום ושכלם סתום ולא מתבוננים לדעת ולהבין את סודות התורה, ואפילו באלין דאנון נפש חיה לא אשתכח עזר בהון (בגלותא) לשכינתא בגלותא ולא למשה דאיהו עמה. דבכל זמנא דגלות שכינתא לא זז מנה.

ואפילו אלו התלמידי החכמים שיש להם נשמה קדושה, לא נמצא עזר וסיוע על ידם לא להשכינה הקדושה ולא לרעיא מהימנא משה רבנו, והוא לפי שאינם עוסקים בסודות התורה הקדושה, כי כנודע שרק על ידי למוד תורת הסוד עושים תקון לשכינה לפדותם מהגלות, ובגיניה אתמר בגלותא בתראה ולאדם לא מצא עזר אלא כלהו כנגדו. כלומר: הקדוש ברוך הוא לא מצא תלמידי חכמים שיהיו עזר למשה רעיא מהימנא לעזור לפדות את השכינה אלא כולם עומדים כנגדו, לפי שאינם עוסקים בלמוד תורת הסוד ואינם מסייעים בתקון השכינה

בההוא זמנא ויפל יי אלהים תרדמה על האדם. יי אלהים אבא ואמא. תרדמה דא גלותא דאתמר ביה (בראשית טו) ותרדמה נפלה על אברם. ארמי ליה על משה ויישן. לית שינה אלא גלותא.

וְלִבָּן בְּאוֹתוֹ הַזְמַן נִשְׁאָרִים בְּחֻשְׁכַּת הַגְּלוּת, כִּי אֵין מִי שְׁמוּכָן לַפְּדוּתָהּ (בּוֹדֵאֵי כָּל יְהוּדֵי הָעוֹסֵק בְּלִמּוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ מְסִיעַ בְּפִדּוֹת הַשְׂכִּינָה הַקְּדוֹשָׁה אֲךָ כִּידּוּעַ כָּל שָׂשִׁים רַבּוֹ נִשְׁמַת יִשְׂרָאֵל הֵמָּה נִקְרָאִים בְּרַחֵם אֶחָד הִיא הַשְׂכִּינָה הַקְּדוֹשָׁה, וְלִבָּן צָרִיךְ שְׂכָל יְהוּדִי וְיְהוּדִי יַעֲסֹק בְּלִמּוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְכָל הַפְּחוֹת עַד שְׂיִזְכֶּה גַם לְלַמֵּד תּוֹרַת הַסּוּד בְּהִבְנָה, וּבִכְךָ נִזְכֶּה לַקְּבוּץ הַגָּלִיּוֹת בְּאַהֲבָה וּבְרַחֲמִים).

(ד) לְכַשִּׁיפּוּצוֹ מַעֲיֵנוֹתֶיךָ חוּצָה

וּבִידּוּעַ מַעֲשֶׂה שְׂבָאוֹ חֲסִידֵי חֲב"ד לְהִרְבּ מְבָרִיִּסֵּק הַגְּרִי"ז סוֹלוֹבֵיִיצ'יק זי"ע, וְשָׂאֵלוֹ מִפְּנֵי מַה לֹּא לומְדִים אֶצְלָכֶם תִּנָּיָא, וְסִפְרוּ לוֹ עַל עֲלִית נִשְׁמָה שֶׁל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַיְדוּעָה, שְׂשָׂאֵל לְמַשִּׁיחַ אִמָּתִי קָאֲתִי מַר? וְהַשִּׁיבּוֹ, לְכַשִּׁיפּוּצוֹ מַעֲיֵנוֹתֶיךָ חוּצָה, וְאִם כֵּן הַבַּעַל הַתִּנָּיָא הוּא מְמַשִּׁיךְ תּוֹרַת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, וְצָרִיךְ לְלַמֵּד אֶת סִפְרוֹ כְּדֵי שְׂיָבּוֹא מַשִּׁיחַ, וְהַשִּׁיבּוֹ שְׂאֶצְלָנוּ הַמְּסֻרֶּת הִיא, כִּי כּוֹנֵן הַמַּשִּׁיחַ לְלַמֵּד סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׂבִיזָה יַחִישׁ גָּאוֹלְתֵּינוּ.

וּבְאֵן מְקוֹם לְהִבִּיא אֶת דְּבָרֵי כ"ק מַחוּתָּנִי לְהַבְחֵל"ח מֶרֶן הָאֲדָמוֹר מְקַלּוּיִזְנִבּוֹרֵג זי"ע"א, וְזל"ק: עַל כֵּן קָבְעוּ תַלְמִידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב אֶת עֶקֶר לְמוֹדֵם בְּסִפְרֵי הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְהֵם נִחְשָׁבִים לְתַלְמִידֵי שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, שְׂאָף הֵם אֶחָזוּ דִּרְכָם בְּקִדְשׁ שְׂאִין צָרִיךְ לְלַמֵּד חוּבָה וְלִשְׂרֹף אֶת הַחוּטָאִים כִּי אִם לְהַסְתַּכֵּל בְּעֵין טוֹבָה וְעַל יְדֵי זֶה יְכוּלִים לְהַחֲזִירָם בְּתִשְׁבּוּבָה, לְהַסִּיר מֵהֶם הַלֵּב חוֹרֵשׁ מַחֲשָׁבוֹת אֲוֶן וְשִׁיקְבָּלוֹ לֵב בְּשֵׁר לְחֹזֵר בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֵי ה' יִתְבָּרֵךְ. (מַתּוּךְ דְּבָרֵי קִדְשׁוֹ בְּשַׁעוֹר חֲמֵשׁ וְרִש"י פֶּרֶשֶׁת אֲמֹר תִּש"מ "לל"ג בְּעוֹמֶר", וְנִדְפָס בְּסִפְרֵי זוֹהַר קְלוּיִזְנִבּוֹרֵג).

אָנוּ אומרים בפיוט אֲשֶׁר יִסְדּוּ מֶרֶן הָרִי"ח הַטּוֹב זי"ע: "סִינֵי סִינֵי לוֹ נִקְרָא, אֲרִי שְׂבַח־בּוֹרָה, מִמֶּנּוּ תֵצֵא תוֹרָה, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי", וְהוּא עַל פִּי מַה שְׁכָתוּב בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ, דְּאֵלְמָלָא נִתְּנָה תוֹרָה דִּינּוּ בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי שְׁמַמֶּנּוּ תֵצֵא תוֹרָה, וַיֵּשׁ לְהִתְבּוֹנֵן מַה הָיָה הָעֵקֶר בְּקִבְלַת הַתּוֹרָה:

(ה) חֲכָמִים הֵם אֵלּוּ שְׁמִסְתַּכְּלִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה

כְּתוּב בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּפֶרֶשֶׁת בְּהַעֲלֵתָךְ (דף קנב.) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: חֲכָמִין עֲבָדֵי דְמִלְכָּא עֲלָאָה, [חֲכָמִים הֵם הָעֹבְדִים שֶׁל מֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן], אֵינּוֹן דְקִיָּימוּ בְטוֹרָא דְסִינֵי, [אוֹתָם שְׁעָמְדוּ עַל הָר סִינִי], לֹא מִסְתַּכְּלִי אֱלָא בְנִשְׁמָתָא, דְּאִיהִי עֲקָרָא דְכָלֹא אורִיתָא מִמֶּשׁ וְכוּ' [אֵינֶם מִסְתַּכְּלִים אֱלָא בְנִשְׁמַת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא עֵקֶר כָּל הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, כְּלוּמַר שְׂיֻדְעִים שְׁבִסְפוּרִים וְגַם בְּגוֹפֵי הַתּוֹרָה יֵשׁ פְּנִימִיּוֹת, שֶׁהֵם רְזִי הַתּוֹרָה וְהַכּוֹנּוֹת שְׁצָרִיךְ לְכוֹן בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה]. [אָמַר הַמַּעֲתִיק: מִשְׁמַע אוֹתָם שְׁאֵינֶם יוֹדְעִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה לֹא עָמְדוּ עַל הָר סִינִי].

(ו) לְעֵתִיד לָבוֹא הֵם עֲתִידִים לְדַעַת נִשְׁמָתָא דְאורִייתָא

וּלְזִמְנָא דְאַתִּי, זְמִינִין לְאַסְתַּכְּלָא בְנִשְׁמָתָא דְנִשְׁמָתָא דְאורִייתָא. [וּלְעֵתִיד לָבוֹא הֵם עֲתִידִים לְהִסְתַּכֵּל וּלְהִתְבּוֹנֵן בְּנִשְׁמָה שֶׁל הַנִּשְׁמָה שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי אַחֵר תַּחֲתֵת הַמַּתִּים עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדְרוֹשׁ תּוֹרָה חֲדָשָׁה בְּסוּדוֹת נִעְלָמִים, מַה שְׁאִי אֶפְשָׁר בְּזִמָּן הַזֶּה לִידַע מֵהוּתָהּ]. (הַבְּאוּר מֵהַפְּרוּשׁ מֵתוֹק מִדְּבַשׁ).

(ז) הֵם שֶׁלֹּא בָּרְחוּ בְּהָר סִינֵי הֵם לִזְמַנִּים תּוֹרַת הַסּוּד

וְאָמַר הַגַּה"צ הַמַּקְבֵּל הָאֱלֹקִי רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיָּה זי"ע: וְנִרְאָה לִי בְּבִאוּר כּוֹנֵנָתוֹ כִּי בְּתַחֲלָה כְּשִׁצְאוּ יִשְׂרָאֵל לִקְרֹאת הָאֱלֹקִים

היו מתיצבים בתחתית ההר ואחר כך נאמר: "וירא העם וינעו ויעמדו מרחק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזהר הנזכר "אינון דקיימו בטורא דסיני דסיני", כלומר ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, ולכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, כן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

(ח) ה' מושבת בהם בכל יום

ואיתא בזהר פרשת חיי שרה (ק"ל ע"ב) שאין מקום פנימי בכל המקומות בגן עדן כמו המקום הגנוז לאלו שיודעים את הסוד ויודעים להדבק בשם יתברך... ואלו שעמלים להבין את תורת הסוד... הם אלו שהשם יתברך משתבח בהם בכל יום, הם אלו שעולים בין העליונים הקדושים והם נכנסים בכל השערים של גן עדן העליון ואין מי שימחה בידם, כמה גדול חלקיהם וזכותם בעולם הזה ובעולם הבא

(ט) לא לתת לה' מנוחה עד שיגאלנו

הרעיא מהימנא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ריט).

(י) החכמה נעדרת

כתב המהרח"ו (הובא בהקדמה לעץ חיים): וסבה זו גרמה בעונותינו הרבים לבטול מצוה הגדולה הזאת, ולאריך הגלות המר והנמר הזה. ויהי חכמת האמת נעדרת מונחת בקרן זווית, ואין מי מהלומדים נוגע בקצה המטה אשר בידו, לטעם מנפת צופיה. כי מי שלא טעם טעם חכמת האמת כאלו לא ראה מאורות מימיו, ואוי להם לבריות מעלבונה של תורה. והאומר די לי בנגלות אין לי עסק בנסתרות, טב ליה דלא איברי בעלמא כמבאר בתקונים (תקון מ"ג)...

(יא) אוי להם מעלבונה של תורה

וזה אצלי פרוש המשנה (אבות פרק ו' ב') "אמר רבי יהושע בן לוי, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה", כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה ובספוריה לבדם, היא לובשת בגדי אלמנותה ושק הושת כסותה, וכל האמות יאמרו לישראל, מה דודך מדוד, מה תורתכם מתורתינו, הלא גם תורתכם ספורים בהכלי עולם, אין עלבון תורה גדול מזה, ולכן "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה", ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם מאריכים הגלות, וכל הרעות המתרגשות לבוא לעולם, עכ"ל. [כלומר שלא זו בלבד כל האסונות שקרו תלוי בצאנורם, אלא גם ח"ו מה שעתיד להיות שלא יבוא הם אשמים בכך, ואי לה לאותה בושה ואוי לה לאותה כלמה, מה יענו ביום הדין, כי רק רבי שמעון יכול לפטור מן הדין, והם לא רצו לשמוע לו, ולא אבו ללכת בתורתו] – "תורה אור" שעל זה כתב המהרח"ו שם, כי הפסוק (משלי פרק ו' כ"ג) "ותורה אור" הוא רק על חכמת ספר הזוהר הקדוש וז"ל:

(ב) זוהר מאיר את תלמוד הבבלי

ובנגד הכת הב' הם התלמידי חכמים העוסקים בתורת ה' אשר נפשם חצובה מן השמים ולא מן הארץ אמר "ואל השמים ואין אורם" כי גם שנפשם חצובה מן השמים, אין להם אור בתורתם כמו שכתבנו למעלה בשם חז"ל על פסוק: במחשבים הושיבני זה תלמוד בבלי. וחכמת ספר זוהר היא המאירה אותם, ומבארת הדברים הנאמרים בתלמוד, במלבושים כאלו הם חשובים גשמיים, אשר עליהם נאמר "ותורה אור", וזה שאמרו ואל השמים ואין אורם, ועל זה נתנבא ישעיה הנביא בנחמותיו ואמר: "והולכתי עורים בדרך לא ידעו" וגו', כי התורה הפשטית נודעו במספרם, וכו' עיי"ש...

(ג) העוסקים רק בנגלה נקראים עורים ונקראים עבדים

ובלי ספק כי העוסקים בתלמוד בבלי בלבד, מגששים כעורים קיר, בלבושי התורה, ואין להם עינים רואות ברזי התורה הנסתרים בו, כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טמא טהור אסור והתר כשר ופסול, אלא מתוך פנימיות התורה פנוע ליודעי חן, וכמו שקראם במקום אחר, האחד שבארנו לעיל, סתימין עינין וכו' וזה שכתוב (ישעיה פרק מב יט) "מי עור כי אם עבדי", אבל הכוונה היא למעוטי ולאפוקי חכמי האמת הנקראים בנים, אינון מרי קבלה כנ"ל אבל העוסקים במשנה לבדה בלתי הסתכלותם בסודותיה, וכפי סודותיה יפסקו הדינים אם אסור ואם מתר כנ"ל הנה אלו עורים בודאי הם, וזה שכתוב "מי עור כי אם עבדי", כי העוסק בפשט נקרא עבד כנ"ל ועליהם נתנבא ישעיה לעתיד לבוא שיזכו ללכת בדרך לא ידעו הוא דרך חכמת האמת... וזה שכתוב עוד אשים מחשך לפניהם לאור, כי התלמוד בבלי שהוא מחשך המספר בפשט העולם הזה, אשים לפניהם לאור, ויסתכלו מתוכו רזין דאורייתא

הגנוזים בו, הנקרא ותורה אור. (ספר עץ חיים - הקדמת מוהר"ו זי"ע"א על שער ההקדמות).

(ד) המן מגלה את קלקלתם

אמר הרשב"י זי"ע במכילתא "ובזוה"ק כתבו: שאוכלי המן היו מקבלים הארה רוחנית וגלוי שכינה ללמוד בסודות התורה, וכתב על זה החיד"א שם בניצוצי אורות, שזה דוקא לצדיקים אשר היה המן מאיר בהם, מה שאין כן לאלו שכתוב בהם "והעם שטו ולקטו" כלומר, שהלכו אחר שטותם, ולהם לא האיר המן, ומי אלו? הם שהיו צריכים לטרוח לחפש את המן מרחוק, ולטחנו ולדוכו וכו', עכת"ד. ובאורו הצדיקים מדוע לא רצו את המן וקראו לו לחם הקלוקל? כי המן היה מגלה את קלקלתם ואת כל צפונות לבם, כיצד? שלצדיקים בא המן ליד פתח האהל, ובכלל לא טרחו לצאת, ואם היה אדמו"ר וראש ישיבה גדול שח"ו חטא בסתר, מיד למחרת היה המן יורד רחוק מאד מפתח אהלו, והיה נצרך לשוטט ולחפש כמו כל הרשעים, ולכן לא רצו את המן כי היה מגלה את קלקלתם ברבים.

(טו) עם של בטלנים

כמו כן עתה יש רבנים ואדמו"רים וראשי ישיבות ומנהלים ומלמדים, שלא רוצים את לימוד הזוהר הקדוש, מפחד שמא יגלה עליהם, כי אינם ראויים לאותה איצט"ל, (ויכול להיות שרוקדים וקופצים ושרים במירון "תורתו מגן לנו" ולא שמים לב מה יוצא מפייהם, כי איך יגן עליהם, אם לא לומדים תורתו), ואוי לה לאותה בוששה, ואוי לה לאותה

כְּלָמָה, כִּי אִם מִפְּתַח בֶּשֶׁר וְדָם חוֹשָׁשִׁים, הָאֵיךְ לֹא יִבּוֹשׁוּ מִפְּנֵי מַלְכוֹ
 שֶׁל עוֹלָם, בְּבוֹא יוֹם הַדִּין הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא, מִה יַעֲנוּ לַיּוֹם פְּקוּדָה, כִּי
 עֲמִי הָאָרֶץ הֵם, כִּי כָךְ קוֹרְאִים הָרַעֲיָא מְהִימְנָא בְּזוּהַר הַקָּדוֹשׁ, שְׁמִי
 שְׁלֹא לֹא לִוְדָּה זֹה"ק נִקְרָא עִם הָאָרֶץ. וְכִבֵּר הַבְּטִיחְנוּ הַקָּדוֹשׁ "הָאוֹר
 הַחַיִּים" זי"ע, כִּי מִה שְׁאֲמָרוּ בְּזוּהַר"ק מ'ה ש'הִיָּה ה'וֹא ש'הִיָּה ר"ת
 מִשָּׁה, כִּי מִמֶּשׁ מִשָּׁה רַבִּינוּ הוּא גּוֹאֵל רֹאשׁוֹן וְהוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן,
 וּמִשָּׁה רַבִּינוּ נֹתֵן הַתּוֹרָה לֹא רוֹצֵה לְגֹאֵל עִם שֶׁל בְּטָלָנִים,

טז) עַל יְדֵי הַזוּהַר יֵצְאוּ מִהַגְלוֹת

וְכִבֵּר אָמַר לָנוּ מִשָּׁה רַבִּינוּ ע"ה, בְּמֵה נֶאֱחָז כְּדֵי לְהַגְאֵל, כְּמוֹ
 שֶׁהַבְּטִיחַ לָנוּ מִשָּׁה רַבִּינוּ בְּזוּהַר"ק בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא (פֶּרֶשֶׁת נִשְׂא דָף
 קכ"ד:) וְהַמְשָׁפִילִים יִזְהִירוּ בְּזוּהַר הַרְקִיעַ בְּהֵאֵי חַבּוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ
 סִפֵּר הַזֶּה, מִן זוּהַרָא דְאִימָא עֲלָאָה תְּשׁוּבָה. בְּאֵלִין לֹא צָרִיךְ נִסְיוֹן,
 וּבִגְיִן דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעָם מְאִילָנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ הָאֵי סִפֵּר הַזֶּה,
 יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. וְיִתְקַיֵּים בְּהוֹן, (דְּכָרִים לב) "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ
 וְאֵין עֲמוּ אֵל נִכְר". עכ"ל.

וְעוֹד כָּתַב הָאוֹר הַחַיִּים הַקָּדוֹשׁ (בְּפֶרֶשֶׁת וַיְחִי) עַל הַפְּסוּק "אוֹסְרֵי לִגְפֹן
 עִירָה, וְגו' חֲכָלִילֵי עֲנִיִּים מִיָּין" וְגו', זֶה יוֹרָה עַל לִימּוּד הַתּוֹרָה,
 שֶׁרַק בֵּה נִנְצָל מִהַצָּרוֹת וְנִגְאָל בְּרַחֲמִים, וְצָרִיךְ שְׂיִהִיָּה בָנוּ יִינָה שֶׁל
 תּוֹרָה, כְּדִפְרָשְׁתִּי בְּסִפְרֵי עַל הַפְּסוּק: (שִׁיר הַשִּׁירִים ד') "הִבִּיאֲנִי אֶל בֵּית
 הַיָּין" וְגו', וְשֵׁם פֶּרֶשׁ, שְׂיִין רוֹמֵז לְלִמּוּד כָּל פְּרָדִים הַתּוֹרָה, וּבְרָשׁ"י
 בְּגִמְטְרָא פֶּרֶשׁ עַל הַפְּסוּק הַזֶּה "יָין גִּימְטְרִיָּה סוּד", וּבְגִמְטְרָא (שְׁבַת דָף
 פח, ב') פֶּרֶשׁ רִשׁ"י: לְמִימִינִים - עֲסוּקִים בְּכָל כָּחֵם, וּטְרוּדִים לְדַעַת
 סוּדָה, כְּאָדָם הַמְשַׁתְּמֵשׁ בִּיד יְמִינוֹ שֶׁהִיא עֶקֶר, ע"כ.

(יז) עקר נתינת התורה בשביל הסוד

והקדוש רבי יצחק אלפיה זי"ע, בספרו שיח יצחק כתב, דעקר נתינת התורה היא לסודותיה, ע"כ, וזוהי הבטחת הרשב"י ע"ה, שסמוך לגאולה גם ילדים קטנים ילמדו סודות ה', ותודה להשי"ת כבר מתקיים בנו חזון הרשב"י דבר יום ביומו, כללו של דבר, לא יעזר לרבני הערב רב כלום, "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", ותרגם האונקלוס בריש גלי, ברי"ש אותיות רשב"י, גלי גימטריה ג"ם הרומז למידת הרחמים, כדכתב רבינו בחיי בשם המקבילים על הפסוק (ויקרא פרק כו מד) "ואף גם זאת" וגו', וז"ל: ודע כי מדרך הקבלה יש הפרש גדול בין לשון אף ללשון גם, אף על פי ששניהם לשון רבוי, כי לשון אף ירמוז למדת הדין, ולשון גם ירמוז למדת רחמים, מלשון גמילות חסדים, כענין (שם ל') וגם שמע בקולי, והשמיעה ברחמים, וכו', עיי"ש דבריו הקדושים. כלומר, שעל ידי שנמשיך עלינו את נשמת הרשב"י ע"ה בלומדינו את תורתו, כמו שכתב החסד לאברהם בשם רבי אברהם גלאנטי זי"ע, שפאשר אנו לומדים תורת הרשב"י, בא הרשב"י מתעטר ויושב בגוון, על ידי זה נמשיך עלינו את מדת הרחמים הנקראת "גם".

ובל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגדל כח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ויקוים בנו הפסוק (יחזקאל פרק לו כה) "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, וללמוד כל חלקי תורתנו הקדושה בד' חלקי הפרד"ס.

יח) בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר

ו"ל: האדמור הזקן זי"ע: מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפלו הכי הוא סגלה. (מאמרי האדמור הזקן הקצרים 1 דף תקעא)

ובמו' ששמענו בפרוש מפי אדמור הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת טמטום המח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר. (תנה אריאל, להרי"א מהומיל, שמות עמוד סד)

יט) יהיה צריך לבוא בגלגול

ועוד אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתקונה לעסק בפרדס כפי מה שהיא יכולה להשיג ולידע וכל מי שיכול להשיג ולידע הרבה ונתעצל ולא השיג וידע אלא מעט צריך לבוא בגלגול עד שישגיג וידע כל מה שאפשר לנשמתו להשיג מידיעת התורה והן בפשטי ההלכות הן ברמזים ודרשות וסודות כי כל מה שנשמתו יכולה להשיג ולידע מידיעת התורה זהו תקון שלמותה ואי אפשר לה להתתקן ולהשתלם בצרור החיים את השם במקורה אשר חובה משם בלתי ידיעה זו ולכן אמרו חכמים אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו כדי שלא יצטרך לבוא בגלגול לעולם הזה. (שלחן ערוך הרב הלכות תלמוד תורה פרק א' סימן ד')

כ) מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר הקדוש אף שאינו מבין

ובגדודן שאר הלמוד יהיה בזה האפן: מי שהוא בעל עסק גדול יהיה

רב למודו בזהר הקדוש^[א] אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפלו הכי היא סגלה. וגם ילמד עין יעקב וספר מנורת המאור וספרי יראים. מלבד שעורין הקצובין ללמוד תנ"ך ומדרשי רבותינו זכרונם לברכה כמו עין יעקב ובספר הזהר בתוכחת מוסר השכל שבו^[ב], ובספרי המוסר המיוחדים על פי חכמת האמת כספר הראשית חכמה והשל"ה וכהאי גוונא. ובשבת זמן ללמוד ספר הזהר^[ג] עם פרושים ובאורים בעיון מעט בספרי הקבלה בהרמ"ז וספר מקדש מלך... עד כאן לשונו. (תשובת אדמו"ר הזקן רבי שניאור זלמן מלאדי זכר צדיק לברכה לחיי העולם הבא - שנת תשס"ה)

מעניין בימות החל אלא בדינים והלכות וכו', ובשבת לא היו עוסקים בדינים והלכות וכו' והיו מענינים בשבת בדברי אגדה שמושכת הלב מפני ענג שבת, וקדשת היום כוסיעת להשכיל ולהבין בחכמה הנעלמה קדש קדשים היא וכו'.

למוד ספר הזהר עם פרושים ובאורים בעיון מעט וכו' עין בסימן שלפני זה שלא הזכיר רבנו ללמוד זה וכמו שכתוב לעיל. ונראה דשם מייירי באדם שאינו מסגל להבין דברים בעיון ואינו שייך ללמוד בספרי קבלה, ולכן כתב שם שיש סגלה מיוחדת בקריאת ספר הזהר אף שאינו מבין, מה שאין פן הקא מייירי במי שמסגל ללמוד בעיון. וחיוב זה של ללמוד הקבלה נזכר בהלכות תלמוד תורה (פרק א' סימן ד') בסופו: "ועוד אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתקונה לעסק בפרד"ס וכו' וסודות וכו'". ולכאורה צריך עיון דבהלכות תלמוד תורה שם משמע דלמוד ההלכות קודם ללמוד אגדה וקבלה, וקאן הלא מייירי במי שעדיין לא גמר ללמוד ההלכה. ונראה דצריך לומר כמו שכתבנו לעיל לגבי ללמוד אגדה, דמה שכתב רבינו שללמוד ההלכה קודם, הינו שרוב זמנו יהיה בהלכה, אבל בודאי שצריך לעסק במקצת זמנו בקבלה...

כא. רב למודו בזהר הקדוש וכו': נראה דהטעם שכתב להלן "אפלו הכי היא סגלה" הוא טעם נמי על עצם הלמוד בזהר ולא רק על הלומד ואינו מבין. וכבר מבאר בספרים באריכות שיש סגלה מיוחדת בספר הזהר. ועין בזה ב"שם הגדולים" מערכת ספר "בהיר" שכתב בשם גורי האר"ז ל"ונראה כי דוקא ללמוד הזה יש בו סגלה יותר על ללמוד משנה ותלמוד ומקרא". ועין עוד במגדל עז (עמוד תל"ח) באריכות.

כב. ובספר הזהר בתוכחת מוסר השכל שבו: ובספרי מוסר המיוחדים על פי חכמת האמת כספר ראשית חכמה והשל"ה וכהאי גוונא בסימן שלפני זה כתב רבינו שבעל עסק ילמוד בספר הזהר משום סגלה ואפלו פשאינו מבין, אבל כאן הוא מחלק בין חלק המוסר שבהר לחלק הקבלה שבו, וחלק המוסר הוא כמו אגדות חכמינו זכרונם לברכה שצריך ללמודם כדי ללמוד מהם מוסר השכל.

כג. ובשבת זמן ללמוד ספר הזהר: עין בגטין (ס). ר' יוחנן וריש לקיש מעייני בספרא דאגדתא בשבתא, ובהגהות ר' יעקב עמידן כתב, בספר של עין חיים וחקמי האמת שאנו קורין קבלה. ולא היו

כָּל צְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה יֵשׁ בָּהֶם יִתְרוֹן וּמַעֲלָה יִתְּרָה זֶה, שְׂבִדְבִקוֹת נַפְשׁ הָאָדָם בְּצְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת אֵף שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ וּמִבִּין הָעֵנִין בְּעֵין הַשֹּׁכֵל רַק שֶׁהוֹגָה וּמַדְבֵּר בָּהֶם (לֹא פוֹקִי הִרְהוּר דְּלֹאוּ כְּדִבּוּר דְּמִי) הָרִי הֵם מַעֲלִים אֶת הַנַּפֶּשׁ לְמָקוֹם שֶׁלֹּא הִיָּתָה הַנַּפֶּשׁ מִגֵּעַת שָׁם מִצַּד שְׂרָשָׁה, כִּי שְׂרַשׁ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הִיא הַגִּבָּה לְמַעֲלָה מִשְׂרַשׁ הַנַּפֶּשׁ. (תּוֹרָה אוֹר לְבַעַל הַתַּנְיָא, פֶּרֶשֶׁת בְּשַׁלַּח דְּבִיבּוּר הַמַּתְחִיל אֲשִׁירָה לֵה')

כא) עַל יְדֵי לְמוּד זוהר מִיַּחְדִּים קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה

עָתָה בָּאתִי לְהַזְכִּיר כָּאן דְּבָרִים חוֹצְבִים לְהַבּוֹת אֵשׁ בְּעֵנִין זֶה מֶה שִׁכְתָּב הָרַב הַגָּאוֹן הַגָּדוֹל הַצַּדִּיק הַמְּפָרָסֵם אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִיס לִיָּה מִה"ר אַבְרָהָם אֲזוּלָאִי זצ"ל בְּסִפְרוֹ הַיָּקָר חֲסֵד לְאַבְרָהָם, וז"ל בְּמַעֲיָן הָרֵאשׁוֹן נִהַר כ"ד.

יָדַע כִּי עָקָר כּוֹנֵנוֹת הָרֶשֶׁב"י ע"ה בְּחִבּוּר הַזּוהַר הָיָה לָזֶה, לְהִיּוֹת שְׂאוֹר הַלְאֻמִּי בְּאֶפֶס שִׁפְעַ בְּאֵין תּוֹמָךְ וּבְאֵין עוֹזֵר לָהּ, רָצָה לַעֲשׂוֹת לָהּ סִמָּךְ לְיַחְדָּהּ בְּבַעֲלָהּ יַחּוּד מוֹעֵט ע"י חִבּוּר הַזּוהַר בְּמֶה שֶׁהָיָה הוּא וַחֲבָרָיו עוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁזֶה גּוֹרֵם לְיַחּוּד קב"ה וְשְׂכִינְתָּיה ע"י הַסּוּד, שֶׁסּוּד הוּא ר"ז בְּגִימְטְרִיא או"ר, מוֹרֵי וּרְבוּתִי קֹהֵל קָדוֹשׁ! עַד מִתִּי תֵּהֵא שְׂכִינְתָּא בְּגִלּוּתָא? הִיאֵךְ לֹא נַחוּס עַל אֲבִינוּ שְׂבַשְׁמִים?

מֶלֶךְ הַמֶּשִׁיחַ מִתְּגוֹלָל בִּיסוּרִים וּמִתְחַנֵּן אֲלֵינוּ, הוּא רוֹצֵה לְבוֹא, הַשֵּׁם יִתְּבָרֵךְ רוֹצֵה לְגַאֲלָנוּ, וְכֹל זֶה תְּלוּי רַק בְּנוּ!!!

וּמֶה הָעֵצָה? מֹשֶׁה רַבֵּינוּ אֲלֵיהּ הַנְּבִיא וְהַרְשֵׁב"י זִיע"א נִתְּנוּ לָנוּ עֵצָה טוֹבָה קְלָה וּמוֹעִילָה מֶה לַעֲשׂוֹת לְקִירוֹב הַגָּאוּלָה, וְכִיצַד נִזְכָּה שִׁיבּוֹא תִּיכַף וּמִיד.

אחים יקרים! כולנו ביחד יכולים להביא אותו, תיכף ומיד בעזרת השם. א. באחדות ואהבת ישראל. ב. עלינו להרבות מיליוני שעות תורה. ג. ולזכות לכל זה, יכולים רק בלימוד זוהר הקדוש.

בכמה דקות נביא את המשיח!!!

רבותי יש לנו כאן ב"ה קידוש השם גדול ונורא! כולם מתאספים למען הרבות כבוד שמים!!! כאשר כל אחד יחלק ספרי תיקוני זוהר, תיקון מ"ג ותיקון מ"ח, למשפחה ולחברים, ולכל העיר, וביחד עם בני משפחותיהם, כך נגיע לכל עם ישראל לומדי זוהר הקדוש, עתה מובן איך בזיכוי הרבים לא יבואו לידי חיסרון כי מכפיל את זכויותינו למיליארדי שעות תורה עד אין קץ, וכמו שכתוב בזוהר הקדוש שהגאולה האחרונה תבוא רק בזכות ובכוח התורה הקדושה, וכתבו המקובלים שהעצה היחידה להינצל ממלחמת גוג ומגוג^[1] היא, ללמוד תורת הסוד ולימוד הזוהר הקדוש בראשונה, ותיכף ומיד מגיע המשיח.

ב"ה שיש היום זוהר הקדוש במהדורה מיוחדת מחולק ל 70 חלקים, עם תרגום ללשון הקודש, לחלוקה לשבעים איש בחינם, נלבתי

הקדוש כל השבוע בלי הפסק).
למוד הזהר הקדוש צילא דמהימנותא פסקה: כתוב בתהלים (פרק ק"מ ח') "ה' אֶד-נִי עֹז יְשׁוּעָתִי סִפְתָּה לְרָאשֵׁי בָיִת נֶשֶׁק". ובריוש'למי (יבמות דף עח) אָמְרוּ: דָּבָר אַחֵר "בָּיִת נֶשֶׁק" זֶה נֶשֶׁקוֹ שֶׁל גֹּוֹ. וכתבו המַקְבָּלִים דֶּהסֶכֶךְ שֶׁל הַסֶּכֶה בְּבַחֲיִנַת בֵּינָה, הַנִּקְרָאת אִם הַחוּפְּכָת עַל הַבָּנִים בְּצִלָּא דְמַהֲיִמְנוּתָא, ופָּכוּ כֵן הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ שֶׁלְמוּדוֹ בְּבַחֲיִנַת בֵּינָה, נֶחֱשֵׁב לְסֶכֶךְ וְצִלָּא דְמַהֲיִמְנוּתָא, וְקוֹסְכָךְ וְקוֹגֵן בָּיִת נֶשֶׁק שֶׁמְצִיל מִפְּלִגְמָת גֹּוֹ וְקוֹגֵן. (בדי ערבות).

כד. ישראל מתאחדים בזוהר הקדוש בגימטריא 1679 כמנין בסוכות תשבו שבעה ימים. [וענן ה' עליהם יומם", שהשכינה הקדושה חופפת על ישראל, וזוכים ל"סכותה לראשי ביום נשק", [עיין ירושלמי יבמות ע"ח, וכמו שתמיד היה דורש בפתיחה לירחי כלה מרן בעל "אבי עזרי" את הפסוק הזה, על סכנת האטום], ובזכות התאחדות עם ישראל בלימוד הזוהר הקדוש, ניצל ממלחמת גוג ומגוג, ועוד, כמו שהתורה צוותה עלינו בסוכות תשבו שבעת ימים, כך חייבים ללמוד את הזוהר

מדרשים, ישיבות ותלמוד תורה] וכך כל אחד יכול תיכף להתחיל ללמוד ולהבין זוהר הקדוש, שעל זה אמר בעל הכסא מלך: אם יבין מאמר אחד עולה לו ללימוד שנה תמימה, ובזה יזכה להיות מבני עליה, היושבים ראשונה במלכות.

פְּשָׁמְשִׁיחַ יָבּוּא, הַסְּפָרְדִּים יֵהְיוּ הָרָאשׁוֹנִים לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ

ב"ה שענין לימוד הזוהר הקדוש נכנס חזק מאוד גם אצל האשכנזים, שפשוט לא ידעו ממושג כזה שכל יהודי צריך ללמוד זוהר הקדוש, וחשבו שזה ענין רק למקובלים ונסתרים, ועכשיו כמעט יום יום מטלפנים אלי יהודים מירושלים בני ברק, ובתוכם גם אברכים מופלגים, שאין להם בבית זוהר הקדוש, ורוצים לזכות להכניס הבושם הזה אל ביתם וללמוד ולסיים, ושוב ללמוד בזוהר הקדוש.

ובאן כדאי לספר מה ששמעתי ממחותני להבחל"ח כ"ק מרן האדמו"ר מקלויזנבורג זצלה"ה, [מייסד מפעל הש"ס, ושו"ע], שאמר כמה פעמים שכשמשיח יבוא, הספרדים יהיו הראשונים לקבל פני משיח צדקנו, בגלל שיש להם אמונה פשוטה. ובאמת מפני מה זכו לאמונה פשוטה, וידוע שגדלה אמונתם ותמימותם ומקיימים כפשוטו את דברי הנביא חבקוק (פרק ב' כ') **"וְהָיָה בְּהִיכַל קִדְשׁוֹ הֵם מִפְּנֵיו כָּל הָאָרֶץ"**, ואין משיחים^[ב] כלל בבית הכנסת.

כה. ידוע דברי האר"י הקדוש, שאפילו לומר דברי מוסר לחבירו, לא יאמר בבית הכנסת, שמא מתוך כך יגרר לדבר דברי חולין. וכבר אמר "השפת אמת" מפני מה זכו הספרדים ולא יכלו הגויים ליגע בהם בזמן המלחמה העולמית מפני ששומרים על קדושת בית הכנסת. וידוע שיש בית המדרש בבליה ששרד ולא נחרב מפני שלא שחו שם שיחת חולין [הגם שהם שרפו

ומניין בא להם כל זה? ועוד למה כל גדולי הספרדים נקראו בשם חכם, ואילו במקומות אחרים נקראו רק בשם רבי? כל זה בא מדבקותם בלימוד הזוהר הקדוש!!! וכתוב בספרים הקדושים שרק מי שלומד תורת הסוד נקרא בשם חכם^[א], ובאמת כל גדולי הספרדים היו גדולים גם בתורת הסוד, ובזכות זה זכו להחדיר אמונה פשוטה יראת שמים ואהבת השם יתברך, גם להמון העם, שזה הכח של הזוהר הקדוש. וכולם דבקים בדרכי אבותיהם, ולומדים שיעורים ביחיד וברבים זוהר הקדוש, וראינו לפשוטי העם שסיימו כמה

פרשת קדושים. וכן כתוב בספרו קתנת פסים פרשת קדושים).

500 מאות בתי מדרשות], אבל בבית הכנסת הזה שלא דיברו לא יכלו לשלוט עליו.

כתוב בתהילים (פרק ק"ז מ"ג) **"מי חכם ויִשְׁמֹר אֵלָה וַיִּתְּבוּנָהוּ חֲסִדֵי ה' יֵשׁ לִרְמוֹז מ"י** בבחינת חמישים שערי בינה, כמבואר בתיקוני זוהר, שהעוסק בתורת מ"י - לימוד הזוהר בבחינת בינה - הוא הנקרא חכם, וישמר אל"ה ראשי תיבות: ל"ימוד א'מרות ה'זוהר, הוא יזכה לויתבונו מלשון **"יסובבנהו יבונהו"** כמו שביאר התרגום: **"נטרינון כבבת עיניהון"** מלשון שמירה, **חסדי ה' שחסי ה'** ישמרוהו כבבת העין ויזכה שיהא עליו תמיד עינא פקיהא ההוא עינא דלא נאים כנאמר **"הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל"** (כדאיתא באידרא רבא קכ"ט ע"ב). עיניו דרישא חוורא, משתניין משאר עינין, לית כסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. קוא טעמא. דכתיב הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. ישראל דלעילא. (תהלים קכ"א) וכתביב אשר עיניך (ירמיה לב) וכתביב פקוחות. ותאנא, כל מה דאתי ברחמי, לית כסותא על עינא, ולית גבינין על עינא. כל שכן רישא חוורא, דלא בעא מידי. (ס"א נטירו).

כו. הדוחה חלק הנסתר של התורה, דוחה קלה, ונענש: כל התורה קלה, חלק הנגלה והנסתר, הכל אחדות אחד, והדוחה חלק הנסתר שאינו חפץ בה, דוחה קלה ונענש, כי הדוחה חלק מן האחדות כאלו דוחה כלו. ומוכל שכן המלעיג על דברי חכמים העוסקים בחקמה זו להשפיע להשכינה, כמו שכתב בספר הקנה לו חכמו ישפילו זאת, כי הלומד כל התורה קלה לא נקרא חכם רק למדן, כי אם הלומד כדי להשפיע למדה הנקראת זא"ת וכו'. וזה שכתוב הנעור בלילה, הינו שהוא געור ועוסק רק בלבושי התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה כדוע, ואינו חפץ באו"ר התורה, כי או"ר גימטריה ר"י, הינו ברזי התורה וסודותיה, שזהו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה כאלו דוחה את האחדות כלו ומתחייב בנפשו, מה שאין בו אם חפץ גם בחלק הנסתר שבתורה, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיך, וכאלו השיג גם חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחדות כאלו תופס כלו כו'. (תולדות יעקב יוסף

פעמים את הזוהר הקדוש, ולא הולכים לישון כל לילה, לפני שלומדים זוהר הקדוש, וכל זה מכוח אמונתם התמימה והטהורה. וכל הברכות^[א] והישועות ניסים ונפלאות בזכות הלימוד הקדוש הזה, כי הרשב"י זי"ע כוחו רב ועצום עד כדי שאמרו עליו בזוהר הקדוש, אילו לא ניתנה תורה בסיני אלא נתן לנו השם את רבי שמעון בר יוחאי דיינו, שממנו תתגלה ותאיר לעולם התורה. (זוהר פרשת פנחס דף רמ"א).

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה, ותושפעו ממקור הברכות^[א], שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: כבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: **"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"**. כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הכתובות בתורה ולגאולה שלימה בב"א. כח. כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברוחניות ובגשמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד אפשרות להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו השלום ולעורר זכותו, ועל ידי כן בודאי יצליח בכל עניינו.

כז. כתוב בתורה (דברים כ"ח ב'): "ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך" האל"ה ראשי תיבות: א'נו ל'ומדי ה'זוהר ה'קדוש, ביאור: כאשר נידבק בתורה ונתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע בלימוד הזוהר הקדוש, ומשמים יכריזו עלינו שאנו לומדי הזוהר הקדוש, אז נזכה לכל הברכות

ובוודאי כשמשיח יבוא, אלו שלמדו זוהר הקדוש, הם יהיו הראשונים, לקבל פניו, ומשיח יאמר להם יישר כוחכם שזרזתם הגאולה, ובזכותכם העולם קיים, ובא על תיקונו השלם.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

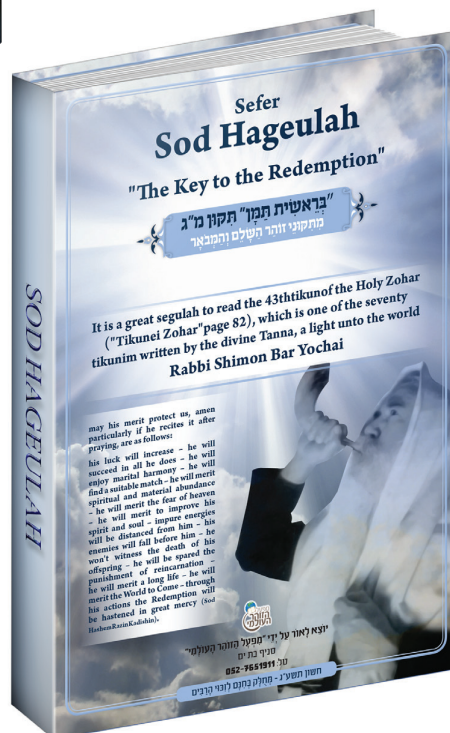
ספר דֹּזַר הַגְּאוּלָּה

וְהוּא לְקוּט דְּבְרֵי אֱלֹקִים חַיִּים
מִהַתְנָא הָאֱלֹקִי
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זי"ע

וְעָלִיו חוֹנִים גְּדוּלֵי הַדּוֹרוֹת תְּנָאִים
רַאשׁוֹנִים וְאַחֲרוֹנִים בְּבַחֲנִית מְרָאָה מְקוֹם
וְדֶרֶךְ לְשָׁבִים,
לְמַעַן יֵדְעוּ אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר יֵלְכוּ בָּהּ
וְהַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן.

יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי מַסְפֵּל הָאֲהָרָה הָעוֹלָמִי סְנִיף בֵּית ים, 052-7651911
בְּנִשְׂיָאוֹת כ"ק הָאֲדָמוֹר מִהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א
לְכַבּוֹד יוֹמָא דְּהִילּוּלָא שֶׁל הַמִּקְבֵּל הָאֱלֹקִי צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם מְלָאךְ ה' צְבָקוֹת הַרְיָח
הַטּוֹב מֶרֶן רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים מִבְּגֵדָאֵד זי"ע א, י"ג אֱלוֹל תשע"ב

הקדמה לספר "דור הגאולה"

י'שמחו ה'שמים ו'תגל ה'ארץ ויאמרו בגוים ה' מלך, פסוק זה הוא על דור הגאולה כשיהיה יתגדל ויתקדש שמייה רבא בעגלא ובזמן קריב, וכל הגוים יאמרו ה' מלך, כמו שכתוב והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, ויהיה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בבית המקדש שיבנה, אז בימי משיח צדקנו, וכל הגוים יאמרו ה' מלך, שה' אלקינו הוא המלך, וכולם יכרעו ויפלו ויתנו יקר למלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ויעבדו אותו בכל לבבם ובכל נפשם, במהרה בימינו.

ובימי משיח צדקנו יהיה כלל ישראל העם הנבחר, העם שעבר צרות בכל ימי הגלות, מגלות לגלות, ומממלכה לממלכה, ומאומה לאומה, ומלשון ללשון, והיו נעים ונדים בעולם, ומפוזרים בכל קצוות תבל, וכדברי המן הרשע למלך אחשורוש ישנו עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים, והיו העם שכולם חשבו עליהם רעה כל הימים, והיו נרדפים, הם יצאו מאפלה לאור גדול ומשעבוד לגאולה, וכולם יהיו עבדיהם, ויהיו מושלים בכל העמים, ולא עוד צרות ושמדות, ולא עוד גזרות וקיצוצים, ולא עוד רדיפת עולם התורה, וכולם ישובו בתשובה שלמה לה' יתברך, ומי שלא ישובו, יהיו כימי צאתנו מארץ מצרים שאלו שלא האמינו מתו בשלושת ימי אפלה, והם היו החלק הרוב של כלל ישראל כידוע.

ולכן צריכים כל ישראל להתחיל להכין עצמם לדור הגאולה, וכמו שאמר הרבי הקדוש מבעלזא זכותו יגן עלינו, שאנו מכינים דור שלא יבושו ללכת לקבל פני משיח צדקנו במהרה בימינו, וכל אחד צריך להתחיל לראות מה הוא צריך לתקן, ובמה הוא צריך להתחזק, ומה הוא צריך לעשות לקרב את המשיח, שהרי על ידי אתערותא דלתתא איתער עובדין דלעילא, ולכן על ידי התעוררות כאן בעולם הזה יהיה רצון מאת ה' יתברך, לגאול אותנו.

והנה אחד מהדברים העיקריים שצריך להתחזק הוא "אמונה" לדעת שה' ברא את העולם, ולדעת שה' מנהיג את העולם, ולדעת שה' מושל גם על הטבע, וכל הטבע הוא מונהג כל הזמן על ידי הבורא, ולהאמין שרק ה' יתברך הוא מושיענו, ורק הוא יכול להושיע אותנו, ולא רק לדעת אלא להאמין ולבטוח בה' בכל עת ובכל זמן, וזה כידוע משיגים על ידי לימוד הזוהר הקדוש, וכל הלומד זוהר הקדוש הוא מאמין גדול, ויודע קצת על השתלשלות הענינים והפרצופים העליונים ומבין קצת המלחמה בין הקדושה להסטרא אחרא, ויודע מה היה בזמן שבית המקדש היה קיים, ומה אנו חסרים עכשיו כשאין לנו בית המקדש.

ולכן הוצאנו לאור את ספר הקדוש והנשגב ובשם "דור הגאולה" יכונה. ושם מבואר כל הדברים שיהיה בזמן ימות המשיח, ואיך יהיה כל השתלשלות הענינים, וכמה זמן יהיה כל דבר, עד שמשיח בכבודו ובעצמו יגיע אלינו, מן גן העדן למעלה, עד כאן למטה, וכמה נסים ונפלאות יהיה בזמן ההוא, ודרך היכן ילך, ואת פני מי יקבל, וכל הדברים הללו, עד שיהיה מלך על כל הארץ.

והנה כל יהודי באשר הוא, צריך ללמוד את הענינים הללו, כדי להמשיך אותם אלינו, ויהיה כבר אתערותא לעילא לגאול את כלל ישראל. וכל יהודי יכוון בכל כוחו בכל המקומות שאנו מבקשים למען הגאולה, בברכת אבות וגבורות תקע בשופר, השיבה שופטינו, ולירושלים עירך, את צמח, רצה, שים שלום, ובעוד כל הקטעים שמבקשים על ענין הגאולה.

והנה כאשר כל כלל ישראל יתרכזו בדברים הללו, וודאי שיהיה אתערותא דלעילא לגאול את כלל ישראל, ושיהיה גאולה שלימה במהרה, ויתקיים בנו מקרא שכתוב "והביאותים אל הר קדשי ושימחתים בבית תפלתי עולותיהם וזבחיהם לרצון על מזבחי כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים", במהרה בימינו אמן.

סֵפֶר דֹר הַגְּאוּלָּה

מִלֶּדֶת הַמְּשִׁיחַ יִתְחִיל וְיִכְנַס הַגְּלוּת, מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם.
לֹא יִהְיֶה דֹר כְּמוֹ הַדֹּר הַזֶּה, עַד הַדֹּר שִׁיבֵא מִלֶּדֶת הַמְּשִׁיחַ, כִּם יִדְעוּ אוֹתֵי לְמַקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָּתָם.

בְּנֵי הָעוֹלָם לֹא שָׁמִים לֵב שְׁעִתִּידִים לְתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן

וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה דִּבֵּר אֶל
אַהֲרֹן אַחִיד וְאֵל יִבֹּא
בְּכָל עַת אֶל הַקֹּדֶשׁ וְגו'. רַבִּי
שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, (קִהְלַת א) כָּל
הַנִּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם
אֵינָנו מֵלֵא וְגו'. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
תִּמְהַנֵּי עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, שֶׁהָרִי אֵין
לָהֶם עֵינַיִם לִרְאוֹת וְלֵב לְהִשְׁגִּיחַ,
וְלֹא יוֹדְעִים וְלֹא שָׁמִים לְבָם
לְהִסְתַּכֵּל עַל רִצּוֹן רַבּוֹנָם, אֵיךְ
יִשְׁנִים וְלֹא מִתְעוֹרְרִים מִשְׁנָתָם
טָרֵם יִבֹּא אוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁחֲשָׁךְ
וְאִפְּלָה יִכְסּוּ עֲלֵיהֶם, וְיִתְבַּע אוֹתוֹ
(דף נ"ח ע"א) בְּעַל הַפֶּקֶדוֹן מֵהֶם
חֶשְׁבוֹן.

וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה דִּבֵּר אֶל
אַהֲרֹן אַחִיד וְאֵל יִבֹּא
בְּכָל עַת אֶל הַקֹּדֶשׁ וְגו'. רַבִּי
שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, (קִהְלַת א) כָּל
הַנִּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם
אֵינָנו מֵלֵא וְגו'. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
תִּוְהִנָּה עַל בְּנֵי עֲלָמָא, דְּהָא לִית
לָהּ עֵינִין לְמַחֲזִי, וְלָבֵא
לְאִשְׁנָתָא, וְלֹא יוֹדְעִין וְלֹא שׁוֹיִין
לְבִיָּהּ לְאִסְתַּכְלָא בְּרַעֲיוֹתָא
דְּמִאֲרִיחוֹן, הֵיךְ גִּימִין, וְלֹא
מִתְעָרִי מִשְׁנַתִּיהוּ, עַד לֹא יִיָּתִי
הַחֹא יוֹמָא דְּחִפִּי עֲלִיָּהּ חֲשׂוֹכָא
וְקִבְלָא, וְיִתְבַּע הַחֹא (דף נ"ח ע"א)
מִאֲרִיָּה דְּפִקְדוֹנָא, חוֹשְׁבָנָא
מִנִּיָּהּ.

זוהר פ'
אחרי מות
(דף נ"ז)

הַתּוֹרָה מְכַרִּיזָה

וְהַכְּרִיזוּ בְּכָל יוֹם קוֹרֵא עֲלֵיהֶם,
וְנִשְׁמָתָם מְעִידָה בָּהֶם

וְכָרִיזָא כָּל יוֹמָא קִאֲרִי עֲלִיָּהּ,
וְנִשְׁמָתָהּוֹן, אִסְחִידָת

בְּהוֹן בְּכָל יוֹמָא וְלִילָא, הַתּוֹרָה מְרִימָה
רְאֵמַת קָלִין לְכָל עֶבֶר, מִכְרֹזַת
וְאוֹמְרַת, (מִשְׁלִי א) עַד מְתֵי פְתִים
פְּתָאִים תִּתְּהִיבוּ פְתֵי (מִשְׁלִי ט) מִי
פְתֵי יְסוֹר הִנֵּה חֲסֵר לֵב אֲמָרָה לוֹ.
לְכוּ לַחֲמוּ בְּלַחֲמֵי וְשִׁתּוּ בִּינִין
מִסְכְּתֵי. וְלִית מֵאן דִּירְכִין
אוֹדְנִיה, וְלִית מֵאן דִּיתַעַר לְבִיה.

לֹא יִמָּצֵא מִי שְׂסוּגֵר וּפּוֹתַח, אוֹי לְאוֹתוֹ הַדּוֹר!

תָּא חַוֵּי, זְמִינִין דְּרִי בְּתַרְאֵי
דִּייתוֹן, דִּיתַנְשֵׁי אוֹרִייתָא
מִבִּינִייהוּ, וְחִכְמֵי לְבָא יִתְבַּנְשׁוֹן
לְאַתְרִייהוּ, (ס"א לאתרא קדישא) וְלֹא
יִשְׁתַּבַּח מֵאן דְּסָגִיר וּפְתַח. וְוִי
לְהוֹא דְרָא. וּמִכָּאן וְלִהְלָאָה, לֹא
יְהֵא דְרָא בְּדָרָא דָא, עַד דְּרָא
דִּייתִי מִלְכָּא מְשִׁיחָא, וּמִנְדַּעָא
יִתַּעַר בְּעֶלְמָא, דְּבִתִּיב, (יִרְמִיָּה לֵא)
כִּי כָלָם יִדְעוּ אוֹתִי לְמַקְטָנָם וְעַד
גְּדוּלָּם.

בָּא רְאֵה, עֲתִידִים הַדּוֹרוֹת
הָאֲחֵרוֹנִים שְׂיִבְאוּ
שֶׁתִּשְׁכַּח תּוֹרָה מִבִּינֵיהֶם, וְחִכְמֵי
הֵלֵב יִתְכַּנְסוּ לְמִקְוָם (לַחֲדָר
קְדוֹשׁ), וְלֹא יִמָּצֵא מִי שְׂסוּגֵר
וּפּוֹתַח. אוֹי לְאוֹתוֹ הַדּוֹר! וּמִכָּאן
וְהִלָּאָה לֹא יִהְיֶה דוֹר כָּמוֹ הַדּוֹר
הַזֶּה, עַד הַדּוֹר שְׂיִבְא מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ, וְהִדְעָה תִּתְּעוֹרֵר בְּעוֹלָם,
שְׂכַתוֹב (יִרְמִיָּה לֵא) כִּי כָלָם יִדְעוּ
אוֹתִי לְמַקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָּם.

מִשָּׁם יוֹצֵאִים חַיִּים לְעוֹלָם, וְהֵם נִקְרָאִים חַיֵּי הַמֶּלֶךְ

תָּא חַוֵּי, זְמִינִין דְּרִי בְּתַרְאֵי
דִּייתוֹן, דִּיתַנְשֵׁי אוֹרִייתָא
בָּא רְאֵה, עֲתִידִים הַדּוֹרוֹת
הָאֲחֵרוֹנִים שְׂיִבְאוּ

שֶׁתִּשְׁכַּח תּוֹרָה מִבִּינֵיהֶם, וְחֻכֵּי הַלֵּל יִתְכַנְּסוּ לְמָקוֹמָם (לַחֲדָר קְדוֹשׁ), וְלֹא יִמָּצֵא מִי שְׁסוּגָר וּפּוֹתֵחַ. אוֹי לְאוֹתוֹ הַדּוֹר! וּמִכָּאֵן וְהִלָּאָה לֹא יִהְיֶה דּוֹר כָּמוֹ הַדּוֹר הַזֶּה, עַד הַדּוֹר שְׂיִבֵּא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְהִדְעָה תַתְּעוֹרֵר בְּעוֹלָם, שְׁכָתוֹב (יִרְמְיָה לֹא) כִּי כָלֶם יֵדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם.

מִבִּינֵיהֶם, וְחֻכֵּימִי לָבֹא יִתְכַנְּשׁוּן לְאַתְרֵיהֶם, (ס"א לְאַתְרָא קְדִישָׁא) וְלֹא יִשְׁתַּכַּח מֵאֵן דְּסָגִיר וּפְתַח. וְוִי לְהֵהוּא דְרָא. וּמִכָּאֵן וְלִהְלָאָה, לֹא יִהְיֶה דְרָא בְּדְרָא דֹא, עַד דְרָא דִּיִּתִי מִלָּבֹא מְשִׁיחָא, וּמִנְדְּעָא יִתְעַר בְּעֶלְמָא, דְּבִתִּיב, (יִרְמְיָה לֹא) כִּי כָלֶם יֵדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם.

בֹּא רָאָה, כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ב) וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן. וְשָׁנִינוּ, מֶה שָׁמוּ שֶׁל אוֹתוֹ נָהָר? בְּאַרְנוֹ שְׁשָׁמוּ יוֹבֵל, שְׁכָתוֹב (יִרְמְיָה טז) וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שְׂרָשָׁיו. וּבִסְפָּרוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא סָבֵא: חַיִּים שָׁמוּ, שְׁמִשָּׁם יוֹצְאִים חַיִּים לְעוֹלָם, וְהֵם נִקְרָאִים חַיִּי הַמֶּלֶךְ. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ, אוֹתוֹ עֵץ גְּדוֹל וְחֲזָק שָׁבוּ יֵשׁ מְזוֹן לְכָל נִקְרָא עֵץ הַחַיִּים. הָאֵילָן שְׁנַטַּע שְׂרָשָׁיו בְּאוֹתָם הַחַיִּים, וְהַכֹּל הוּא נֶאֱדָה.

הָאָה חֲזוּי, כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ב) וְנָהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן. וְתַנִּינוּ, מֶה שְׁמִיָּה דְּהֵהוּא נָהָר. אוֹקִימָנָא יוֹבֵל שְׁמִיָּה, דְּבִתִּיב, (יִרְמְיָה יז) וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שְׂרָשָׁיו. וּבִסְפָּרָא דְרַב הַמְּנוּנָא סָבֵא, חַיִּים שְׁמִיָּה, דְּמִתְמָן נִפְקִין חַיִּים לְעֶלְמָא, וְאֵינוֹן אֶקְרוּן חַיִּי מִלָּבֹא. וְהָאֵן אוֹקִימָנָא, הֵהוּא אֵילָנָא רַבָּא וְתַקִּיפָא, דְּמְזוֹן לְכָלָא בִּיה. אֶקְרִי עֵץ חַיִּים. אֵילָנָא דְנַטַּע שְׂרָשָׁיו בְּאֵינוֹן חַיִּים, וְכָלָא הוּא שְׁפִיר.

וְאֵם תֹּאמַר שְׁהָרִי מַגִּיעִים לְמָקוֹם הַזֶּה וְלֹא שָׁבִים -

וְאֵי תִימָא, דְּהָא מָטוּ לְאַתְרָא דֹא, וּפְסִקִין, וְלֹא תִיִּיבִין, לְכַתֵּר

בְּתִיב, אֵל מְקוֹם שֶׁהִנָּחֵלִים הוֹלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לְלֶכֶת, בְּגִין דִּהְיוּ נִהְרָא לֹא פָסִיק לְעַלְמִין. הֵם שָׁבִים, לָאן אַתָּר שָׁבִים, לְאִינוּן תְּרִין קַיִימִין, נִצַּח וְהוֹד. לְלֶכֶת, בְּהָאֵי צַדִּיק, לֹא שִׁבְחָא בְּרַבָּאן וְחִידוֹ. וְהִינֵנו רְוֵא דְתַנְיִנֵן, (תַּהֲלִים קד) לְוִיתֵן זֶה יִצְרָתָ לְשַׁחַק בּוֹ, דָּא צַדִּיק.

כְּתוּב אַחֵר כֶּךָ, אֵל מְקוֹם שֶׁהִנָּחֵלִים הוֹלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לְלֶכֶת, מִשּׁוֹם שְׁאוֹתוֹ נִהְרָ לֹא פוֹסֵק לְעוֹלָמִים. הֵם שָׁבִים, לְאִיזָה מְקוֹם הֵם שָׁבִים? לְאוֹתָם שְׁנֵי עֲמוּדִים, נִצַּח וְהוֹד. לְלֶכֶת, בְּצַדִּיק הַזֶּה, לְמִצָּא בְּרָכוֹת וְשִׁמְחָה. וְזֶהוּ הַסּוּד שֶׁשָּׁנִינוּ, (תַּהֲלִים קד) לְוִיתֵן זֶה יִצְרָתָ לְשַׁחַק בּוֹ, זֶה צַדִּיק.

בְּכֶלם אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּן לְתֵת אֲכֻלָּם בְּעֵתוֹ. מֵאֵן עֵתוֹ. דָּא (עֵתוֹ דְּצַדִּיק) מְטַרְוֵינָא, דְּאֶקְרִי עֵתוֹ דְּצַדִּיק, וּבְגִין כֶּךָ בְּלָחוּ מִחֻבָּאן לְהָאֵי עֵתוֹ, בְּלָחוּ דְּאִתְּוִנֵן לְתַתָּא, מֵאַתָּר דָּא אִתְּוִנֵן, וְרְוֵא דָא אוֹקִימְנָא, (תַּהֲלִים קמָה) עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ וְגו', כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.

בְּכֶלם אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּן לְתֵת אֲכֻלָּם בְּעֵתוֹ. מֵאֵן עֵתוֹ? (זו עֵתוֹ שֶׁל צַדִּיק) זוֹ הַגְּבִירָה, שְׁנִקְרֵאת עֵתוֹ שֶׁל צַדִּיק, וּמִשּׁוֹם כֶּךָ כָּלם מְחַפִּים לְעֵתוֹ הַזֹּאת. כָּל אֵלּוֹ שְׁנִזְוִנִים לְמִטָּה, מִמְּקוֹם זֶה נִזְוִנִים, וְסוּד זֶה בְּאַרְנוֹ, (שֵׁם קמָה) עֵינֵי כָל אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ וְגו', כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.

תָּא חַוִּי, בְּשַׁעֲתָא דְּהָאֵי כֹל, מִבְּסָם לְעֵתוֹ, וּמִתַּחֲבָרָא עֲמִיה, בְּלָחוּ עַלְמִין בְּחִידוֹ, בְּלָחוּ עַלְמִין בְּבְרַבָּאן, בְּדִין שְׁלָמָא אֲשַׁתְּכַח בְּעַלְמֵי וְתַתָּאֵי. וְכֵד גְּרַמִּין חִיבֵי עַלְמָא, דְּתַמֵּן לֹא

בָּא רָאָה, בְּשַׁעֲתָא שֶׁהַכֹּל הַזֶּה מִבְּשָׁם אֵת עֵתוֹ וּמִתַּחֲבָר עֲמוֹ, אִזּוֹ כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּבְרָכוֹת, אִזּוֹ נִמְצָא שְׁלוֹם בְּעֲלִיוֹנִים וּבְתַתְּוֹנִים, וּכְשֶׁגּוֹרְמִים רִשְׁעֵי הָעוֹלָם שֶׁשָּׁם

אֲשֶׁתְּכֹחוּ בְּרָכָאן דְּאִינוּן נַחֲלִי, לֹא נִמְצְאוּת בְּרָכוֹת שֶׁל אוֹתָם וַיִּנָּקֵא, הָאִי עֵת, מִסְטָרָא אַחֲרָא, הַנָּחֳלִים, וְהָעֵת הַזֹּאת יוֹנֵקֶת מִצֵּד הַבַּיִת דִּינִין מִתְעוֹרְרִים דִּינִים בְּרִין דִּינִין מִתְעוֹרְרִין בְּעֵלְמָא, הָאֲחֵר, אֲזִי מִתְעוֹרְרִים דִּינִים וְשֵׁלְמָא לָא אֲשֶׁתְּכֹחַ. וְכֵן בְּעָאן בְּנֵי עֵלְמָא לָאֵתְּבָרָא, לָא יִכְלִין אֲלָא עַל יְדֵא דְבִהְיָא, בְּגִין דִּיתְעַר בְּתָרָא דִּילְיָה, וַיִּתְּבָרַךְ מִטְרוּנִיתָא, וַיִּשְׁתְּכֹחוּ בְּרָכָאן בְּכֻלָּהוּ עֲלָמִין.

לֹא נִמְצְאוּת בְּרָכוֹת שֶׁל אוֹתָם הַנָּחֳלִים, וְהָעֵת הַזֹּאת יוֹנֵקֶת מִצֵּד הָאֲחֵר, אֲזִי מִתְעוֹרְרִים דִּינִים בְּעוֹלָם וְלֹא נִמְצָא שָׁלוֹם. וְכִשְׁרוּצִים בְּנֵי הָעוֹלָם לְהִתְבָּרֵךְ, לֹא יִכְוֹלִים, אֲלָא רַק עַל יְדֵי הַכֹּהֵן, כְּדֵי שִׁיעוֹרֵר אֶת הַכֹּתֵר שֶׁלוֹ וְתִתְבָּרַךְ הַגְּבִירָה, וַיִּמְצְאוּ בְּרָכוֹת בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

לְלַכֵּת, בְּצַדִּיק הַזֶּה, לְמִצָּא בְּרָכוֹת וְשִׁמְחָה

וְתֵאֵאֵנָּה, הַהוּא נָהָר אֲפִיק נַחֲלִין עֲמִיקִין, בְּמִשַּׁח רְבוּת, לֹא־שָׁקָאָה גִּנְתָּא, וְלָרוּאָה אִילָנִין וְנִטְעִין, דְּכִתִּיב (תהלים קד) יִשְׁבְּעוּ עֵצִי יי' אֲרֻזֵּי לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע, וְאִינוּן נַחֲלִין, נִגְדִין וְאִתְּמַשְׁכֵּן וּמִתְבְּנִשִּׁין בְּתָרִין קִיָּמִין (נ"א סמכין) וְאִינוּן בְּרִייתֵי (תרי) קְרִינִין לָהּ, (מלכים א ז) יְכִי"ן וּבֹע"ז, וְשִׁפִּיר. וּמִתְמָן נִפְקִין כָּל אִינוּן נַחֲלִין, וְשִׁרְיִין לֹון בְּחֵד דִּרְגָא דְּאֶקְרִי צַדִּיק, דְּכִתִּיב, (משלי י) וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם. וְכֻלָּהוּ אִילָנִין וּמִתְבְּנִשִּׁין לָהּ הוּא אֲתֵר דְּאֶקְרִי וְשִׁנִּינוּ, אוֹתוֹ הַנָּהָר הוֹצִיא נַחֲלִים עֲמִיקִים בְּשִׁמְן הַמִּשְׁחָה, לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וּלְהַרְוֹת עֵצִים וְנִטְעִימוֹת, שְׁכָתוֹב (תהלים קד) יִשְׁבְּעוּ עֵצִי ה' אֲרֻזֵּי לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע. וְאוֹתָם הַנָּחֳלִים שׁוֹפְעִים וְנִמְשָׁכִים וּמִתְכַּנְּסִים לְשָׁנֵי עֲמוּדִים, וְאוֹתָן בְּרִיתוֹת (שתיים) קוֹרְאִים לָהֶן יְכִי"ן וּבֹע"ז, וַיִּפֶּה. וּמִשׁוֹם יוֹצְאִים כָּל אוֹתָם נַחֲלִים, וּמִשְׁרִים אוֹתָם בְּדֶרֶגָה אַחַת שֶׁנִּקְרָאת צַדִּיק, שְׁכָתוֹב (משלי י) וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם. וְכָלֵם הוֹלְכִים וּמִתְכַּנְּסִים

יָם, וְהוּא יָמָא דְחֻבְמָתָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (קהלת א) כָּל (שמות נ' ע"ב) הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְגו'.

לְאוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁנִּקְרָא יָם, וְהוּא יָם הַחֻבְמָה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְגו'.

וְאִי תִימָא, דְהָא מָטוּ לְאַתֵּר דָּא, וּפְסִקוֹן, וְלֹא תִיִּיבִין, לְכַתֵּר בְּתִיב, אֶל מָקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לְלֶכֶת, בְּגִין דְּהָהוּא נִהְרָא לֹא פָסִיק לְעַלְמִין. הֵם שָׁבִים, לָאן אֲתֵר שָׁבִים, לְאִינוֹן תִּרְיִן קִיִּימִין, נִצַּח וְהוּד. לְלֶכֶת, בְּהָאִי צְדִיק, לְאִשְׁבַּחָא בְּרַכָּאן וְחִידוֹ. וְהִיִּינוּ רָזָא דְתַנְיִנֵן, (תהלים קד) לְוִיתֵן זֶה יִצְרָתָ לְשַׁחַק בּוֹ, דָּא צְדִיק.

וְאִם תֹּאמַר שֶׁהָרִי מַגִּיעִים לְמָקוֹם הַזֶּה וְלֹא שָׁבִים - כְּתוּב אַחֵר כֶּךָ, אֶל מָקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לְלֶכֶת, מִשּׁוֹם שְׁאוֹתוֹ נִהְרָ לֹא פוֹסֵק לְעוֹלָמִים. הֵם שָׁבִים, לְאִיזָה מָקוֹם הֵם שָׁבִים? לְאוֹתָם שְׁנֵי עֲמוּדִים, נִצַּח וְהוּד. לְלֶכֶת, בְּצַדִּיק הַזֶּה, לְמִצָּא בְּרָכוֹת וּשְׁמִיחָה. וְזֶהוּ הַסּוּד שֶׁשָּׁנִינוּ, (תהלים קד) לְוִיתֵן זֶה יִצְרָתָ לְשַׁחַק בּוֹ, זֶה צְדִיק.

כָּלָם אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּן לְתֵת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ. מֵאן עֵתוֹ. דָּא (עמו דצדיק) מִטְרוֹנִיתָא, דְּאִקְרִי עֵתוֹ דְּצַדִּיק, וּבְגִין כֶּךָ בְּלָהוּ מִחֻבְאֵן לְהָאִי עֵתוֹ, בְּלָהוּ דְּאִתְּנִין לְתַתָּא, מֵאַתֵּר דָּא אֲתִינוּן, וְרָזָא דָּא אוֹקִימָנָא, (תהלים קמה) עֵינִי כָל אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ וְגו' בְּמָה דְּאוֹקִימָנָא.

כָּלָם אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּן לְתֵת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ. מִי זֶה עֵתוֹ? (זו עמו של צדיק) זֶה הַגְּבִירָה, שֶׁנִּקְרָאת עֵתוֹ שֶׁל צְדִיק, וּמִשּׁוֹם כֶּךָ כָּלָם מִחֻבִּים לְעֵתוֹ הַזֶּה. כָּל אֵלֹהֵי שְׁנִזְנוֹנִים לְמִטָּה, מִמָּקוֹם זֶה נִזְנוֹנִים, וְסוּד זֶה בְּאַרְנוֹ, (שם קמה) עֵינִי כָל אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ וְגו', כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.

כְּשֶׁרוֹצִים בְּנֵי הָעוֹלָם לְהִתְבָּרֵךְ, לֹא יְכוּלִים, אֲלָא רַק עַל יְדֵי הַכֹּהֵן

תָּא חַוִּי, בְּשַׁעְתָּא דְּהָאִי כֹל, בִּיא רָאָה, בְּשַׁעָה שְׁהַכֵּל הָזֶה מִבֵּימָם לָעֵתוֹ, וּמִתְחַבְּרָא עֲמִיה, בְּלָהוּ עֲלָמִין בְּחִידוֹ, בְּלָהוּ עֲלָמִין בְּבִרְכָּאוֹ, בְּדִין שְׁלָמָא אֲשֶׁתְּכַח בְּעֲלָאִי וְתַתָּאִי. וְכֹד גְּרָמִין חֲיִיבֵי עֲלָמָא, דְּתַמְּן לָא אֲשֶׁתְּכַחוּ בְּרַכָּאוֹ דְּאִינוּן נַחֲלִי, וַיִּנָּקָא, הָאִי עֵת, מִסְטָרָא אֲחֵרָא, בְּדִין דִּינִין מִתְעַרְוִין בְּעֲלָמָא, וּשְׁלָמָא לָא אֲשֶׁתְּכַח. וְכֹד בְּעָאֵן בְּנֵי עֲלָמָא לְאִתְבָּרְכָא, לָא יְכָלִין אֲפָא עַל יְדָא דְּכַהֲנָא, בְּגִין דִּיתְעַר בְּתָרָא דִּילֵיהּ, וַיִּתְבָּרֵךְ מִטְרוּנִיתָא, וַיִּשְׁתְּכַחוּ בְּרַכָּאוֹ בְּכֻלָּהוּ עֲלָמִין.

מִבֵּימָם אָת עֵתוֹ, וּמִתְחַבְּרָא עֲמִיה, בְּלָהוּ עֲלָמִין בְּחִידוֹ, בְּלָהוּ עֲלָמִין בְּבִרְכָּאוֹ, אֲזִי כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּבִרְכוֹת, אֲזִי נִמְצָא שָׁלוֹם בְּעֲלִיּוֹנִים וּבִתְחַתּוֹנִים, וּכְשֶׁגּוֹרָמִים רְשָׁעֵי הָעוֹלָם שְׂשֻׁם לֹא נִמְצְאוֹת בְּרָכוֹת שֶׁל אוֹתָם הַנְּחָלִים, וְהָעֵת הַזֹּאת יוֹנֵקֶת מִצַּד הָאַחֵר, אֲזִי מִתְעוֹרְרִים דִּינִים בְּעוֹלָם וְלֹא נִמְצָא שָׁלוֹם. וּכְשֶׁרוֹצִים בְּנֵי הָעוֹלָם לְהִתְבָּרֵךְ, לֹא יְכוּלִים, אֲלָא רַק עַל יְדֵי הַכֹּהֵן, כְּדֵי שֶׁיַּעֲוֹרֵר אֶת הַכֹּהֵן שֶׁלּוֹ וְתִתְבָּרֵךְ הַגְּבִירָה, וַיִּמְצְאוּ בְּרָכוֹת בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל הָאֵם זֶה כֶּךָ חֶסֶם וְשָׁלוֹם?

רַבִּי אֲחָא הָוָה אֲוִיל בְּאַרְחָא, וְחָוָה עֲמִיה רַבִּי יְהוּדָה, עַד דִּתְּהוּ אֲוִלִי, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָא דְּתַנִּינָן בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, בְּתוֹלָה דְּאִתְבָּרְכָא מִן שְׁבַע (ס"א מִיִּשְׂרָאֵל), דְּאִקְרִי בֵּת שְׁבַע, וְאִקְמוּהּ

רַבִּי אֲחָא הָיָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, וְהָיוּ עִמּוֹ רַבִּי יְהוּדָה. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, זֶה שֶׁשָּׁנִינוּ בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, בְּתוֹלָה שֶׁהִתְבָּרְכָה מִן שְׁבַע (מִיִּשְׂרָאֵל), שֶׁנִּקְרְאת בֵּת שְׁבַע, וּפְרָשׁוּהָ

זוהר פ'
ויקרא
(דף ו')

בְּכֶמָה אֶתֶר. וּבְתוֹלָה לְתֵתָא,
יִרְתָּא ו' בְּרָכוֹת בְּגִינָה. וְהָא בְּתִיב
וְאַתָּה בֶּן אָדָם שָׂא קִינָה עַל
בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, וְדָאִי עָלֶיהָ
אֲתֵמַר, עַל בְּנִסְת יִשְׂרָאֵל. וְדָא
קִשְׂיָא מִבְּלָא, דְּבְתִיב (עֲמוֹס ה)
נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוּלַת
יִשְׂרָאֵל. וְזֶה שְׁאֲמָרוּ כָּל הַחֲבָרִים
בְּדָבָר זֶה הוּא יָפָה. אָבֵל אִם
הַפְּרָשָׁה נֶאֱמָרָה בְּדֶרֶךְ שֶׁל נַחֲמָה,
הֵינּוּ אוֹמְרִים כֵּן, אָבֵל בְּקִינָה
הַזֹּאת נֶאֱמַר, וְהָרִי הַכָּתוּב מוֹכִיחַ
כֵּן.

בְּכֶמָה אֶתֶר. וּבְתוֹלָה לְתֵתָא,
יִרְתָּא ו' בְּרָכוֹת בְּגִינָה. וְהָא בְּתִיב
וְאַתָּה בֶּן אָדָם שָׂא קִינָה עַל
בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, וְדָאִי עָלֶיהָ
אֲתֵמַר, עַל בְּנִסְת יִשְׂרָאֵל. וְדָא
קִשְׂיָא מִבְּלָא, דְּבְתִיב (עֲמוֹס ה)
נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוּלַת
יִשְׂרָאֵל. וְהָאִי דְקָא אֲמָרִי בְּלָהוּ
חֲבָרִיָּא בְּמַלְּה דָּא שְׁפִיר הוּא.
אָבֵל אִי פֶרֶשְׁתָּא אֲתֵמַר בְּאַרְח
נַחֲמָה הוֹינֵן אֲמָרִי הָכִי. אָבֵל
בְּהָאִי קִינָה אֲתֵמַר, וְהָא קָרָא
אוֹכַח הָכִי.

אִם בֶּן ווִי לְפָנִים שְׁנֵתְגַרְשׁוּ עִמָּה

אָמַר לוֹ, וְדָאִי כֵּן זֶה, וְהָרִי הִיא
קִשְׂיָה לִי אוֹתוֹ דְּבָר יוֹתֵר
מִהַכֹּל, וּבִאֲנֹו אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן
בְּחִשְׁכוֹת פָּנִים. אָמַר לִי, מִמַּרְאֵה
פָּנֶיךָ נֹדַע מַה שְׁבִלְבָּךְ. אֲמַרְתִּי
לוֹ, וְדָאִי שְׁפָנִי וְלִבִּי שְׂוִים. אָמַר
לִי, אָמַר לִי דְבָרְךָ. אֲמַרְתִּי לוֹ,
כָּתוּב נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם
בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. מִי שֵׁישׁ לוֹ רִגְזוֹ
בְּאַשְׁתּוֹ וַיִּצָּאָה מִמֶּנּוּ, לֹא תַחֲזֹר

אָמַר לִיה וְדָאִי הָכִי הוּא, וְהָא
הָיָה קִשְׂיָא לִי הֵחָא מַלְּה
יִתִּיר מִבְּלָא, וְאַתִּינֵן לְגַבִּי דְרַבִּי
שְׁמַעוֹן, בְּחִשְׁכוֹן דְּאֲנָפִין. אָמַר
לִי, מִחֲזִיו דְּאֲנָפָה, אֲשֶׁתְּמוֹדַע מַה
דְּבִלְבָּךְ. אֲמִינָא לִיה וְדָאִי, דְּאֲנָפִי
וְלִבִּי שְׂוִין. אָמַר לִי אִימָא לִי מַלְּה.
אֲמִינָא לִיה, בְּתִיב נִפְלָה לֹא
תוֹסִיף קוּם בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, מֵאֵן
דְּאִית לִיה רוּגְזָא בְּדְבִיתָהוּ,

וּנִפְקָא מִנִּיה, לֹא תִהְדָּר לְעַלְמִין, לְעוֹלָמִים. אִם כֵּן, אוֹי לְבָנִים
אִי הָבִי ווי לְבָנִין דִּאתְתָּרְכוּ עִמָּה. שְׁגָרְשׁוּ עִמָּה. אָמַר לִי, וְלֹא
אָמַר לִי, וְלֹא סָגִי לָךְ מַה דִּאָמְרוּ מִסְפִּיק לָךְ מַה שְּׁאָמְרוּ כָּל
בְּלָחוּ חֲבֵרִיא. אָמִינָא, הָא הַחֲבָרִים? אָמַרְתִּי, הָרִי שְׁמַעְתִּי
שְׁמַעְנָא מִלֵּייהוּ, דִּחְוָה מִרְחֻמִּי, דְּבָרֵיהֶם, שְׁהִיוּ מֵאֲהָבָה, וְלֹא
וְלֹא מִתִּישְׁבֵּן בְּלִבָּאִי. מִתִּישְׁבִּים בְּלִבִּי.

לִיּוֹדְעֵי אֶמֶת גְּלוֹי פְּרוּשׁ הַפֶּסוּק

אָמַר, כָּל מַה דִּאָמְרוּ חֲבֵרִיא, אָמַר, כָּל מַה שְּׁאָמְרוּ הַחֲבָרִים
בְּלֹא שְׁפִיר וְיֹאוֹת, אָבֵל בְּלֹא שְׁפִיר וְיֹאוֹת, אָבֵל
ווי לְדָרָא בְּדִרְעִין לֹא מִשְׁתַּבָּחִין, כְּשֶׁהֲרוּעִים אֵין נִמְצָאִים, וְהַצֶּאֱן
וְעָנָא סָאטֵן וְאִזְלִין, וְלֹא יִדְעִין סוּטִים וְהוֹלָכִים, וְלֹא יוֹדְעִים
לָאִיזָה מְקוֹם הוֹלָכִים, לֹא יִמִּינָה לָאִיזָה מְקוֹם הוֹלָכִים, לֹא יִמִּינָה
לְשִׁמְאָלָא. וְדָאִי הָאִי קָרָא בְּעִיא וְלֹא שְׁמַעְתִּי, וְדָאִי הָאִי קָרָא בְּעִיא
דְּחִמָּאן בְּאֶרְחָא דְּאִזְרִייתָא בְּאֶרְחָא דְּחִמָּאן בְּאֶרְחָא דְּאִזְרִייתָא בְּאֶרְחָא
קְשׁוּט.

לֹא תוֹסִיף לְקוֹם כְּמוֹ בְּגָאֵלוֹת הָאֲחֵרוֹת

תָּא חַוִּי, בְּבִלְחוּ גִלְיוֹתָא דִּנְגְלוּ בְּאִי רְאָה, בְּכָל הַגְּלִיּוֹת שְׁגָלוּ
יִשְׂרָאֵל, לְבִלְחוּ שְׁוִי זְמַן וּמָנָא יִשְׂרָאֵל, לְכֻלָּן שְׁם זְמַן וְקֶץ,
וּבְכֻלָּן הָיוּ יִשְׂרָאֵל שְׁבִים וּבְכֻלָּן הָיוּ יִשְׂרָאֵל שְׁבִים
לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבְתוֹלַת לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבְתוֹלַת
יִשְׂרָאֵל הָיָה תִּבְתָּ לְאֶתְרָהָא, יִשְׂרָאֵל הָיָה תִּבְתָּ לְאֶתְרָהָא,
בְּהָהוּא זְמַן דִּנְגְלוּ עָלֶיהָ. וְהַשְׁתָּא בְּהָהוּא זְמַן שְׁגָזַר עָלֶיהָ. וְעַכְשָׁו

בְּגִלוֹתָא דָּא בְּתִרְאָה לָאוּ הָכִי, בְּגִלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה הַזֹּאת אֵינוֹ כֵּן,
דִּהָא הִיא לָא תִּיתּוּב הָכִי בְּזִמְנִין שֶׁהָיָה לֹא לֹא תָשׁוּב כֵּן כְּמוֹ
אַחֲרֵינִין, וְהָאִי קָרָא אוֹכַח, דְּכֵתִיב בְּפַעְמִים הָאֲחֵרוֹת. וְהַפְּסוּק הַזֶּה
נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל, נִפְלָה לֹא תוֹסִיף
יִשְׂרָאֵל, נִפְלָה וְלֹא אוֹסִיף קוּם בְּתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל. נִפְלָה וְלֹא
לְהַקִּימָה לֹא כְּתִיב. אוֹסִיף לְהַקִּימָה לֹא כְּתוּב.

אֲנִי אֵלֶיךָ עִם כָּל בְּנֵי הַיִּכְלִי לְבַקֵּשׁ אוֹתָהּ

מִתַּלְּ מִלְכָּא דְרַגְנֵי עַל מִטְרוֹנִיתָא, וְאַשְׁדֵּי לָהּ מְהִיכְלִיָּה, לְזִמְנָא יְדִיעָא. בְּדִהוּהָ
קָמִי תַּחֲוֹא זְמָנָא, מִיַּד מִטְרוֹנִיתָא מְהִיכְלִיָּה, וְתַבְתָּ קָמִי מִלְכָּא.
וְכֵן זְמָנָא חַד, וְתִרְיִן, וְתִלְתָּ זְמָנִין. לְזִמְנָא בְּתִרְיִיתָא, אֲתִרְחַקְתָּ
מִתַּלְּ מִלְכָּא דְרַגְנֵי, וְאַשְׁדֵּי לָהּ מִלְכָּא מְהִיכְלִיָּה לְזִמְנָא רְחִיקָא.
אֲמַר מִלְכָּא, הָאִי זְמָנָא לָאוּ הוּא כְּשָׂאָר זְמָנִין דִּהִיא תִּיתִי קָמִי
הָכִי, אֲפֹא אָנָּה אִיזִיל עִם כָּל בְּנֵי הַיִּכְלִי וְאַתְּבַע עֲלֶיהָ.
מִשְׁלָל לְמַלְךְ שָׂרְגֵז עַל הַגְּבִירָה וְזָרַק אוֹתָהּ מִהַיִּכְלוֹ לְזִמְנֵי יְדוּעָה. כְּשֶׁהָיָה מִגִּיעַ אוֹתוֹ זְמַן,
מִיַּד הַגְּבִירָה הִיתָה נִכְנָסֶת וְשָׁבָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וְכֵן פַּעַם אַחַת וּשְׁתֵּי פַעְמִים וּשְׁלֹשׁ פַּעְמִים. לְפַעַם
הָאֲחֵרוֹנָה הִתְרַחַקָה מִהַיִּכְלִי הַמֶּלֶךְ, וְהִשְׁלִיךְ אוֹתָהּ הַמֶּלֶךְ מִהַיִּכְלוֹ לְזִמְנֵי רְחוֹק. אָמַר הַמֶּלֶךְ,
הַפַּעַם הַזֶּה אֵינָה כְּשָׂאָר הַפַּעְמִים שֶׁהָיָה תַּחֲזוֹר לְפָנֵי כֵּן, אֲלֹא אֲנִי אֵלֶיךָ עִם כָּל בְּנֵי הַיִּכְלִי וְאַבְקֵשׁ אוֹתָהּ.

הַמֶּלֶךְ אוֹחֶז בָּהּ בְּיָדוֹ וּמְקִים אוֹתָהּ

בְּדִהוּהָ מִטָּא לְגַבְהָ, חָמָא לָהּ דִּהוּהָ בְּשִׁהְגִיעַ אֵלֶיהָ, רָאָה אוֹתָהּ שְׂכִיבֶת לְעַפְרָא. מֵאֵן חָמָא שֶׁהִיתָה שׁוֹכֶכֶת

יִקְרָא דְּמִטְרוֹנִיתָא בְּהֵיא (רף ו' ע"ב) זְמַנָּא, וּבְעֵיתִין דְּמִלְכָּא לְקַבְּלָהּ עַד דְּאֶחִיד לָהּ מִלְכָּא בִּידוּי, וְאוֹקִים לָהּ, וְאֵייתִי לָהּ לְהִיבְלִיָּה, וְאוֹמִי לָהּ דְּלֹא יִתְפַּרֵּשׁ מִינָהּ לְעַלְמִין, וְלֹא יִתְרַחֵק מִינָהּ.

בְּעַפְר. מִי רָאָה אֶת כְּבוֹד הַגְּבִירָה בְּאוֹתוֹ זְמַן וְאֵת בְּקָשׁוֹת הַמֶּלֶךְ בְּנִגְדָּה, עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ אוֹחֵז אוֹתָהּ בְּיָדוֹ וּמְקִים אוֹתָהּ, וּמְבִיא אוֹתָהּ לְהִיכְלוֹ, וְנִשְׁבַּע לָהּ שְׁלֹא יִפְרֹד מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים וְלֹא יִתְרַחֵק מִמֶּנָּה.

בְּיוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סֶכֶת דָּוִד הַנּוֹפֶלֶת

בְּךָ קוֹדֶשׁא בְּרִידָא הוּא, כָּל זְמַנִּין דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא, כִּד הוּא מְטִי זְמַנָּא, הִיא אֲתִיַּאת וְהִדְרַת קְמִי מִלְכָּא. וְהִשְׁתָּא בְּגָלוּתָא דָּא לָאו הָכִי, אֶלָּא קוֹדֶשׁא בְּרִידָא הוּא יוֹחִיד בִּידְהָא, וְיוֹקִים לָהּ, וְיִתְפַּיִים בְּהִדְהָ וְיִתִּיב לָהּ לְהִיבְלִיָּה. וְתָא חֲזִי דְּהָכִי הוּא, דְּהָא בְּתִיב נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם, וְעַל דָּא בְּתִיב, (עמוס ט) בְּיוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סֶכֶת דָּוִיד הַנּוֹפֶלֶת, הִיא לֹא תוֹסִיף קוּם כּוּמְנִין אַחֲרָנִין, אֲבָל אֲנָא אוֹקִים לָהּ. וְעַל דָּא בְּתִיב בְּיוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סֶכֶת דָּוִיד הַנּוֹפֶלֶת, אֲנִי אָקִים אֶת סֶכֶת דָּוִיד. מִי זֶה סֶכֶת

בְּךָ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - כָּל זְמַן שְׁכֻנַּת יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּת, כְּשֶׁהִיא מְגִיעַ הַזְמַן, הִיא בָּאָה וְחוֹזֶרֶת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. וְעַכְשָׁו בְּגָלוּת הַזֶּה לֹא כָךְ, אֲלֹא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יֵאָחֵז בְּיָדֶיהָ וְיִקִּים אוֹתָהּ וְיִתְפַּיֵּם עִמָּה וְיֵשִׁיב אוֹתָהּ לְהִיכְלוֹ. וּבֹא תִרְאֶה שְׁכֵךְ זֶה, שֶׁהָרִי כְּתוּב נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם, וְעַל זֶה כְּתוּב, (עמוס ט) בְּיוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סֶכֶת דָּוִיד הַנּוֹפֶלֶת. הִיא לֹא תוֹסִיף קוּם כְּמוֹ בַּפְּעֻמִּים הָאֲחֵרוֹת, אֲבָל אֲנִי אָקִים אוֹתָהּ. וְעַל זֶה כְּתוּב, בְּיוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סֶכֶת דָּוִיד הַנּוֹפֶלֶת, אֲנִי אָקִים אֶת סֶכֶת דָּוִיד. מִי זֶה סֶכֶת

דָּר. דָּא בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. דְּוּד? זֶה בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. הַנִּפְלָת,
הַנּוֹפְלָת: בְּמָה דְּבִתִּיב נִפְלָה. וְדָא כְּמוֹ שְׁכָתוּב נִפְלָה. וְזֶהוּ כְּבוֹדָה
הִיא יִקְרָא דְּבִתוּלַת יִשְׂרָאֵל, שֶׁל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל וְתִשְׁבַּחְתָּהּ,
וְתוֹשְׁבַחְתָּא דִּילָהּ. וְדָא אוֹלִיפְנָא וְזֶה לְמַדְנֹה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה.
בְּהֵימָא שְׁעָתָא.

הַתְּנַעֲרֵי מַעֲפָר קוּמִי

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְדָאִי מְלִיָּקָתָא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְדָאִי דְּבִרְתָּ עַל
עַל לָבָא, וְאִתִּישְׁבָּא, וְדָא לְבִי וְהִתִּישְׁבָּא, וְזֶהוּ בְּרוּר
בְּרִירוֹ דְּמִלָּה. וְאִזְלָא הָאִי, בְּמִלָּה הַדְּבָר. וְזֶה הוּלֵךְ כְּמוֹ דְּבָר אֶחָד
חָדָא דְּשִׁמְעָנָא וְשִׁכְחָנָא, וְהִשְׁתָּא שְׁשִׁמְעָתִי וְשִׁכְחָתִי, וְעַכְשָׁו
רוּחָנָא לָהּ, דְּתַנִּינָן, אָמַר רַבִּי הַרוּחָתִי אוֹתוֹ. שְׁשִׁנִּינוּ, אָמַר רַבִּי
יוֹסִי, עֲתִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹסִי, עֲתִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְהַכְרִיז עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְיֵאמֹר, לְהַכְרִיז עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְיֵאמֹר,
(יִשְׁעִיה נִב) הַתְּנַעֲרֵי מַעֲפָר קוּמִי (יִשְׁעִיה נִב) הַתְּנַעֲרֵי מַעֲפָר קוּמִי
שְׁבִי יְרוּשָׁלַם, כְּמֵי שְׁאוּחָז בִּידִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם, כְּמֵי שְׁאוּחָז בִּידִי
בִּידָא דְּחִבְרִיה וְיֵימָא הַתְּנַעֲרָה, חִבְרוּ וְיֵאמֹר: הַתְּנַעֲרָה, קוּם! כֹּךְ
קוּם, כֹּךְ קוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא יוֹחִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יֵאמֹר: הַתְּנַעֲרָה, קוּם! כֹּךְ
בְּה וְיֵימָא הַתְּנַעֲרָה, קוּמִי.

הַמְּלִךְ יָבוֹא אֵלֶיהָ וְיִזְדוּג עִמָּה לְעוֹלָמִי עַד

אָמַר לֹו רַבִּי אַחָא, וְכֹךְ כָּל אוֹתָם אָמַר לֹו רַבִּי אַחָא, וְכֹךְ כָּל אוֹתָם
אֵינֹון בְּנֵי הַיְכָלָא דְּמִלְכָּא בְּנֵי הַיְכָלָא דְּמִלְכָּא
בְּלִישְׁנָא דָּא פִתְחִין, הָדָא הוּא בְּלִישְׁנָא דָּא פִתְחִין, הָדָא הוּא
דְּבִתִּיב, (יִשְׁעִיה ס) קוּמִי אוּרִי בִי דְּבִתִּיב, (יִשְׁעִיה ס) קוּמִי אוּרִי בִי
כֹךְ בָּא אוּרִי, הָרִי

הַמֶּלֶךְ כָּאן, וְדַאי שְׁאֵז הוּא
הַכְּבוֹד שְׁלָה, וְשִׁמְחַת הַכֹּל
כְּשֶׁהַמֶּלֶךְ מִתְּפִיס עִמָּה. (כתוב
(מלכים א א) וּתְבֹא בַת שִׁבְעָה אֶל
הַמֶּלֶךְ הַחֲדָרָה, כְּמוֹ זֶה) בְּכָל
אוֹתָן הַפְּעָמִים הִיא בָּאָה אֶל
הַמֶּלֶךְ וְעוֹמֶדֶת לִפְנֵי. זֶהוּ שְׁכַתוֹב
(מלכים א א) וּתְבֹא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ,
וְתַעֲמֹד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. אָבֹל בַּפֶּעַם
הַזֶּה לֹא כָךְ, אֲלָא הַמֶּלֶךְ יֵלֵךְ אֵלֶיהָ
וְיִתְּפִיס עִמָּה וְיֵשִׁיב אוֹתָהּ
לְהִיכְלוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב הִנֵּה מֶלֶכְךָ
יָבֹא לָךְ, וְדַאי, וְלֹא אֶתְּ אֵלָיו. יָבֹא
לָךְ, לִפְנֵי אוֹתָךְ. יָבֹא לָךְ, לְהִקָּים
אוֹתָךְ. יָבֹא לָךְ, לְהַשְׁלִים אוֹתָךְ
בְּכֹל. יָבֹא לָךְ, לְהַכְנִים אוֹתָךְ
לְהִיכְלוֹ וּלְהַזְדוּג עִמָּךְ זֶוּג
עוֹלָמִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְאַרְשִׁתִּיךָ
לִי בְּאַמוֹנָה.

כָּאן אוֹרֵךְ, הֵא מִלְכָּא הָבֵא, וְדַאי
בְּדִין הוּא יִקְרָא דִּילָּה, וְחֲדוּוֹתָא
דְּכִלָּא, בְּד מִלְכָּא אֲתַפִּיִּים בְּהָרָה.
(כתיב (מלכים א א) וּתְבֹא בַת שִׁבְעָה
אֶל הַמֶּלֶךְ הַחֲדָרָה כְּגוֹנוֹנָא דֹּא) בְּכָל
אֵינוֹן זְמַנִּין אִיהִי אֶתְּ לְגַבִּי
דְּמִלְכָּא, וְקָמַת קָמִיָּה, הָדֹא הוּא
דְּכִתִּיב, (מלכים א א) וּתְבֹא לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ, וְתַעֲמֹד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. אָבֹל
בְּזִמְנָא דֹּא לָאוּ הָכִי, אֲלָא מִלְכָּא
יִיתִי לְגַבִּה, וְיִתְּפִיִּים בְּהָרָה, וְיִתִּיב
לָהּ לְהִיכְלִיָּה. הָדֹא הוּא דְּכִתִּיב,
(זכריה ט) הִנֵּה מֶלֶכְךָ יָבֹא לָךְ וְדַאי,
וְלֹא אֲנִתְּ לְגַבִּיָּה, יָבֹא לָךְ, לְפִיִּסָּא
לָךְ. יָבֹא לָךְ, לְאַקְמָא לָךְ. יָבֹא לָךְ,
לְאַשְׁלָמָא לָךְ בְּכִלָּא. יָבֹא לָךְ,
לְאַעֲלָאָה לָךְ לְהִיכְלִיָּה, וְלֹא אוֹדוּוֹנָא
עִמָּךְ וְזוּגָא דְּעִלְמִין, כְּמָה דֹּאֲתָ אָמַר
(הושע ב) וְאַרְשִׁתִּיךָ לִי בְּאַמוֹנָה.

בְּגִלוֹת בְּכָל לֹא הָיָה נִסִּים בְּגִלָּל פֶּגַם הַבְּרִית

אָמַר רַבִּי יִיסָא, אִם כָּךְ שְׁבִשְׁבִיל
הַגְּבִירָה זֶה הָיָה, הָרִי
בְּגִלוֹת בְּכָל הָיְתָה שֵׁם הַגְּבִירָה,
וְלָמָּה לֹא הָיָה כָּךְ? אָמַר לוֹ, הָרִי

אָמַר רַבִּי יִיסָא, אִי הָכִי, דְּכַנִּין
דְּמִטְרוֹנִיתָא הָוָה, הֵא
בְּגִלוֹתָא דְּכִכְלָ, מִטְרוֹנִיתָא תַּמָּן
הָוָה, אֲמַאי לֹא הָוָה כִּדָּ. אָמַר

זוהר פ'
שמות
(דף ז')

לִיה, הָא תַּנִּינָן, דְּחַמְטָא גָרַם, שְׁנִינּוּ שְׁהַחֲטָא גָרַם, שְׁנַשְׂאוּ
 דְּנַמְלוּ נָשִׁים נְכָרִיּוֹת, וְאַעִּילוּ בְּרִית קַיִמָּא קַדִּישָׁא בְּרִישׁוּתָא
 אַחֲרָא. וּבְגִין כֹּךְ אֲתַאכִידּוּ מִנְהוֹן נֶסֶן, וְאַתְנוּן, דְּאַתְחַזִּי לְמַעַבְד
 לָהּ, מַה דְּלֹא הָוָה הָכִי בְּגִלּוּתָא דְּמַצְרִים, דְּבִלְהוּ הָווּ שְׁבִטִי יְהִי,
 בְּנִי יִשְׂרָאֵל (ד' א') עֲאֵלּוּ, בְּנִי יִשְׂרָאֵל נִפְקוּ.

בְּשֵׁה' יֹאמַר הַתְּנַעֲרִי יִגְקֹם ה' מִכָּל הָעַמִּים

בְּגִלּוּתָא דְּאָדָם, בְּעִי קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא לְאַתִּיקְרָא
 בְּעֲלָמָא, וְלִמִּיתִי אִיהוּ לְאַקְמָא לְמַטְרוֹנִיתָא, וְלִנְעָרָא לָהּ
 מַעֲפָרָא. וְוִי לְמָאן דִּיעָרַע תַּמָּן קָמִיתָ, בְּשַׁעֲתָא דִּיִּמָּא (ישעיה נ"ב)
 הַתְּנַעֲרִי מַעֲפָר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַיִם הַתְּפַתְחִי מוֹסְרֵי צִנְאָרָה.
 מָאן הוּא מְלָכָא וְעָמָא דִּיִּיקוּם קָמִיתָ. (ישעיה י"ט) וְנָעוּ אֱלִילֵי
 מַצְרַיִם מִפְּנֵי, אֱלִילֵי מַצְרַיִם, לָאו עַל אֲבָנִין וְאַעִּין אֲתַמַּר, אֲלֵא עַל
 כֹּךְ אִינוּן דְּרַגִּין מִמֶּנּוּ עֲלֵאִין, וְעַל אִינוּן פּוֹחֲחִין תַּתְּאִין דְּלָהוֹן.
 בְּגִלּוּתָא אָדָם רוּצָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַתְּכַפֵּד בְּעוֹלָם
 וְלָבֹא הוּא לְהָקִים אֶת הַגְּבִירָה וְלִנְעַר אוֹתָהּ מִהַעֲפָר. אוֹי לְמִי
 שִׁימָצָא שֵׁם לְפָנָיו בְּשַׁעֲה שְׁיֵאמַר (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרִי מַעֲפָר קוּמִי
 שְׁבִי יְרוּשָׁלַם הַתְּפַתְחִי מוֹסְרֵי צִנְאָרָה. מִי הוּא הַמֶּלֶךְ וְהָעַם
 שִׁיעֶמֶד לְפָנָיו? וְנָעוּ אֱלִילֵי מַצְרַיִם מִפְּנֵי. אֱלִילֵי מַצְרַיִם, לֹא
 עַל עֲצִים וְאַבְנִים נֶאֱמַר, אֲלֵא עַל כָּל אוֹתָם דְּרַגּוֹת מְמִנּוֹת
 הַעֲלִינּוֹת, וְעַל אוֹתָם הַעֲבֹדוֹת הַתְּחַתּוֹנוֹת שְׁלָהֶם. וּבְכָל מָקוֹם

וּבְכֹל אֲתֵר דְּנָלוּ יִשְׂרָאֵל, קוּדְשָׁא שְׁגָלוּ יִשְׂרָאֵל, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּרִיךְ הוּא בְּעִי עֲלֵיהוֹ, וְאִתְקַבֵּיל מִבְּקֵשׁ עֲלֵיהֶם, וּמִתְרַעַם וְנִפְרָע
מֵאִינוֹן עַמּוּן. מֵאוֹתָם עַמִּים.

מִצְרִים עֲשֵׂה ה' דִּינִים

תָּא חַוֵּי, מַה בְּתִיב, (ישעיה נ"ב) בָּא וּרְאָה מַה כָּתוּב, כֹּה אָמַר
כֹּה אָמַר ה' מִצְרִים יָרֵד עַמִּי בְּרָאשׁוֹנָה לָגוּר שָׁם וְאֲשׁוּר
בְּאֶפֶס עֲשָׂקוּ תוֹרַעְמָא דְּאִתְרַעַם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל אֲשׁוּר,
וְאָמַר, חֲמוּ מַה עָבַד לִי אֲשׁוּר, דִּהָא מִצְרִים דָּאנָא עֲבָדִית בְּהוּ
כָּל אִינוֹן דִּינִין, וְעַמִּי (אִינוֹן) נִחְתּוּ תַּמּוֹן, לְדִירָא בִּינִיהוֹן,
וְקִבְלוּם מִצְרָאִי בִּינִיהוֹן, וַיִּהְיוּ לֹון שְׁפָר אֲרַעָא אֲרִץ גּוֹשֶׁן, וְאֵת
עַל גֹּב דְּאֶעִיקוּ לֹון בְּגָלוּתָא, לָא אֲעִידוּ אֲרַעָא מִנְהוֹן, דְּכִתִּיב,
(שמות ט') רַק בְּאֲרִץ גּוֹשֶׁן אֲשֶׁר שָׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וּמֵיטֵב
אֲרַעָא דְּמִצְרַיִם חֲוָה, דְּכִתִּיב, (בראשית מ"ו) בְּמִיטֵב הָאֲרִץ
בְּאֲרִץ רַעַמְסֶס. וְתוּ, דְּלָא אֲעִידוּ מִדְּלַחֹן בְּלוּם, דְּכִתִּיב, (שמות
ט') וּמִמְקַנָּה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וּרְאָה מַה כָּתוּב, כֹּה אָמַר
כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהִים מִצְרַיִם יָרֵד עַמִּי בְּרָאשׁוֹנָה לָגוּר שָׁם וְאֲשׁוּר
בְּאֶפֶס עֲשָׂקוּ תוֹרַעְמָא דְּאִתְרַעַם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל אֲשׁוּר,
וְאָמַר, חֲמוּ מַה עָבַד לִי אֲשׁוּר, בְּמִצְרַיִם שְׂאֲנִי עֲשִׂיתִי בָּהֶם כָּל
אוֹתָם הַדִּינִים, וְעַמִּי [הֵם] יָרְדוּ לְשָׁם לְדוֹר בִּינִיָּהֶם, וְקִבְלוּם
הַמִּצְרַיִם בִּינִיָּהֶם, וְנִתְּנוּ לָהֶם הַיִּפִּי שֶׁל הָאֲרֶץ, אֲרֶץ גֹּשֶׁן. וְאֵת
עַל גֹּב שֶׁהֶצִּיקוּ לָהֶם בְּגָלוּתָא, לָא לְקַחוּ מֵהֶם אֶת הָאֲרֶץ, שְׁכָתוּב
(שמות ט) רַק בְּאֲרֶץ גֹּשֶׁן אֲשֶׁר שָׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וּמֵיטֵב
אֲרֶץ מִצְרַיִם הִיְתָה, שְׁכָתוּב (בראשית מז) בְּמִיטֵב הָאֲרֶץ
בְּאֲרֶץ רַעַמְסֶס. וְעוֹד, שְׁלָא הֶעֱבִירוּ מִשְׁלָהֶם כָּלוּם, שְׁכָתוּב
(שמות ט) וּמִמְקַנָּה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

ועם כל דא אתדנו בכמה וגו', ועם כל זה נדונו בכמה דינים.

קל וחומר אשור שעושה להם דינים קשים יותר

אבל אשור באפס עשקו, אמר (דף ז' ע"ב) לון בארעא דסייפי עלמא, ונטל לון ארעא דלהון. ומה מצראי, דעבדי כל הני טבאן לישראל, אתדנו בכל אינון דינים. אשור ואדום ושאר עמין, דמעיקין לון, וקטלין לון, ונטלין לון ממוניהון, על אחת כמה וכמה דקודשא בריך הוא בעי ליקרא שמייה עלייהו, דבתיב, (יחזקאל כ"ח) והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי. התם במצרים במלכא חד, והכא בכל מלכין דעלמא.

אבל אשור באפס עשקו, הטיל אותם בארץ שפסוף העולם, ונטל את ארצם מהם. ומה המצרים שעשו כל הטובות הללו לישראל נדונו בכל אותם דינים - אשור ואדום ושאר העמים שמציקים להם, והורגים אותם, ונוטלים את ממונם, על אחת כמה וכמה שהקדוש ברוך הוא רוצה לכבד את שמו עליהם, שפיתוב (יחזקאל לח) והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי. שם במצרים במלך אחד, וכאן בכל מלכי העולם.

ווי למי שיהיה שם באותו הזמן ולא ימצא צדיק

רבי שמעון וקה ידוי ובכה, ואמר, ווי מאן דיזדמן בטהוא ומנא, וזכאה חולקיה מאן דיזדמן וישתבח בטהוא ומנא, ווי מאן דיזדמן בטהוא רבי שמעון הרים ידיו, ובכה ואמר, אוי למי שיזדמן באותו זמן, ואשרי חלקו של מי שיזדמן באותו זמן. אוי למי שיזדמן באותו זמן - משום

וּמָנָא, בְּגִין דְּכַד יִיתִי קוּדְשָׁא
בְּרִידָה הוּא לְפָקְדָא לְאִיִּלְתָּא,
יִסְתַּבֵּל מֵאֵן אֵינוֹן דְּקִיָּמִין בְּחֶדְהָ,
בְּכָל אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּבְּחִי עִמָּה, בְּכָל
עוֹבְדֵי דְכָל חַד וְחַד, וְלֹא יִשְׁתַּבַּח
וּפְאִי. דְּבַתִּיב, (ישעיה ס"ג) וְאֲבִימ
וְאִין עוֹזֵר. וּבִמָּה עֲקָתִין עַל
עֲקָתִין לְיִשְׂרָאֵל.

שְׁכַשְׁיבֵא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְפָקֵד אֶת הָאִילָה, יִסְתַּבֵּל מִי הֵם
אוֹתָם שְׁעִמְדוּ עִמָּה, בְּכָל אוֹתָם
שְׁנַמְצָאִים עִמָּה, בְּכָל מַעֲשֵׂי כָל
אֶחָד וְאֶחָד, וְלֹא יִמָּצֵא צָדִיק,
שְׁכָתוֹב (ישעיה סג) וְאֲבִיט וְאִין
עוֹזֵר. וְכִמָּה צָרוֹת עַל צָרוֹת
לְיִשְׂרָאֵל.

אֲשֶׁרִי לְמִי שְׂיִהִיָּה בְּאוֹתוֹ זְמַן וְיִזְכָּה לְאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים

וּפְאֵה מֵאֵן דִּיזְדֻּמֵּן וְיִשְׁתַּבַּח
בְּהוּא וּמָנָא, בְּגִין
דְּהוּא דִּיתְקִיָּים בְּהוּא וּמָנָא
בְּמַהִימְנוּתָא, יִזְכָּה לְהוּא נְהִירוֹ
דְּחֶדְוָה דְּמִלְפָּא. וְעַל הוּא וּמָנָא
בְּתִיב, (זכריה י"ג) וְצִרְפָּתִים בְּצִרְפָּה
אֶת הַכֶּסֶף וּבְחֻנָּתִים בְּכֻחֹן אֶת
הַזָּהָב וְגו'.

אֲשֶׁרִי מִי שְׂיִזְדֻּמֵּן וְיִמָּצֵא בְּאוֹתוֹ
הַזְמַן - מְשׁוּם שְׁאוֹתוֹ
שְׁיַעֲמַד בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּאַמוּנָה, יִזְכָּה
לְאוֹתוֹ אוֹר שֶׁל שְׂמֻחַת הַמֶּלֶךְ,
וְעַל אוֹתוֹ זְמַן כְּתוּב (זכריה יג)
וְצִרְפָּתִים כְּצִרְפָּה אֶת הַכֶּסֶף
וּבְחֻנָּתִים כְּכֻחֹן אֶת הַזָּהָב וְגו'.

בַּעֲת הַהוּא שְׂיִהִיו צָרוֹת עַל יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה עֲמוּד עֲנֹן מ' יוֹם

לְבַתֵּר דְּאֵינוֹן עֲקָתִין מִתְעַרֵּי עַל
יִשְׂרָאֵל, וְכָל עַמִּין
וּמִלְכִּיהוֹן יִתְיַעֲמוּן בְּחֶדָא
עַלֵּיהוּ, וּמִתְעַרֵּי בְּמָה גְזִירִין
בִּישׁוֹן, בְּלָחוּ סִלְקֵי בְּעִיטָא חֲדָא

לְאַחֵר שְׁאוֹתֵן צָרוֹת יִתְעוֹרְרוּ עַל
יִשְׂרָאֵל, וְכָל הָעַמִּים
וּמִלְכֵיהֶם יִתְיַעֲצוּ כְּאֶחָד עַלֵּיהֶם,
וּמִתְעוֹרְרִים כְּמָה גְזִרוֹת רָעוֹת,
וְכָלֶם עוֹלִים בְּעֶצֶה אַחַת עַלֵּיהֶם,

עֲלִייהוּ, וַיִּיתֶן עֶקְתָּא עַל עֶקְתָּא, וַיִּבְאוּ צָרָה עַל צָרָה, אַחֲרֹנוֹת
בְּתַר־יִיתָא מְשַׁכְחֵן קַמ־יִיתָא. בְּדִין
יִתְחַוִּי חַד עֲמוּדָא דְאַשָּׁא, קָאִים
מַעֲלָא לְתַתָּא, אַרְבַּעִין יוֹמִין, וְכָל
עֲמִין דְּעֲלָמָא חָמָאן לֵיהּ.

וַיִּבְאוּ צָרָה עַל צָרָה, אַחֲרֹנוֹת
מְשַׁכְחֵן אֶת הָרֵאוֹנוֹת, אַז
יִתְרָאָה עֲמוּד אֵשׁ אֶחָד עוֹמֵד
מִלְמַעְלָה לְמַטָּה אַרְבָּעִים יוֹם,
וְכָל עַמֵּי הָאָרֶץ רוֹאִים אוֹתוֹ.

מִלְךְ הַמְּשִׁיחַ יִתְעוֹרֵר בְּאֶרֶץ וְכָל הָאֲמוֹת יִפְחָדוּ וַיִּתְחַבְּאוּ

בְּהַחֲוֹא וּמָנָא, יִתְעַר מַלְכָּא
מְשִׁיחָא, לְנִפְקָא מִגּוֹ
גִּנְתָּא דְּעֵדֶן, מִהַחֲוֹא אֲתֵר (בִּלְק ק"ד
ע"ב) דְּאֲתֵקְרִי ק"ן צְפו"ר, וַיִּתְעַר
בְּאֶרְעָא (ויקרא רי"ב ב') דְּגִלְיָל,
וְהַחֲוֹא יוֹמָא דִּיפּוֹק לְתַמּוֹן, יִתְרַגְּזוּ
כָּל עֲלָמָא, וְכָל בְּנֵי עֲלָמָא
מִתְחַבְּאוּן גּוֹ מַעֲרְתִּי וּמַגְרִי, דְּלֹא
יִחְשְׁבוּן לְאַשְׁתִּזְבָּא. וְעַל הַחֲוֹא
וּמָנָא כְּתִיב, (ישעיה ב') וּבָאוּ
בְּמַעֲרוֹת צוּרִים וּבְמַחֲלוֹת עֶפֶר
מִפְּנֵי פַחַד ה' וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ
בְּקוֹמוֹ לְעָרוֹן הָאָרֶץ.

בְּהַחֲוֹא וּמָנָא, יִתְעַר מַלְכָּא
הַמְּשִׁיחַ לִצְאָת מִתּוֹךְ
גֵּן עֵדֶן מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא ק"ן
צְפו"ר, וַיִּתְעוֹרֵר בְּאֶרֶץ הַגִּלְיָל.
וְאוֹתוֹ יוֹם שִׁיּוּצָא לְשָׁם, יִתְרַגְּזוּ כָּל
הָעוֹלָם, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם
מִתְחַבְּאוּם בְּתוֹךְ מַעֲרוֹת וּסְלָעִים
שְׁלֹא יִחְשְׁבוּ לְהִנָּצֵל, וְעַל אוֹתוֹ
זִמֵּן כְּתוּב (ישעיה ב) וּבָאוּ
בְּמַעֲרוֹת צוּרִים וּבְמַחֲלוֹת עֶפֶר
מִפְּנֵי פַחַד ה' וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ
בְּקוֹמוֹ לְעָרֶן הָאָרֶץ.

מִשָּׁם יִתְחִילוּ מִלְחָמוֹת לְכָל הָעוֹלָם

מִפְּנֵי פַחַד ה', דָּא הַחֲוֹא רְגִיוֹ
דְּכָל עֲלָמָא. וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ
דָּא מְשִׁיחַ. בְּקוֹמוֹ לְעָרֶן הָאָרֶץ, -
מִפְּנֵי פַחַד ה' - זֶה אוֹתוֹ רְגִיוֹ שֶׁל
כָּל הָעוֹלָם. וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ -
זֶה מְשִׁיחַ. בְּקוֹמוֹ לְעָרֶן הָאָרֶץ -

כַּד יָקוּם וַיִּתְגַּלֵּי בְּאַרְעָא (וִירָא קי"ט
 ע"א, רכ"א) דְּגִלְגַּל, בְּגִין דְּאִיהוּ הוּא
 אַתְר קְרִמְאָה דְּאַתְחָרְבָא בְּאַרְעָא
 קְדִישָׁא, וּבְגִין כַּד, יִתְגַּלֵּי תַמָּן
 קְרִמְאָה לְכָל אַתְר, וּמִתַּמָּן יִתְעַר
 קְרַבִּין לְכָל עֲלָמָא.

שְׁבַעָה פּוֹכְבִּים יַעֲשׂוּ מִלְחָמָה עִם פּוֹכֵב אֶחָד לְעֵינֵי כָּל הָעוֹלָם
 לְבַתֵּר אַרְבַּעִין יוֹמִין, דְּעִמּוּדָא
 יָקוּם מֵאַרְעָא לְשִׁמְיָא,
 לְעֵינֵיהוֹן דְּכָל עֲלָמָא, וּמִשִּׁיחַ
 יִתְגַּלֵּי, יָקוּם מִסְטֵר מְזֻרְתָּ, חַד
 (וִיקְרָא רי"ב ע"ב, בְּרֵאשִׁית קי"ט א')
 בּוֹכְבָא מִלְחָמָא בְּכָל גְּוֹוִנִין,
 וְשִׁבְעָה פּוֹכְבִּין אַחֲרֵנִין דְּסַחְרָן
 לְתַהוּא בּוֹכְבָא, וַיִּגִּיחוּן בֵּיה
 קְרָבָא בְּכָל סְטָרִין, תִּלְתָּ וּמִנִּין
 בְּיוֹמָא, עַד שְׁבַעִין יוֹמִין, וְכָל בְּנֵי
 עֲלָמָא חֲמָאן.

הַפּוֹכֵב מְנַצֵּחֶם וְכו' עַד שְׁלִבְסוּף הַמְּשִׁיחַ יֵרֵד וְכָל הָאֲמוֹת יַעֲשׂוּ
 עֲמוֹ מִלְחָמָה

וְהָהוּא בּוֹכְבָא, יִגִּיחַ בְּהוּ קְרָבָא,
 בְּמִיסִין דְּנוּרָא, מִלְחָמִין
 מְנַצֵּצִין לְכָל עֵבֶר, וּבְטִשׁ בְּהוּ, עַד
 דְּבִלְעַ לֹון, בְּכָל רַמְשָׁא וְרַמְשָׁא,
 וְאוֹתוֹ פּוֹכֵב יַעֲרֹךְ בָּהֶם קְרָב
 בְּלִפְיֵי אֵשׁ לוֹהֲטִים
 וְנוֹצְצִים לְכָל עֵבֶר, וּמִכָּה בָּהֶם
 עַד שְׁבוּלַע אוֹתָם בְּכָל עֵרֶב וְעֵרֶב,

וביום מוציא אותם. ויערכו קרב לעיני כל העולם, וכן בכל יום עד שבעים יום. לאחר שבעים יום יגזז אותו כוכב, ויגזז המשיח עד שנים עשר חדשים, ויחזר אותו עמוד אש כמו מקדם, ובו יגזז המשיח, ואותו עמוד לא יתראה. לאחר שנים עשר חדש יעלו את המשיח באותו העמוד לתוך הרקיע, ושם יקבל חזק ועטרת מלכות. וכשיירד, יתראה אותו עמוד אש כמו מקדם לעיני כל העולם, ואחר כך יתגלה המשיח, ויתכנסו אליו עמים רבים, ויעורר קרבות בכל העולם. ובאותו זמן יעורר הקדוש ברוך הוא את גבורתו לכל עמי העולם, ומלך המשיח יודע בכל העולם, וכל מלכי העולם יתעוררו להתחבר לערף בו קרב. ויניחון אפיק לון. ויניחון קרבא לעיניהון דכל עלמא, וכן בכל יומא, עד שבעין יומין. לבתר שבעין יומין, יתגניז ההוא כוכבא, ויתגניז משיח, עד תריסר ירחין, ויתחדר ההוא עמודא דאשא במלךדמין, ויביה יתגניז משיח, וההוא עמודא לא יתחזי. לבתר תריסר ירחין, יסלקון ליה למשיח, בטהוא עמודא, לגז רקיעא, ותמן יקבל תוקפא ועטרא דמלכותא. וכד נחית, יתחזי ההוא עמודא דאשא במלךדמין, לעיניהון דכל עלמא, ויתגלי לבתר משיח, ויתבגשון לגביה עמין סגיאין, ויתער קרבין בכל עלמא. ובההוא זמנא יתער קודשא בריך הוא גבורתיה לכל עמין דעלמא, ומלכא משיחא יתידע בכל עלמא, וכל מלכין דעלמא יתערוין לאתחברא לאנחא קרבא ביה.

יהיה חשך 15 ימים וימותו הרבה יהודים באותם ימי חושך
ובמה (עמין) מפריצי יהודאין ובמה [עמים] מפריצי היהודים

יִתְהַפְּכוּ לְאַהֲדָרָא לְגַבְיִיהוּ, וְיִיתֹנוּ
עֲמֵהוּן, לְאַנְחָא קִרְבָּא עַל מַלְכָּא
מְשִׁיחָא. בְּדִין יִתְחַשֵּׁף כָּל עֲלָמָא
חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה יוֹמִין, וְסִגְיָאִין
מַעֲמָא דִּישְׂרָאֵל יִהְיוּ מִתִּין בְּתַהוּא
חֲשׂוּבָא. וְעַל דָּא בְּתִיב, (ישעיה ס')
כִּי הִנֵּה הַחֹשֶׁךְ יִכְסֶּה אֶרֶץ וְעֶרְפֶּל
לְאוּמִּים.

יִתְהַפְּכוּ לַחֲזֹר אֲלֵיהֶם, וַיָּבֹאוּ
עִמָּהֶם לַעֲרֹךְ קִרְבַּע עַל מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ, וְאִזּוּ יִחַשֵּׁף כָּל הָעוֹלָם
חֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם, וְרַבִּים מֵעַם
יִשְׂרָאֵל יָמוּתוּ בְּאוֹתוֹ חֹשֶׁךְ. וְעַל
זֶה כָּתוּב (ישעיה ס) כִּי הִנֵּה הַחֹשֶׁךְ
יִכְסֶּה אֶרֶץ וְעֶרְפֶּל לְאֻמִּים.

סודות התורה רבים בענין קן צפור

פֶּתַח וְאָמַר (דברים כ"ב) כִּי (דף ח'
ע"א) יִקְרָא קֵן צִפּוֹר לְפָנֶיךָ
בְּדֶרֶךְ בָּכָל עֵץ אוֹ עַל הָאָרֶץ
אֲפֻרֹתִים אוֹ בִיצִים וְהָאֵם רוֹכֶצֶת
וְגו', שֶׁלֹּחַ תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם וְגו', הָאִי
קָרָא אוֹקִימָנָא לִיהּ, וְאִיהּ חַד
מִפְּקֻדֵי אוֹרִייתָא גְּנִיזוּן, וְאִנּוּ אִית
לָן בֵּיהּ רִזּוּן דְּאוֹרִייתָא גְּנִיזוּן, שְׂבִילִין
וְאִרְחִין יִדְעוּן לְחַבְרִיָּא, בְּאִינוּן
תִּלְתִּין וְתַרְיִין שְׂבִילִין דְּאוֹרִייתָא.

פֶּתַח וְאָמַר, (דברים כב) כִּי יִקְרָא
קֵן צִפּוֹר לְפָנֶיךָ בְּדֶרֶךְ בָּכָל
עֵץ אוֹ עַל הָאָרֶץ אֲפֻרֹתִים אוֹ
בִיצִים וְהָאֵם רוֹכֶצֶת וְגו', שֶׁלֹּחַ
תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם וְגו'. פְּסוּק זֶה
בְּאִרְנוּ אוֹתוֹ, וְהוּא אֶחָד מִמְצֻוֹת
הַתּוֹרָה הַגְּנוּזוֹת, וְלָנוּ יֵשׁ בּוֹ
סוּדוֹת תּוֹרָה גְּנוּזִים, שְׂבִילִים
וְדַרְכִּים יְדוּעוֹת לַחֲבָרִים בְּאוֹתָם
שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם נְתִיבוֹת הַתּוֹרָה.

בזמן התעוררות מלך המשיח יהיה הרבה נסים

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֱלֶעָזָר
בְּרִיה, אֱלֶעָזָר, בּוֹמָנָא
דִּיתַעַר מַלְכָּא מְשִׁיחָא, כַּמָּה

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֱלֶעָזָר
בְּנוֹ, אֱלֶעָזָר, בּוֹמָנָא
שִׁיתַעוּר מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כַּמָּה

אֶתִּין וְנִסִּין אַחֲרָיו יִתְעַרְוּ אוֹתוֹת וְנִסִּים אַחֲרֵים יִתְעוֹרְרוּ
 בְּעֶלְמָא. תָּא חַוִּי, בְּנִגְתָּא דְּעֶדֶן בְּעוֹלָם. בָּא רָאָה, בְּגֵן עֶדֶן
 דְּלִתְתָּא, אִית אַתְר חַד גְּנִיז וְטָמִיר דְּלָא אִתִּידַע, וְאִיהוּ
 מְרַקְמָא בְּכַמָּה גְּוִוְנִין, וְכִיָּה גְּנִיזוֹן אֶלְף הִיכְלִין דְּכַסּוּפִין. וְלִית מֵאן
 דְּעִיל בְּהוּ, בְּר מְשִׁיחַ, דְּאִיהוּ קָאִים תְּדִיר בְּנִגְתָּא דְּעֶדֶן.
 עוֹמֵד תָּמִיד בְּגֵן עֶדֶן. אוֹתוֹת וְנִסִּים אַחֲרֵים יִתְעוֹרְרוּ
 בְּעוֹלָם. בָּא רָאָה, בְּגֵן עֶדֶן שְׁלִמְטָה יֵשׁ מְקוֹם אַחַד גְּנִיז
 וְטָמִיר דְּלָא אִתִּידַע, וְאִיהוּ מְרַקְמָא בְּכַמָּה גְּוִוְנִים, וְכִיָּה גְּנִיזִים אֶלְף
 הִיכְלוֹת שֶׁל כְּסוּפִים, וְאִין מִי שְׂיִכְנֵס בְּהֶם פֶּרֶט לְמַשִּׁיחַ, שֶׁהוּא
 עוֹמֵד תָּמִיד בְּגֵן עֶדֶן.

בְּזִמְנִים יְדוּעִים נִכְנָס מְשִׁיחַ לְהַשְׁתַּעֲשַׁע בְּהִיכְלוֹת עִם הַצַּדִּיקִים

וְכָל גְּנִתָּא מִסְחָרָא בְּרִיתִיכִין וְכָל הֶגֶן מְקַף בְּמִרְכְּבוֹת רַבּוֹת
 סְגִיָּאִין דְּצַדִּיקָא, וְמְשִׁיחַ שֶׁל צַדִּיקִים, וְמְשִׁיחַ עוֹמֵד
 קָאִים עֲלֵיהוּ, וְעַל כַּמָּה חִילִין עֲלֵיהֶם וְעַל כַּמָּה חִילוֹת וּמַחֲנוֹת
 וּמִשִּׁירֵין דְּנִשְׁמָתִין דְּצַדִּיקָא שֶׁל נִשְׁמוֹת צַדִּיקִים שָׁם, וּבְרָאשֵׁי
 תַּמּוֹן, וּבְרָאשֵׁי יְרֵחִי, וּבְזִמְנִי, חֲדָשִׁים וְחֻגִים וְשַׁבָּתוֹת נִכְנָס
 וּבְשַׁבָּתִי, מְשִׁיחַ עָאֵל בְּתַהוּא מְשִׁיחַ לְאוֹתוֹ מְקוֹם לְהַשְׁתַּעֲשַׁע
 אַתְר לְאַשְׁתַּעֲשַׁע בְּכָל אִינוֹן בְּכָל אוֹתָם הִיכְלוֹת.
 הִיכְלִין.

מְקוֹם עֶדֶן לְפָנִים מִחֶגֶן וְלֹא נוֹדַע לְאָף אַחַד

לָגוּ לָגוּ מִכָּל אִינוֹן הִיכְלִין, אִית לְפָנֵי וְלְפָנִים מְכָל אוֹתָם הִיכְלוֹת
 אַתְר אַחֲרָא טָמִיר וְגְנִיז דְּלָא יֵשׁ מְקוֹם אַחֵר טָמִיר וְגְנִיז
 אִתִּידַע בְּכָל, וְאִקְרִי עֶדֶן. וְלִית שְׁלֹא נוֹדַע כָּלֵל, וְנִקְרָא עֶדֶן, וְאִין
 מֵאן דְּיִכְיֵל לְמַנְדַּע בֵּיהּ. וְמְשִׁיחַ מִי שְׂיִכְוֹל לְדַעַת אוֹתוֹ, וְמְשִׁיחַ
 אֲגִיזוֹ (ס"א יתגלי) לְכַר, סְחָרְנִיהּ גְּנִיז בַּחוּץ סְבִיב אוֹתוֹ מְקוֹם, עַד

דַּהֲהוּא אַתָּה, עַד דַּאֲתַנְגְּלִי לֵיהּ חַד
אַתָּה. דַּאֲקֶרִי קֹן צְפוּרָה, וְאִיהוּ
אַתָּה דְּכִרְיוֹ עָלֶיהָ הֵהוּא צְפוּרָה.
דַּאֲתַעַר בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן בְּכָל יוֹמָא.
שְׁנַתְגְּלָהּ לוֹ מְקוּם אֶחָד שְׁנַקְרָא
קֹן צְפוּרָה, וְהוּא מְקוּם שְׁמַכְרִיזָה
עָלֶיהָ אוֹתָהּ צְפוּרָה שְׁמַתְעוּרְתָּ בְּגֹן
עֵדֶן בְּכָל יוֹם.

מְשִׁיחַ בּוֹכָה וְהַצְדִּיקִים עֲמוּ עַל צְרוּת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל

וּבַהֲהוּא אַתָּה, מְרַקְמֵן דִּיּוֹקְנִין
דְּכָל שְׂאָר עַמּוּיָּה,
דַּאֲתַכְנָשׁוּ עָלֶיהָ דִּישְׂרָאֵל
לְאַבְאָשָׁא לֹזֵן. עָאֵל בַּהֲהוּא אַתָּה,
זְקִיף עֵינֹי, וְחַוֵּי אֲבָהֶן, דְּעָאֲלִין
בְּחֶרְבֵּן בֵּית אֱלֹהָא, עַד דְּחָמִי
לְרַחֵל (שְׁמוֹת י"ב ע"א) דְּדַמְעָהָ
בְּאַנְפָּהָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא
מְנַחֵם לָהּ, וְלֹא צְבִיאָתָא לְקַבְּלָא
תַּנְחוּמִין, כְּמָה דַּאֲתָּ אָמַר, (יִרְמִיָּה
ד"א) מֵאֲנָה לְהַנְחִים עַל בְּנֵיהּ. בְּרִין.
מְשִׁיחַ אָרִים קָלִיָּה וּבָבִי, וְאַוְדְּעוּזָה
כָּל גִּנְתָּא דְּעֵדֶן, וְכָל אִינוּן
צְדִיקִיא דְּתַמְּן גָּעוּ וּבָכוּ עִמֶּיהָ.
וּבְאַוְתּוֹ מְקוּם רְקוּמִים
דִּיּוֹקְנָאוֹת שֶׁל כָּל
שְׂאָר הָעַמִּים שֶׁהִתְכַּנְּסוּ עַל
יִשְׂרָאֵל לְהַרְעָה לָהֶם. נִכְנָס לְאוֹתוֹ
מְקוּם, מֵרִים עֵינָיו וְרוֹאֶה אֶת
הָאֲבוֹת שְׁנִכְנָסִים לְחֶרֶבֶן בֵּית
הָאֱלֹהִים, עַד שְׁרוּאָה אֶת רַחֵל
שֶׁדַּמְעוּתֶיהָ בְּפָנֶיהָ, וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְנַחֵם אוֹתָהּ, וְלֹא מְסַפֵּימָה
לְקַבֵּל תַּנְחוּמִים, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
(יִרְמִיָּה ל"א) מֵאֲנָה לְהַנְחִים עַל בְּנֵיהּ.
אֲזִי מְשִׁיחַ מֵרִים קוֹלוֹ וּבּוֹכָה,
וּמַזְדַּעְזַע כָּל גֹּן הָעֵדֶן, וְכָל אוֹתָם
צְדִיקִים שֶׁשָּׂם גּוֹעִים וּבּוֹכִים עִמּוֹ.

עִם הַבְּכִיּוֹת הוּא מְעוּרֵר דְּבָרִים נוֹרָאִים

גָּעִי וּבָבִי זְמַנָּא תַנְיִינָא, וְאַוְדְּעוּזָה
הֵהוּא רְקִיעַ דְּעָל גַּבֵּי גִנְתָּא,
אֶלְפָּה וְחֲמֵשׁ מֵאָה רַבּוּא מִשְׁרִיין
גּוֹעָה וּבּוֹכָה פַּעַם שְׁנִיָּה,
וּמַזְדַּעְזַע אוֹתוֹ רְקִיעַ
שֶׁעַל גַּבֵּי הַגֶּן, אֶלְפָּה וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת

עֲלֵאִין, עַד דְּמַטִּי לָנוּ בְּרַסְיֵיא
עֲלֵאָה. בְּדִין, קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא
רְמִיז לְהָהוּא צִפְרָא, וְעֵאל לְהָהוּא
קֹן דִּילָהּ, וְיִתְבָּא לְגַבִּי מְשִׁיחַ,
וְקָרִי מַה דְּקָרִי, וְאַתְעָר מַה
דְּאַתְעָר.

רְבּוּא מַחֲנוּת עֲלִיוֹנִים, עַד שְׁמַגִּיעַ
לְתוֹךְ הַפְּסָא הָעֲלִיּוֹן, וְאִזּוּ הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא רוֹמֵז לְאוּתָהּ צְפוּר,
וְנִכְנָסֶת לְאוּתוֹ קֹן שְׁלָהּ וְיוֹשֶׁבֶת
אֶצֶל הַמְּשִׁיחַ, וְקוּרָא מַה שְׁקוּרָא,
וּמִתְעוּרָר מַה שְׁמִתְעוּרָר.

ה' מוֹשְׁבִיעַ אוֹתָם לְהַעֲבִיר מַלְכוּת הָרְשָׁעָה מִן הָעוֹלָם

עַד דְּמָגוּ בְּרַסְיֵיא קְדִישָׁא,
אַתְקָרִי תִלַּת זְמָנִין הָהוּא
קֹן צְפוּר, וּמְשִׁיחַ, וּבְלָא סִלְקִין
לְעֵילָא, וְאוּמִי לֹון קוּדְשָׁא בְּרִידָה
הוּא, לְאַעֲבָרָא מְלָכוּת חֵיבָא מִן
עֲלָמָא, עַל יְדֵא דְמְשִׁיחַ, וְלִנְקֻמָּא
נְקֻמִּין דִּישְׂרָאֵל. וְכֵל אֵינֹון מִבְּנוֹן,
דְּזָמִין קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא לְמַעֲבַד
לְעַמִּיָּה. וְתָב הָהוּא קֹן צְפוּר
וּמְשִׁיחַ לְדוּכְתִּיָּה. וְתָב מְשִׁיחַ
וְאַתְגְּנִיז גוּ הָהוּא אֲתָר
בְּמִלְקֻדְמִין.

עַד שְׁמִתּוֹךְ הַפְּסָא הַקְּדוּשׁ נִקְרָא
שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אוֹתוֹ קֹן צְפוּר,
וְהַמְּשִׁיחַ, וְכָלֵם עוֹלִים לְמַעְלָה,
וּמְשַׁבֵּיעַ אוֹתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְהַעֲבִיר מַלְכוּת הָרְשָׁעָה מִן
הָעוֹלָם עַל יְדֵי הַמְּשִׁיחַ וְלִנְקֻם אֶת
נְקֻמֹּת יִשְׂרָאֵל, וְכָל אוֹתָן טוֹבוֹת
שְׁעֵתִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת
לְעַמּוֹ. וְשָׁב אוֹתוֹ קֹן צְפוּר
וְהַמְּשִׁיחַ לְמִקְוֹמוֹ, וְשָׁב הַמְּשִׁיחַ
וְנִגְנֵז לְתוֹךְ אוֹתוֹ מְקוֹם כְּמוֹ
מְקָדֵם.

בּוֹכֵב אֶחָד בְּצַבֵּעַ אַרְגָּמָן יִתְעוּרָר

וּבְזָמָנָא דִּיתְעָר קוּדְשָׁא בְּרִידָה
הוּא לְאַתְקֻנָּא עֲלָמִין,
וְאַתְגְּהִירוֹ אֲתָוִין דְּשָׁמִיָּה

וּבְזָמָן שִׁיתְעוּרָר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְתַקֵּן אֶת הָעוֹלָמוֹת
וּמְאִירוֹת אוֹתִיּוֹת שְׁמוֹ בְּשָׁלְמוֹת,

בְּשִׁלְמוֹ, יו"ד בְּה"א, (לַאֲתָקְנָא) וְא"ו
 בְּה"א, לְמַהוּי בְּלָא בְּשִׁלְמוֹ חַד. בְּרִין
 יִתְעַר חַד בְּכָבֵא דְחִילָא, בְּאֲמָצַע
 רְקִיעָא, בְּגוֹן אֲרִגְוֹנָא, לְחִיט וְנָצִיץ
 בִּימָמָא לְעִינֵיהוֹן דְּכָל עֲלָמָא.
 יו"ד בְּה"א [לַתְקִין] וְא"ו בְּה"א,
 לְהִיּוֹת הַכֹּל בְּשִׁלְמוֹת אַחַת, אֲז
 יִתְעוֹרר כּוֹכַב אֶחָד מִפְּחִיד
 בְּאֲמָצַע הָרְקִיעַ כְּגוֹן אֲרִגְמָן, לוֹהֵט
 וְנוֹצֵץ בַּיּוֹם לְעֵינֵי כָּל הָעוֹלָם.

שְׁלֵהֶבֶת תְּקוּם וְתִלְחָם לְאַחַר מ' יוֹם
 עִם הַכּוֹכַב לְעֵינֵי כָּל הָעוֹלָם
 וְיִקּוּם חַד שְׁלֵהֶבֶת דְּאִשָּׁא
 מִסְטָרָא דְצָפוֹן, גּוֹ
 רְקִיעָא, וְיִקּוּם דָּא לְקַבֵּל דָּא
 אֲרַבְעִין (קע"ב ב') יוֹמִין וְיִתְבַּהֲלוּ
 כָּל בְּנֵי עֲלָמָא. לְסוֹף אֲרַבְעִין
 יוֹמִין, יִגְחֹן קֶרֶבֶא, כְּכָבֵא
 וְשְׁלֵהֶבֶת, לְעִינֵיהוֹן דְּכָלָא,
 וְיִתְפָּשֵׁט הַהוּא שְׁלֵהֶבֶת בִּיקִידוֹ
 דְּאִשָּׁא, מִסְטָרָא דְצָפוֹן, גּוֹ
 רְקִיעָא, וְיִחְשׁוֹב לְמַבְלַע הַהוּא
 כְּכָבֵא, וְכַמָּה שְׁלִיטִין וּמַלְכִין
 וְאוּמִיָּא וְעַמֻּמִּיָּא, יִתְבַּהֲלוּ מֵהָא.
 יוֹם עִם הַכּוֹכַב לְעֵינֵי כָּל הָעוֹלָם
 וְתִקּוּם שְׁלֵהֶבֶת אִשׁ אַחַת מִצֵּד
 צָפוֹן, תוֹךְ הָרְקִיעַ,
 וְתִקּוּם זֶה כְּנֶגֶד זֶה אֲרַבְעִים יוֹם,
 וְיִבְהֲלוּ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. לְסוֹף
 אֲרַבְעִים יוֹם יַעֲרֹכוּ קֶרֶב הַכּוֹכַב
 וְהַשְׁלֵהֶבֶת לְעֵינֵי הַכֹּל, וְתִתְפָּשֵׁט
 אוֹתָהּ שְׁלֵהֶבֶת בְּשִׁרְפָת אִשׁ מִצֵּד
 הַצָּפוֹן, תוֹךְ הָרְקִיעַ, וְיִחְשׁוֹב
 לְבָלַע אוֹתוֹ כּוֹכַב, וְכַמָּה
 שְׁלִיטִים וּמַלְכִים וְאוּמוֹת וְעַמִּים
 יִתְבַּהֲלוּ מִזֶּה.

הַשְׁלֵהֶבֶת תִּבְלַע מְעַט מְעַט
 וְהַכּוֹכַב יַעֲשֶׂה בְּרָקִיעַ דְּרָכִים
 בְּרִין יִסְתַּלַּק הַהוּא כְּכָבֵא לְסִטְרָא
 דְּרוֹם, וְיִשְׁלֹט עַל הַהוּא
 שְׁלֵהֶבֶת, וְהַהוּא שְׁלֵהֶבֶת
 יִתְבַּלַּע וְעִיר וְעִיר בְּרָקִיעָא, מִקְּמִי
 אֲז יִסְתַּלַּק אוֹתוֹ כּוֹכַב לְצֵד דְּרוֹם
 וְיִשְׁלֹט עַל אוֹתָהּ שְׁלֵהֶבֶת,
 וְאוֹתָהּ שְׁלֵהֶבֶת תִּבְלַע מְעַט מְעַט
 בְּרָקִיעַ מִלְּפָנֵי אוֹתוֹ כּוֹכַב, עַד

הַהוּא בִּכְבָּא, עַד דְּלֹא יִתְחַזֵּי כְּלָל. פְּדִין, הַהוּא בִּכְבָּא יַעֲבִיד
שְׁלֹא תִרְאֶה כְּלָל. אֲזִי אוֹתוֹ כּוֹכֵב יַעֲשֶׂה דְרָכִים בְּרַקִּיעַ בְּשָׁנִים עָשָׂר
תְּחוּמִים, וְעוֹמְדִים אוֹתָם אוֹרוֹת אֲוֶרְחִין בְּרַקִּיעַ, בְּתֵרִיסָר תְּחוּמִין,
בְּרַקִּיעַ שָׁנִים עָשָׂר יָמִים נוֹסָפִים. וְכִימִין אֵינוֹן נְהוֹרִין בְּרַקִּיעַ
תְּרִיסָר יוֹמִין.

הַשֶּׁמֶשׁ יִתְחַשֵּׁד בַּחֲצוֹת הַיּוֹם וַיְהִיָּה קוֹל גְּדוֹל שְׁאֵנָשִׁים רַבִּים
יָמוּתוּ מִזֶּה

לְבַתֵּר תְּרִיסָר יוֹמִין יִזְדַּעְזְעוּן כָּל אַחֵר שָׁנִים עָשָׂר יָמִים נוֹסָפִים
בְּנֵי עֲלָמָא, וַיִּתְחַשֵּׁד בְּנֵי הָעוֹלָם,
שְׁמַשָּׁא בְּפִלְגּוֹת יוֹמָא, כְּמָה וַיִּחַשֵּׁד הַשֶּׁמֶשׁ בַּחֲצוֹת הַיּוֹם, כְּמוֹ
דְּאִתְחַשֵּׁד יוֹמָא דְּאִתְחַרַּב בִּי שְׁנַחֲשֵׁד בִּיּוֹם שְׁחַרְבַּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
מִקְדָּשָׁא, עַד דְּלֹא יִתְחַזֵּן שְׁמִיאָ עַד שְׁלֹא יִרְאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ. וַיִּתְעוֹרֵר
וָאֶרְעָא. וַיִּתְעַר חַד קָלָא בְּרַעַם קוֹל אֶחָד בְּרַעֲמִים וּבְרָקִים,
וַיִּיקִין, וְאִתְחַלְחַל אֶרְעָא מִהַהוּא וַתִּתְחַלְחַל הָאָרֶץ מֵאוֹתוֹ קוֹל, וְכְמָה
קָלָא, וְכְמָה חִילִין וּמִשִּׁירִין יָמוּתוּן מִנִּיהּ.

בְּעִיר רוֹמִי תַבְעִיר שְׁלֵהֶבֶת גְּדוֹלָה מְאֹד

וַהֲהוּא יוֹמָא, יִתְעַר בְּקִרְתָּא וְהָיָה יוֹם תִּתְעוֹרֵר בְּעִיר רוֹמִי
דְּרוֹמִי רַבָּתָא, חַד רַבָּתִי שְׁלֵהֶבֶת אֵשׁ
שְׁלֵהוּבָא דְּאֶשָׁא, בְּהַהוּא קָלָא אַחַת, בְּאוֹתוֹ קוֹל שְׁיִתְעוֹרֵר
דִּיתְעַר בְּכָל (דף ח' ע"ב) עֲלָמָא. בְּכָל הָעוֹלָם, וַיִּשְׂרֹף כְּמָה
וַיִּזְקִיד כְּמָה מִגְדָּלִין, וְכְמָה מִגְדָּלִים וְכְמָה הִיכְלוֹת, וְכְמָה
הִיכָלִין, וְכְמָה מִגְדָּלִין יִפְלוּ, וְכְמָה גְּדוֹלִים מִגְדָּלִים יִפְלוּ, וְכְמָה גְּדוֹלִים
וְכְמָה פְּרֻדְשֵׁבִי וְרַבְרָבִי יִפְלוּ וְשָׂרִים יִפְלוּ בְּאוֹתוֹ יוֹם, וְכָלִם

בְּהֵיחֻא יוֹמָא וּבְלָחוּ, יִתְבַּנְּשׁוּן יִתְכַּנְּסוּ עָלֶיהָ לָרַע, וְכָל בְּנֵי
עָלָה לְבִישׁ. וְכָל בְּנֵי עֲלָמָא לֹא הָעוֹלָם לֹא יוּכְלוּ (יַחֲשֹׁבוּ)
יְבָלִין (ס"א יַחֲשֹׁבוּ) לֹא שְׁתֻּבְּא. לְהַנְצִיל.

שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשִׁים יִגְזְרוּ גְזֵרוֹת עַל יִשְׂרָאֵל

מֵהֵיחֻא יוֹמָא, עַד תְּרִיסַר יָרְחִין, מֵאֲוֹתוֹ יוֹם וְעַד שְׁנַיִם עֶשֶׂר
יִתְעַמּוּן כָּל מַלְכֵיא, חֲדָשִׁים יִתְעַצּוּ כָּל
וְיִגְזְרוּן בְּמָה גְזֵרוֹת, וּבְמָה הַמְּלָכִים וְיִגְזְרוּ בְּמָה גְזֵרוֹת וּכְמָה
שְׁמִדוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, וְיִצְלָחוּן בִּיהַ שְׁמִדוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, וְיִצְלָחוּן בְּהֵם,
(נ"א בְּהוֹן), בְּמָה דְּאִתְמַר וּזְבָאָה כְּמוֹ שְׁנֵתְבָאָר אֲשֵׁרִי מִי שִׁיְהִיָּה
אִיהוּ מֵאֵן דִּיעָרַע תַּמָּן, וּזְבָאָה שֵׁם וְאֲשֵׁרִי מִי שְׁלֹא יְהִיָּה שֵׁם, וְכָל
אִיהוּ מֵאֵן דִּלֹּא יַעָרַע תַּמָּן וְכָל הָעוֹלָם יְהִיָּה בְּעַרְבּוּבִיָּה גְדוּלָּה.
עֲלָמָא יְהֵא בְּעַרְבּוּבִיָּה סְגִיָּא.

מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ וְהַצְּדִיקִים יִתְעוֹרְרוּ

לְסוּף תְּרִיסַר יָרְחִין, יָקוּם שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל, דָּא מַלְכָּא לְסוּף שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשִׁים יָקוּם
מִיִּשְׂרָאֵל, דָּא מַלְכָּא שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל, זֶה מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ שִׁיְתְּעוֹרֵר תּוֹךְ גֵּן הָעֵדֶן, וְכָל הַמְּשִׁיחַ שִׁיְתְּעוֹרֵר תּוֹךְ גֵּן הָעֵדֶן, וְכָל
אִינוּן צְדִיקָא יַעֲמִידוּן לִיָּה תַּמָּן, אוֹתָם הַצְּדִיקִים יַעֲטְרוּ אוֹתוֹ שֵׁם,
וְיִחְגְּרוּן לִיָּה מֵאֵי וְיִינָא, בְּאִתְוּוֹן וְיִחְגְּרוּן לִיָּה מֵאֵי וְיִינָא, בְּאִתְוּוֹן
רְשִׁימָן דְּמֵאֵי דְשִׁמָּא קְדִישָׁא. שֵׁל כָּלִים שֵׁל הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ.

הַתְּעוֹרְרוּ קְדוֹשִׁים הִגִּיעַ זְמַן יַחֲדָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיהָ

וְקָלָא יִתְפּוֹצֵץ בְּעַנְפֵי אֵיזָנִין וְקוֹל יִתְפּוֹצֵץ בְּעַנְפֵי עֲצֵי הָגֵן,
דְּגִנְתָּא, קָרִי בְּחִיל, קוּרָא בְּחִיל וְאוּמַר:

וְאָמַר, אֲתַעֲרוּ קַדְיָשִׁי עַלְיוֹנִין, קוֹמוּ
מִמְּקוֹמִי מְשִׁיחָא, הָא עֲדָנָא
לְאַתְחַבְרָא אִיתְתָּא בְּבַעֲלָהּ, וּבַעֲלָהּ
בְּעִי לְנִקְמָא לָהּ נוֹקְמִין דְּעֲלָמָא,
וְלֹאֲקָמָא לָהּ, וְלֹאֲנַעֲרָה לָהּ מַעֲפָרָא.
הִתְעוֹרְרוּ קְדוּשִׁים עַלְיוֹנִים, קוֹמוּ
מִלִּפְנֵי הַמָּשִׁיחַ, הֲרִי זְמַן
שֶׁתַּחֲבֹר אִשָּׁה בְּבַעֲלָהּ, וּבַעֲלָהּ
רוֹצֶה לְנַקֵּם לָהּ נִקְמוֹת בְּעוֹלָם
וְלֹהֲקִימָהּ, וּלְנַעֲר אוֹתָהּ מִן הָעֶפֶר.

מְשִׁיחַ וּסְבִיבֵי אַבְרָהָם יִצְחָק יַעֲקֹב וּמֹשֶׁה יְקוֹמוּ

בְּרִין יְקוֹמוּן בְּלָהוּ, וַיַּחְגְּרוּן לִיה
בְּמִלְקַדְמִין מֵאֲנִי וַיִּינֶיה,
אַבְרָהָם מִימִינִיה, יִצְחָק
מִשְׁמָאלִיה, יַעֲקֹב קָמִיה, מֹשֶׁה
רַעֲיָא מְהִימְנָא, עַל כֹּל אֲרִין
צְדִיקָיָא, אֲזִיל וְרַקִּיד גּוֹ גִּנְתָּא דְּעֵדֶן.
אֲזִי יְקוֹמוּ כָּלם וַיַּחְגְּרוּ אוֹתוֹ כְּמוֹ
מִקְדָּם בְּכָלִי זֵינוּ. אַבְרָהָם
מִימִינּוּ, יִצְחָק מִשְׁמָאלוֹ, יַעֲקֹב
לִפְנָיו. מֹשֶׁה רוֹעֶה הַנֶּאֱמָן עַל כָּל
אֵלּוֹ הַצְּדִיקִים הוֹלֵךְ וְרוֹקֵד בְּתוֹךְ
גֵּן הָעֵדֶן.

מְשִׁיחַ וַיָּגֵז מ' יוֹם בְּמָקוֹם "קֵן צִפּוֹר"

בִּיּוֹן דְּאַתְקֵן מְשִׁיחַ, עַל יְדָא
דְּצְדִיקָיָא בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן.
יַעֲזִיל בְּהַחֲוָא דּוּכְתָּא דְּאַקְרִי ק"ן
צִפּוֹר בְּמִלְקַדְמִין, וְחָמִי תַּמָּן
הָהוּא דִּיוֹקָנָא דְּחֶרֶבֶן בֵּית
מִקְדָּשָׁא, וּבְלָהוּ צְדִיקָיָא
דְּאַתְקֵמְלוּ בֵּיתָהּ. בְּרִין נְטִיר מִתַּמָּן
(ס"א עֶשֶׂר) לְבוֹשִׁין, וְאִינּוֹן (נ"א וְאִקְרוּן)
עֶשֶׂר לְבוֹשִׁי קִנְיָהּ. וַיִּתְּנִיזוּ תַּמָּן
אַרְבַּעִין יוֹמִין, דְּלֹא אֲתַנְלִיא כָּלָל.
בִּיּוֹן שֶׁנִּתְקַן מְשִׁיחַ עַל יְדֵי
צְדִיקֵי גֵן הָעֵדֶן, יִכְנֹס
לְאוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁנִּקְרָא ק"ן צִפּוֹר
כְּמוֹ מִקְדָּם, וְרוֹאֶה שֶׁם אוֹתוֹ
דִּיוֹקָן שֶׁל חֶרֶבֶן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
וְכָל הַצְּדִיקִים שֶׁנִּהְיָגוּ בוֹ, וְאִז
נוֹטֵל מִשָּׁם (עֲשֶׂרָה) לְבוֹשִׁים, וְהֵם
(נִקְרָאִים) עֲשֶׂרָה לְבוֹשֵׁי קִנְיָהּ,
וַיָּגֵזוּ שָׁם אַרְבָּעִים יוֹם שֶׁלֹּא
יִתְּנָלָה כָּלָל.

ה' מנשק את מלך המשיח

לְסוֹף אַרְבָּעִין יוֹמִין, קָלָא חַד
 יִתְעַר, וַיִּתְקַרֵּי מִגּוֹ
 בּוֹרְסִיָּא עֲלָאָה, הֵהוּא ק"ן צְפו"ר
 בְּמַלְכָּא מְשִׁיחָא דְאַתְנַנְזוּ בֵּיהּ.
 וּבְדִין סִלְקִין לֵיהּ לְעֵילָא, וְקוּדְשָׁא
 בְּרִידָא הוּא חָמִי לֵיהּ לְמַלְכָּא
 מְשִׁיחָא, מִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשָׁא
 נּוֹקְמָא, וְחֲגִיר מְאִנִּי וַיֵּינִי נְטִיל
 לֵיהּ, וְנָשִׁיק לֵיהּ עַל רִישִׁיהּ.
 לְסוֹף אַרְבָּעִים יוֹם קוֹל אֶחָד
 יִתְעוֹרֵר, וַיִּקְרָא מִתּוֹךְ
 הַכֶּסֶּף הָעֲלִיוֹן, אוֹתוֹ ק"ן צְפו"ר
 בְּמֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ שְׁנַגְזוּ בּוֹ, וְאֵז
 מַעֲלִים אוֹתוֹ לְמַעְלָה, וְהַקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא רוֹאֶה אֶת מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ
 מִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ נִקְמָה וְחֲגוּר כְּלִי
 קֶרֶב, נוֹטֵל אוֹתוֹ וּמְנַשֵּׁק אוֹתוֹ עַל
 רִאשׁוֹ.

ה' מעטר את המשיח בעטרה שנקם ה' בפרעה ופרשיו

בְּדִין, מוֹדְעוּעִין ג' מָאָה וְתִשְׁעִין
 רְקִיעִין, וְאַרְמִיז קוּדְשָׁא
 בְּרִידָא הוּא לְחַד רְקִיעָא מְאִינִין
 דְּהוּא גְּנִיז מִשְׁשֶׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית,
 וְאַפִּיק מִחַד הִיבְלָא דְבַתְּהוּא
 רְקִיעָא (תְּרוּמָה ק"ב א') חַד כְּתָרָא
 גְּלִיפָא, מְחַקְקָא בְּשִׁמְתֵּן קְדִישִׁין.
 בַּתְּהוּא עֲטָרָא אֲתַעֲטֵר קוּדְשָׁא
 בְּרִידָא הוּא, כֹּד עֲבָרוּ יִשְׂרָאֵל יִת
 יָמָא, לְמִיטַל נּוֹקְמִין מִכָּל רְתִיבֵי
 פְּרַעְזָה וּפְרָשִׁין, וְאַעֲטֵר לֵיהּ
 לְמַלְכָּא מְשִׁיחָא.
 אֵז מוֹדְעוּעִים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
 וְתִשְׁעִים רְקִיעִים, וְרוֹמֵז
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְרְקִיעַ אֶחָד
 מֵאוֹתָם שֶׁהָיוּ גְּנוּזִים מִשְׁשֶׁת יְמֵי
 בְּרֵאשִׁית, וּמוֹצִיא מֵהִיכָל אֶחָד
 שְׁבָאוֹתוֹ רְקִיעַ כְּתָר חֲקוֹק אֶחָד,
 מְחַקֵּק בְּשִׁמּוֹת הַקְדוּשִׁים. בְּאוֹתָהּ
 עֲטָרָה הִתְעַטֵּר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 כְּשֶׁעָבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּם, לִטֹּל
 נִקְמוֹת מִכָּל מִרְכָּבוֹת פְּרַעְזָה
 וּפְרָשִׁין, וּמַעֲטֵר אֶת מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ
 בָּהּ.

מִנְשֵׁק אוֹתוֹ פַּעַם שְׁנִית

בִּיּוֹן דֹּאֲתַעֲטָר וְאֲתַתְּקֹן בְּכָל הַיּוֹם
תִּקְוִינִי, נְטִילָה לִי קוֹדֶשָׁא
בְּרִידָה הוּא וְנָשִׁיק לִי בְּמַלְקָדְמִין.
מֵאֵן חָמוּ, רְתִיבִין קִדְּשִׁין,
וּמִשְׁרִיין עֲלֵאִין, דְּסַחְרִין לִי,
וְיַחְבִּין לִי מִתְּנֵן וְנִבְּזִין סְגִיאִין,
וְיִתַּעֲטָר מִבְּלָהוּ.
בִּיּוֹן שְׁהֲתַעֲטָר וְהִתְתַּקֵּן בְּכָל
הַתְּקוּנִים הַלְלוּ, נוֹטֵל
אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִנְשֵׁק
אוֹתוֹ כְּמוֹ מִקְדָּם. מִי רָאָה מְרַכְבוֹת
קְדוּשׁוֹת וּמַחֲנוֹת עֲלִיּוֹנִים
שְׂסוּכְבִּים אוֹתוֹ וְנוֹתְנִים לוֹ מִתְּנֹת
וּמוֹתְרוֹת רַבּוֹת, וְיִתַּעֲטָר מִכָּלֶם.

מִתְּכַסֶּה ל' יוֹם ב' קֹן צְפוּר

עֲאֵל תִּמְן בְּחֹד הִיכְלָא, וְחָמִי בָּל
אִינוֹן מִלְּאָבִי עֲלֵאִי,
דֹּאקְרוֹן אֲבִלִי צִיּוֹן, אִינוֹן דְּבָבוּ
עַל חֶרְבֵּן בִּי מִקְדֶּשָׁא, וּבְכֹאֵן
תְּדִיר, וְאִינוֹן יַחְבִּין לִי חֹד
פּוֹרְפִירָא סוּמָקָא, לְמַעַבְד
נוֹקְמִין. בְּרִידָן, קוֹדֶשָׁא בְּרִידָה הוּא
גְּנִיזָה לִי בְּהֵחֳוֹא קֹן צְפוּר,
וְאֲתַבְּסִי תִמְן תִּלְתִּין יוֹמִין.
נִבְּנִים לְשֵׁם לְהִיכָל אֶחָד, וְרוּאָה
כָּל אוֹתָם מִלְּאָכִים
עֲלִיּוֹנִים שְׁנִקְרָאִים אֲבִלִי צִיּוֹן,
אוֹתָם שְׂבָכוּ עַל חֶרְבֵּן בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, וּבּוֹכִים תָּמִיד, וְהֵם
נוֹתְנִים לוֹ לְבוֹשׁ אָדָם אֶחָד
לַעֲשׂוֹת נִקְמוֹת. אַזְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא גִנִּזָּה אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ קֹן צְפוּר,
וּמִתְּכַסֶּה שֵׁם שְׁלֹשִׁים יוֹם.

יֵרֵד לְמַטָּה מֵעֵטָר וְכָל הָעוֹלָם יֵרָאוּ אוֹר מִהֲרָקִיעַ לְאֶרֶץ וְהַחֲכָמִים
יִבְיֵנוּ מֵה זֶה

לְבַתֵּר תִּלְתִּין יוֹמִין, בְּהֵחֳוֹא קֹן
צְפוּר, יַחֲוֹת מֵעֵטָר בְּכָל
אִינוֹן תִּקְוִינִי מַעֲיָלָא וּמִתַּתָּא,
לְאַחֵר שְׁלֹשִׁים יוֹם, בְּאוֹתוֹ קֹן
צְפוּר, יֵרֵד מֵעֵטָר בְּכָל
אוֹתָם תִּקְוִינִים מִמַּעַלָּה וּמִמַּטָּה,

כמה משריין קדישין סחרניה, כמה מחנות קדושים סביבו, ויחמוץ פל עצמא, חד נהירו, תלי מרקיעא לארעא, ויקום שבעה יומין, וכל בני עצמא יתמהון ויתבהלון, ולא ינדעון כלל, בר אינון חבימין, דינדעין ברזין אלין, ובאה חולקיהון.

כמה מחנות קדושים סביבו, ויראו כל העולם אור אחד תלוי מהרקיע לארץ, ויעמד שבעה ימים, וכל בני העולם יתמהו ויבהלו, ולא ידעו כלל, פרט לאותם חכמים שידעיים בסודות הללו, אשרי חלקם.

רחל תקבל תנחומים ותנשק למלך המשיח

וכל אינון שבעה יומין יתעתד (ס"א יתעטר) בארעא, בטהוא ק"ן צפ"ר. באן אתר. בדרה, דא קבורת רחל, דאיהי קיימא בפרשת אורחין. ויבשר לה, וינחם לה, ובדין תקבל תנחומין, ותקום ותנשיק ליה.

וכל אותם שבעה ימים יתיצב (יתעטר) בארץ באותו ק"ן צפ"ר. באיזה מקום? בדרה, זו קבורת רחל שעומדת בפרשת דרכים. ויבשר לה וינחם אותה, ואז תקבל תנחומים, ותקום ותנשק אותו.

יהיה גנוז שם 12 חדשים

לבתר יקום תהוא נהירו מטהוא אתר, ושרי ביריחו קרתא דאילני. בכל עץ דא יריחו. או על הארץ, דא ירושלים. ויהא גנוז בטהוא נהירו דק"ן צפ"ר תריסר ירחי.

אחר כך יקום אותו אור מאותו מקום, ושוהה ביריחו עיר האילנות. בכל עץ - זה יריחו. או על הארץ - זו ירושלים. ויהיה גנוז באותו אור של ק"ן צפ"ר שנים עשר חדש.

יתגלה בארץ הגליל

בְּתֵר תְּרִיסֵר יִרְחִי, יִזְדַּקֵּה הֵהוּא ^{דף ט'}
 נְהִירוּ בֵּין שָׁמַיָא וְאַרְעָא,
 וַיִּשְׁרִי (שמות ז' ע"ב) בְּאַרְעָא דְנִגְלִי,
 דְתַמֵּן הִוָּה שִׁירוּתָא דְנִגְלוּתָא
 דְיִשְׂרָאֵל. וְתַמֵּן יִתְנַלִּי מִהֵהוּא
 נְהִירוּ דְקֵן צְפוּרָה, וְתַב לְאַתְרֵיהּ.
 וְהֵהוּא יוֹמָא יִזְדַּעְזַע כָּל אַרְעָא
 בְּמַלְקֻדְמִין, מִסִּיפֵי שָׁמַיָא עַד (דף
 ט' ע"א) סִיפֵי שָׁמַיָא, וּבְדִין יַחֲזוּן
 (יגדעון) כָּל עֲלָמָא, דְהָא אֲתַנְגְּלִי
 מִלְכָּא מְשִׁיחָא, בְּאַרְעָא דְנִגְלִי.
 אַחֲר שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ יִזְדַּקֵּה
 אוֹתוֹ אֹר בֵּין שָׁמַיִם
 וְאַרְצָה, וַיִּשְׁרֶה בְּאַרְצָה הַגִּלְלִי, שְׁשֵׁם
 הַיְתָה רֵאשִׁית גְּלוּת יִשְׂרָאֵל, וְשֵׁם
 יִתְגַּלֶּה מֵאוֹתוֹ אֹר שֶׁל קֵן צְפוּרָה,
 וְשָׁב לְמִקְוָמוֹ. וְאוֹתוֹ יוֹם תִּזְדַּעְזַע
 כָּל הָאָרֶץ כְּמוֹ מִקְדָּם מְסוּף
 הַשָּׁמַיִם עַד סוֹף הַשָּׁמַיִם, וְאִז
 יֵרְאוּ [יִגְדְּעוּ] כָּל הָעוֹלָם שֶׁהָרִי
 הַתְּגַלֶּה מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּאַרְצָה
 הַגִּלְלִי.

כָּל הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה יֵאָסְפוּ אֵלָיו וּבִזְכוּת הַתִּינוּקוֹת יִתְגַּבֵּר כָּחוֹ
 וַיִּתְּכֵן שׁוֹן לִיָּה כָּל אֵינֹן דִּלְעָאן
 בְּאוֹרֵייתָא, וְאֵינֹן
 וְעִירִין בְּעֲלָמָא. וּבִזְכוּת יְנוּקֵי דְבִי
 רַב, יִתְתַּקֵּה חִילִיָּה לְאַתְנַבְרָא,
 וְרִזָּא דָא אֶפְרוֹחִים. וְאִי לָא
 יִשְׁתַּבְּחוּן אֱלִין, הָא יְנוּקֵי דִיתְבִּין
 בְּתוֹקָא דְאַמְחוּן וַיִּנְקֵי, בְּמָה
 דְאַתָּ אָמַר, (ישעיה כ"ח) גְּמוּלִי
 מִחֲלָב עֲתִיקֵי מִשְׁדִּים. וְהֵינֹן אוֹ
 בִיצִים, דְבִגִּין אֱלִין, שְׂרִיא
 שְׂכִינְתָא עִמְהוֹן דְיִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא.
 וַיִּתְּכֵן שׁוֹן אֵלָיו כָּל אֵלֹ
 שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה,
 וְהֵם מְעַטִּים בְּעוֹלָם. וּבִזְכוּת
 תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן יִתְחַזַּק כָּחוֹ
 לְהַתְּגַבֵּר, וְסוּד זֶה אֶפְרוֹחִים. וְאִם
 לֹא יִמָּצְאוּ אֵלֹהֵי הָרִי תִינוּקוֹת
 שְׂיֹשְׁבִים בְּתַקְּףָא אִמָּם וַיִּנְקִים,
 כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (ישעיה כח) גְּמוּלִי
 מִחֲלָב עֲתִיקֵי מִשְׁדִּים. וְהֵינֹן אוֹ
 בִיצִים, שְׂבִשְׁבִיל אֵלֶּה שׁוֹרָה
 שְׂכִינָה עִם יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא.

לְאַחַר יב חֲדָשׁ יָבוֹא בַעֲלָה וַיָּקִים אוֹתָהּ מֵעַפָּר

דָּהָא חֲכִימִין וְעִירִין אֵינוֹן
 דִּישְׁתַּבְּחוּן בְּהָהוּא
 זְמַנָּא, וְחִינּוּ (דְּבָרִים כ"ב) וְהָאֵם
 רֹבֶצֶת עַל הָאֶפְרוֹחִים אוֹ עַל
 הַבָּצִים, לֹא תִקַּח הָאֵם עַל
 הַבָּנִים (דָּהָא בִּיה לֹא קִימָא מִיֵּא
 לֹא־פָקָא מִגְּלוּתָא אִלָּא בַמַּלְכָּא עֵילָאָה,
 דְּכִיּוֹן דִּאיֵנוֹן רַבִּין וַיִּנּוֹקִין יְהִיבִין תּוֹקֶפָא
 לְמַלְכָּא מִשִּׁיחָא כְּדִין אִימָא עֵילָאָה דָּהִיא
 רַבִּיעָא עֲלִיָּהּ יתַעֲרַת לִגְבִי בַעֲלָה)
 וַיִּתְּעַכֵּב (הִכִּי) עַד תִּרְסַס יֶרֶחַיִן
 אַחֲרָנִין. לְבַתָּר, יִיתִי בַעֲלָה,
 וַיּוֹקִים לָהּ מֵעַפָּרָא, כְּמָה דָּאֵתָּ
 אָמַר, (עֲמוּס ט') אָקִים אֶת סֶפֶת
 דְּדֹר הַנִּפְלָתָה.

שְׁחָרִי מַעֲטִים הַחֲכָמִים שְׂיִמְצָאוּ
 בָּאוּתוֹ זְמַן, וְחִינּוּ (דְּבָרִים
 כב) וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל הָאֶפְרוֹחִים אוֹ
 עַל הַבָּצִים, לֹא תִקַּח הָאֵם עַל
 הַבָּנִים, [שְׁחָרִי בּוֹ לֹא עֹמֵד הַדָּבָר
 לְהוֹצִיא מִן הַגְּלוּת אִלָּא בַמֶּלֶךְ
 הָעֲלִיּוֹן, שְׂכִיּוֹן שֶׁהֵם יְלָדִים
 וְתִינוּקוֹת, נֹתְנִים תִּקְףָּ לְמֶלֶךְ
 הַמִּשִּׁיחַ, אִזּוֹ הָאִמָּא הָעֲלִיּוֹנָה,
 שֶׁהִיא רֹבֶצֶת עֲלֵיהֶם, מִתְעוֹרֶרֶת
 לִגְבִי בַעֲלָה] וַיִּתְּעַכֵּב [כֵּךְ] עַד
 שְׁנֵים עָשָׂר חֲדָשִׁים אַחֲרָיִם. אַחֲרָיִם
 כֵּךְ יָבֹא בַעֲלָה וַיָּקִים אוֹתָהּ
 מֵהָעַפָּר, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (עֲמוּס ט)
 אָקִים אֶת סֶפֶת דְּדֹר הַנִּפְלָתָה.

כִּימִי צֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת

בְּהָהוּא יוֹמָא, מַלְכָּא מְשִׁיחָא
 שְׁאָרִי וַיִּכְנֹשׁ גְּלוּתָא,
 מִסִּיפֵי עֲלָמָא עַד סִיפֵי עֲלָמָא,
 כְּמָה דָּאֵתָּ אָמַר (דְּבָרִים ל') אִם
 יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם וְגו'.

בְּהָהוּא יוֹמָא, כָּל אֲתִין וְנָסִין
 וְגִבּוֹרָאן דְּעֵבֶר קוֹדֶשָׁא בְּרִידָה הוּא

בָּאוּתוֹ יוֹם מֶלֶךְ הַמִּשִּׁיחַ יִתְחִיל
 וַיִּכְנֹס הַגְּלוּת מִסּוּף
 הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם, כְּמוֹ
 שְׁנֵאֲמַר (דְּבָרִים ל) אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ
 בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם וְגו'. מֵאוּתוֹ יוֹם
 כָּל הָאוֹתוֹת וְהַנִּסִּים וְהַגְּבוּרוֹת
 שֶׁעָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

בְּמִצְרַיִם, יַעֲבִיד לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל, בְּמִצְרַיִם, יַעֲשֶׂה אוֹתָם לְיִשְׂרָאֵל,
בְּמָה דָּאת אָמַר (מִיכָה ז') בְּיָמֵי כִּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (מִיכָה ז') כִּימֵי צִאתְךָ
צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת.
נִפְלְאוֹת.

אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְכָּה לִהְיוֹת בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, כָּל אֵלֶּיךָ מִלִּין תִּשְׁבַּח בְּרֹא
דְּתַלְתִּין וְתַרְיִן שְׁבִילִין דְּבִשְׁמָא קִדִּישָׁא, וְעַד דְּנִסִּין אֵלֶּיךָ לָא
יִתְעֲרוֹן בְּעֵלְמָא, לָא יִשְׁתַּלִּים רֹא דִשְׁמָא קִדִּישָׁא, וְלָא תִתְעַר
לְאַהֲבָה, בְּמָה דָּאת אָמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ב') הַשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת
יְרוּשָׁלַיִם בְּצִבְאוֹת. בְּצִבְאוֹת: דָּא מִלְכָּא (נ"א מִשְׁחָא) דְּאִקְרִי צִבְאוֹת.
אוּ בְּאֵילוֹת הַשָּׁדָה שָׁאָר חֵילִין וּמִשְׁרַיִין דְּלִתְתָּא. אִם תַּעֲרִי וְאִם
תַּעֲוִרְוּ אֶת הָאַהֲבָה: דָּא יְמִינָא דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיד הוּא, דְּאִקְרִי
אַהֲבָה. עַד שְׁתַּחֲפִין תְּהִי דְּשִׁכִּיבַת לְעַפְרָא, וְיִהְיָ רַעוּתָא
דְּמִלְכָּא בָּהּ. וּכְפָא אִיהוּ מֵאֵן דִּיזְכִּי לְתִּהְיֹו דָּרָא, וּכְפָא אִיהוּ בְּעֵלְמָא
דִּין, וּזְכָאָה אִיהוּ בְּעֵלְמָא דָּאתִי.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, כָּל הַדְּבָרִים הֵלְלוּ תִמְצָא
בְּסוֹד שֶׁל שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וְעַד שֶׁהַנְּסִים
הֵלְלוּ לֹא יִתְעוֹרְרוּ בְּעוֹלָם, לֹא יִשְׁתַּלֵּם סוֹד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ וְלֹא
תִתְעוֹרֵר לְאַהֲבָה, כִּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (שִׁיר ב') הַשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת
יְרוּשָׁלַם בְּצִבְאוֹת. בְּצִבְאוֹת - זֶה מֶלֶךְ (הַמְשִׁיחַ) שְׁנִקְרָא צִבְאוֹת. אוּ
בְּאֵילוֹת הַשָּׁדָה - שָׁאָר הַחֵילוֹת וְהַמִּחְנוֹת שֶׁלֹּא מִטָּה. אִם תַּעֲרִי
וְאִם תַּעֲוִרְוּ אֶת הָאַהֲבָה - זֶה יְמִין שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
שְׁנִקְרָא אַהֲבָה. עַד שְׁתַּחֲפִין - אוֹתָהּ שֶׁשׁוֹכְכַת לְעַפְרָא, וְיִהְיָ
רַצוֹן הַמֶּלֶךְ בָּהּ. אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְכָּה לְאוֹתוֹ דּוֹר. אֲשֶׁרֵי בְּעוֹלָם הַזֶּה
וְאֲשֶׁרֵי בְּעוֹלָם הַבָּא.

ראו אור יום שנחשך

רבי שמעון ארים ידוי בצל
לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וְצִלִּי
צְלוֹתֶיהָ, לְבִתֵּר דְּצִלִּי צְלוֹתֶיהָ,
אֲתוּ ר' אֶלְעָזָר בְּרִיה, וְר' אַבְא
וַיֵּתְבוּ קָמִיה. עַד דִּהּוּ יִתְבִּי קָמִיה,
חָמוּ חַד נִהִירוּ דִּימָמָא דְּאַתְחָשָׁה,
וְאַשְׁתַּקַּע חַד צְנוּרָא (צוּרָא)
דִּשְׁלֵהוּבָא דְּאַשָׁא גוּ יָמָא
דְּמִבְרִיָּה, וְאַוְדַּעְזַע כָּל הַחַוָּא אֲתֵר.

רבי שמעון הרים ידיו בתפלה
לְקוֹדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְהַתְּפִלָּה
תְּפִלָּתוֹ. אַחֲרֵי שֶׁהַתְּפִלָּה תְּפִלָּתוֹ,
בָּאוּ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנִּי וְרַבִּי אַבְא
וַיֵּשְׁבוּ לִפְנָיו. עַד שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים
לִפְנָיו, רָאוּ אֹר יוֹם אֶחָד שֶׁנִּחְשַׁךְ
וַיִּשְׁקַע צְנוּר (צוּר) אֶחָד שֶׁל
שְׁלֵהוּבָת אֵשׁ בְּתוֹךְ הַיָּם שֶׁל
טְבֵרִיָּה, וְהִזְדַּעְזַע כָּל אוֹתוֹ מְקוֹם.

עכשו הוא הזמן שה' זוכר בגיו ומוריד ב' דמעות לים הגדול

אמר רבי שמעון, ודאי השתא
הוא עֲדָנָא, דְּקוֹדֶשׁא
בְּרִיךְ הוּא אֲדַבֵּר לְבָנָיו, וְאַחִית
תְּרִין דְּמַעֲיָן לָנוּ יָמָא רַבָּא. וְכֵד
נִחְתִּין, פְּנִיעִין בְּחַאי צְנוּרָא
דִּשְׁלֵהוּבָא דְּאַשָׁא, וַיִּשְׁתַּקְּעוּ דָּא
בְּרָא בִּימָא. בָּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן
וּבָכוּ חֲבֵרָיָא.

אמר רבי שמעון, ודאי עכשו
הוא זמן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא נִזְכֵּר בְּבָנָיו וּמוֹרִיד שְׁתֵּי
דְּמַעוֹת לַיָּם הַגָּדוֹל, וְכֹאשֶׁר
יורדות, הֵן פּוֹגְעוֹת בַּצְּנוּר הַזֶּה
שֶׁל שְׁלֵהוּבָת אֵשׁ, וַיִּשְׁתַּקְּעוּ זֶה
בָּזֶה בַּיָּם. בָּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבָכוּ
הַחֲבֵרִים.

זכות דורו של רבי שמעון יקים העולם עד שיבוא המשיח

אמר רבי שמעון, הָא אֲתַעֲרָנָא
בְּרִי דְּאַתְנוּן דְּשָׁמָא
קִדִּישָׁא, בְּסִתְרָא דְּאַתְעֲרוּתָא

אמר רבי שמעון, הרי התעוררנו
בְּסוּדוֹת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ בְּסִתֵּר הַהִתְעוֹרְרוֹת שֶׁלוֹ

דיליה, לַגְבִּי בְנוֹי, אֲבָל הַשְׁתָּא,
 אִית לִי לְגַלְתָּהּ, מַה דְּלָא אֲתִיְהִיב
 רִשׁוֹ לְכַר נָשׁ אַחֲרָא לְגַלְתָּהּ. אֲלָא
 וְכוּ דְדָרָא דָּא, יְקָיִים עֲלָמָא עַד
 דִּיִּיתִי מִלְכָּא מְשִׁיחָא. אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן לִר' אֲלַעְזָר בְּרִיה וְלִרְבִּי
 אָבָא, קוּמוּ בְּקִיּוּמֵיכּוֹ. קָמוּ ר'
 אֲלַעְזָר וּר' אָבָא. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן
 וּמָנָא אַחֲרָא, אָמַר וּוִי מָאן יְקוּם
 בְּמַה דְּאִמְיָנָא (נ"א דחמינא) גְּלוּתָא
 יִתְמַשְׁדָּה, מָאן יָבִיץ לְמַסְבֵּל.

אֶל בָּנָיו, אֲבָל עֲכָשׁוּ יֵשׁ לִי לְגָלוֹת
 מַה שְּׁלֹא נִתְּנָה רְשׁוּת לְשׁוּם אָדָם
 אַחֵר לְגָלוֹת, אֲלָא זְכוּת הַדּוֹר הַזֶּה
 תַּעֲמִיד אֶת הָעוֹלָם עַד שְׂיָבֹא מֶלֶךְ
 הַמְּשִׁיחַ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי
 אֲלַעְזָר בְּנוֹ וְלִרְבִּי אָבָא, עֲמָדוּ
 בְּעַמְדְכֶם. קָמוּ רַבִּי אֲלַעְזָר וְרַבִּי
 אָבָא. בָּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן פַּעַם
 אַחֲרֵת וְאָמַר, אוֹי מִי יַעֲמִד בְּמַה
 שְׂאִמְרָתִי (שְׂרָאִיתִי) שְׁתַּמְשֵׁךְ
 הַגְּלוֹת, מִי יִכּוֹל לְסַבֵּל?

עכָשׁוּ בְּגָלוֹת שׁוֹלֵט עַל עַם יִשְׂרָאֵל סְטֵרָא אַחֲרָא

אִנּוּן אִיהוּ קָם וְאָמַר (ישעיה כ"ו)
 ה' אֱלֹהֵינוּ בְּעָלֵינוּ אֲדָנִים
 זוֹלָתָךְ לְכַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ הָאִי
 קָרָא אוֹקְמוּהָ. אֲבָל בְּהָאִי קָרָא
 אִית רְזָא עֲלָתָהּ, גּוֹ מְהִימְנוּתָא.
 ה' אֱלֹהֵינוּ: דָּא הוּא שִׁירוּתָא
 דְּרִזִּין עֲלָאִין, אַתָּר דְּמַתְמָן נִפְקִין
 כָּל נְהִירוֹ דְּשָׁרְגִין בְּלָחוּ לְאֲדָקָא.
 וְתַמָּן תִּלְיָא כָּל רְזָא דְּמְהִימְנוּתָא,
 שְׂמָא דָּא שְׁלִיט עַל כָּלָא.

אִנּוּן הוּא קָם וְאָמַר, (עמוס ט) ה'
 אֱלֹהֵינוּ בְּעָלֵינוּ אֲדָנִים
 זוֹלָתָךְ לְכַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ.
 הַפְּסוּק הַזֶּה פְּרָשׁוּהוּ, אֲבָל
 בַּפְּסוּק זֶה יֵשׁ סוּד עֲלִיוֹן בְּתוֹךְ
 הָאִמּוּנָה. ה' אֱלֹהֵינוּ - זֶהוּ רְאשִׁית
 הַסּוּדוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, מְקוֹם שְׁמִשָּׁם
 יוֹצֵאִים כָּל הָאוֹרוֹת שֶׁל כָּל הַנִּירוֹת
 כָּלֵם לְהַדְלִיק, וְשָׁם תְּלוּי כָּל סוּד
 הָאִמּוּנָה, שֶׁם זֶה שׁוֹלֵט עַל הַכָּל.

בְּעָלֵינוּ אֲדָנִים זוֹלָתָךְ - שְׁהִרִי
 עַל עַם יִשְׂרָאֵל אֵין מִי
 בְּעָלֵינוּ אֲדָנִים זוֹלָתָךְ. דְּהָא עֲמָא
 דְּיִשְׂרָאֵל, לֵית מָאן

דְּשִׁלִּיט עָלֶיהָ בַּר שְׁמָא עֲלָאָה דָּא. שְׁשׁוּלִיט עָלֶיוּ פִּרְט לִשְׁם הָעֲלִיוֹן
וְהַשְׁתָּא בְּגָלוּתָא שְׁלִיט עָלֶיהָ הַזֶּה, וְעַכְשָׁו בְּגָלוּת שׁוּלִיט עָלֶיו
סְטֵרָא אַחֲרָא. הַצֵּד הָאֲחֵר.

אָנוּ מְזַכִּירִים רַק שְׁמֶךְ בְּגִלְל שְׁהִיא שׁוֹכֶכֶת לְעֵפֶר

דף ט: לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךְ. רְזָא דְשְׁמָא
קְדִישָׁא, כְּלָלָא דְעֵשְׂרִין
וְתַרְיֵן אֲתוּוֹן, וּבְנִסְת יִשְׂרָאֵל לָא
מִתְבָּרְכָא אֲפָא מְגוּ שְׁמָא דָּא
דְאִקְרִי בְּךָ, כְּמָה דְאֵת אָמַר (שְׁמוֹת
ד'ב) אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ
(בְּרֵאשִׁית מ"ח) בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל.
(תְּהִלִּים י"ח) כִּי בְּךָ אֲרוּץ גְּדוּד.
וּבְמִנָּא דְשְׁלִימוֹ אֲשַׁתְּכַח, לָא
הָוָה מִתְפָּרֵשׁ דָּא מִן דָּא. וְאָסִיר
(דף ט ע"ב) לְאִפְרָשָׁא דָּא מִן דָּא,
אֲתַתָּא מִבְּעָלָהּ, לָאוּ בְּרַעֲיוֹנִי,
וְלָאוּ בְּדַכִּירוֹ, בְּגִין דְּלָא לְאִחְזָא
פְּרוּדָא, וְהַשְׁתָּא בְּגָלוּתָא פְּרוּדָא
אֲשַׁתְּכַח, דְּמִגּוּ עֲאִקּוּ דְכָל זְמָנָא
וְזְמָנָא, אֲנִן עֲבָדִין פְּרוּדָא,
לְאִדְכָּרָא הָהוּא שֵׁם, בַּר מִבְּעָלָהּ,
בְּגִין דְּאִיהִי שְׁכִיבַת לְעֵפֶרָא,
וְהִינֵנוּ לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךְ.
לְבַד בְּ"ךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךְ - סוּד
הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, כָּלֵל שֶׁל
עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת, וּבְנִסְת
יִשְׂרָאֵל לֹא מִתְבָּרְכַת אֲלֵא מִתּוֹךְ
שֵׁם זֶה שֶׁנִּקְרָא בְּךָ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(שְׁמוֹת ל"ב) אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם
בְּךָ. (בְּרֵאשִׁית מ"ח) בְּךָ יִבְרַךְ
יִשְׂרָאֵל. כִּי בְּךָ אֲרוּץ גְּדוּד.
וּבְזִמָּן שֶׁנִּמְצְאָת שְׁלֵמוֹת, לֹא
הָיָה נִפְרָד זֶה מִזֶּה, וְאָסוּר
לְהַפְרִיד זֶה מִזֶּה, אֲשֶׁה מִבְּעָלָהּ,
לֹא בְּרַעֲיוֹנוֹת וְלֹא בְּאִזְכָּרָהּ, כְּדִי
לֹא לְהִרְאוֹת פְּרוּד, וְעַכְשָׁו
בְּגָלוּת נִמְצָא פְּרוּד, שֶׁמִּתּוֹךְ צָרָה
שֶׁל כָּל זִמָּן וְזִמָּן אָנוּ עוֹשִׂים
פְּרוּד לְהַזְכִּיר אוֹתוֹ שֵׁם, פִּרְט
לְבַעָלָהּ, מִשּׁוֹם שְׁהִיא שׁוֹכֶכֶת
לְעֵפֶר, וְהִנֵּנוּ לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר
שְׁמֶךְ.

אָנוּ רְחוּקִים מִמֶּדֶד בִּימֵי הַגָּלוּת

כָּר מִבְּעֵלָה, אָנוּ דִּכְרִין לְהָאִי שֵׁם
בְּפִרּוּדָא, בְּגִין דְּאָנוּ רְחוּקִין
מִינָהּ, וְשִׁלְטִין אַחֲרָנִין עָלֶהּ, וְשִׁמְךָ
אִיהוּ בְּפִרּוּדָא מִן שְׁמָא דְאַקְרִי
בָּהּ, וְהָאִי בִּיּוֹמֵי דְגָלוּתָא.
פָּרַט לְבַעֲלָהּ, אָנוּ זוֹכְרִים שֵׁם זֶה
בְּפִרּוּד מִשּׁוּם שְׁאָנוּ
רְחוּקִים מִמֶּדֶד וְאַחֲרִים שׁוֹלְטִים
עָלֵינוּ, וְשִׁמְךָ הוּא בְּפִרּוּד מִן הַשֵּׁם
שֶׁנִּקְרָא בָּהּ, וְזֶה בִּימֵי הַגָּלוּת.

הִיָּה פִּרּוּד סוּד שֶׁל ה' עָלֵינוּהָ וְי' עָלֵינוּ עָלָה לְאִין סוּף

בְּגִין דְּגָלוּתָא קִדְמָאָה הָהּ
מִבֵּית רַאשׁוֹן, וּבֵית
רַאשׁוֹן הוּא רְזָא דְה' קִדְמָאָה,
וְלִקְבֵּל ע' שְׁנִין דִּילָהּ, גָּלוּתָא
דְּבֵית רַאשׁוֹן הָהּ ע' שְׁנִין,
וְאִינוּן ע' שְׁנִין לָא אֲשַׁתְּכַחַת
אִמָּא רַבִּיעָא עֲלִיָּהּ, וְהָהּ
פִּרּוּדָא מִן שְׁמָא עֲלָאָה, רְזָא דְה'
עֲלָאָה. וּבְדִין יו"ד, רְזָא עֲלָאָה,
אֲסַתְּלָק לְעִיָּא לְעִיָּא לְאִין סוּף,
וּבֵית רַאשׁוֹן עֲלָאָה כְּדִישָׁא, לָא
נִבְיַע נִבְיַעוּ דְּמִיָּין חִיָּין, דִּהָא
מְקוּרָא דִּילָהּ אֲסַתְּלָק.
מִשּׁוּם שְׁגָלוּת רַאשׁוֹנָה הִיָּתָה
מִבֵּית רַאשׁוֹן, וּבֵית
רַאשׁוֹן הוּא סוּד שֶׁל ה' רַאשׁוֹנָה,
וּכְנָגֵד שְׁבַעִים שָׁנָה שְׁלָה גָלוּת
שֶׁל בֵּית רַאשׁוֹן הִיָּתָה שְׁבַעִים
שָׁנָה, וְאוּתָם שְׁבַעָה שָׁנָה לָא
נִמְצְאָת הָאֵם רוֹכְצָת עֲלֵיהֶם,
וְהִיָּה פִּרּוּד מִן הַשֵּׁם הָעֲלִיּוֹן, סוּד
שֶׁל ה' הָעֲלִיּוֹנָה. וְאִזּוּ יו"ד, סוּד
עֲלִיּוֹן, הִתְעַלָּה לְמַעְלָה לְמַעְלָה
לְאִין סוּף, וְהִבֵּית הָרַאשׁוֹן
הָעֲלִיּוֹן הִקְדוּשׁ לָא הִנְבִּיעַ נְבִיעַת
מִים חַיִּים, שְׁהָרִי מְקוּרָהּ הִסְתַּלַּק.

בְּגָלוּת הַחֲשִׁיד הָאוּר שִׁינֹרד מִהִבְיָנָה לְתַחֲתוֹנִים

וְאִיהִי ע' (בְּרַאשִׁית רַמ"ח א') שְׁנִין
בְּגָלוּתָא, בְּגִין דְּאִיהִי ז'
וְהִיא שְׁבַעִים שָׁנָה בְּגָלוּת,
מִשּׁוּם שֶׁהִיא נִקְרָאת

שבע שנים, כמו שנאמר (מלכים א
ו) ויבנהו שבע שנים. ואם תאמר
ששלטה מלכות בבל למעלה
בסוד של שבעים שנה - חס
וחלילה. אלא בזמן שהיה בית
המקדש קיים, האור ונביעת האם
העליונה (בינה) היה מאיר ויורד
למטה. כיון שחטאו ישראל
ונחרב המקדש ושלטה מלכות
בבל, היה מכסה ומחשיך אותו
אור, והתחתונים הקדושים לא
היו מאירים.

שנין אקרי, כמה דאת אמר
(מלכים א', ו') ויבנהו שבע שנים.
ואי תימא, דשלטא מלכות בבל
לעיילא ברוא דע' שנין, חס
ושלום. אלא בזמנא דהוה בי
מקדשא קיים, נהורא ונביעו
דאמא עלאה, הוה נהיר ונחית
לתתא. כיון דחטו ישראל,
ואתחרב מקדשא, ושלטא
מלכות בבל, הוה חפי, ואחשיך
ההוא נהירו, ותתאי קדישין לא
הוו נהירין.

כיון שהתחתונים לא היו
מאירים, משום (מתוך)
שלטון מלכות בבל, הסתלק אותו
אור, ואותו מעין עליון שהיה
נובע סוד של י' הסתלק למעלה
למעלה לאין סוף, אז אותם
שבעים שנה לא היו מאירים,
משום אותו אור שנמנע. וזהו
ודאי גלות של שבעים שנה.

כיון דתתאי לא הוו נהירין, בגין
(מגו) שלטנו דמלכותא
דבבל. אסתלק ההוא נהורא,
וההוא מבוטא עלאה דהוה נביע
רוא די', אסתלק לעילא לעילא
באין סוף, כדיון אינון ע' שנין לא
הוו נהירין, בגין ההוא נהירו
דאתמנע. ודא הוא ודאי גלותא
דע' שנין.

לא כל ישראל זכו להיות שלמים במקדם

וביון שהעבר שלטון בבל,
והתחילה ה"א תחתונה

דאעדיאו שלטנו דבבל,
ושריאת ה"א תתאה

לְאַנְהָרָא. יִשְׂרָאֵל בְּלָחוּ, לֹא אֶהְדְּרוּ לְאַדְבָּאָה (נ"א רשטאה) לְמַהוּי סְנוּלָה שְׁלִימָתָא בְּמַלְקֵדְמִין, אֶלָּא זְעִיר זְעִיר, (בערבוביא) וְכִיּוֹן דְּשְׁלִימוּ לֹא אֲשַׁתְּכַח, (ושריאת ה"א תתאה רשטאה) בְּדִין, י' נִבְיָעוּ עֲלָאָה לֹא נְחִית בַּל בְּךָ לְאַנְהָרָא, בְּמָה דְּהוּה בְּמַלְקֵדְמִין, אֶלָּא זְעִיר זְעִיר בְּעַרְבוּבִיָּא, דְּלֹא הוּוּ דְּכִיּוֹן בְּמַלְקֵדְמִין בְּמָה דְּאִתְחַוִּי, וְעַל בְּךָ נִבְיָעוּ עֲלָאָה, וְלֹא נִבְיָע, וְלֹא נְהִיר, אֶלָּא דְּאִתְדְּר לְאַנְהָרָא זְעִיר זְעִיר, מְגוּ דְּחֻקָּא (רשטאה) דְּשִׁמְאָ. (נ"א דגלותא ודינא)

לְהָאִיר, לֹא כָּל יִשְׂרָאֵל חֲזָרוּ לְהִטָּהַר (לשלט) לְהִיּוֹת סְגָלָה שְׁלָמָה כְּמוֹ מְקֵדָם, אֶלָּא מְעַט מְעַט [בערבוביה], וְכִיּוֹן שְׁלֹא נִמְצְאָה שְׁלָמוֹת, [ושרתה ה"א תחתונה לשלט] אֲזִי, מְעִין עֲלִיּוֹן, לֹא יָרַד כָּל כָּךְ לְהָאִיר כְּמוֹ שְׁהִיָּה מְקֵדָם, אֶלָּא לֹאט לֹאט בְּעַרְבוּבִיָּה, שְׁלֹא הָיוּ טְהוּרִים כְּמוֹ קֵדָם כְּמוֹ שְׂרָאוּי, וְעַל כָּךְ מְעִין הָעֲלִיּוֹן לֹא נֹבַע וְלֹא מְאִיר, אֶלָּא שְׁחָזַר לְהָאִיר מְעַט מְעַט מִתּוֹךְ דְּחֻק [של השמאל] שֶׁל הַשֵּׁם (של גלות והדין).

עַל כֵּן הָיָה מִלְחָמוֹת עַל יִשְׂרָאֵל בְּגִלְל שְׁמִלְכוּת אֲדוֹם הַתְּחִזְקָה וְעַל דָּא, אִתְגְּרוּ בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל קְרָבִין סְנִיֵּאִין, עַד דְּחַחֲשָׁךְ יְכַסֵּה אֲרִץ, וְה' תִּתְּנָה אֶת־חֲשָׁה, וְנִפְלֵת לְאַרְעָא, וְנִבְיָעוּ עֲלָאָה אִסְתַּלַּק בְּמַלְקֵדְמִין, בְּגִין דְּמִלְכוּת אֲדוֹם אִתְתַּפַּק, וְיִשְׂרָאֵל אִתְדְּרוּ לְסִרְחָנִיָּהוּ.

וְלָכֵן הִתְגְּרוּ בִּישְׂרָאֵל קְרָבוֹת רַבִּים, עַד שֶׁחֲשָׁךְ יְכַסֵּה אֶרֶץ, וְה' הִתְחַתְּנָה נְחֲשָׁה וְנִפְלָה לָאֶרֶץ, וְהַמְעִין הָעֲלִיּוֹן הִסְתַּלַּק כְּמוֹ מְקֵדָם, מִשּׁוּם שְׁמִלְכוּת אֲדוֹם הַתְּחִזְקָה, וְיִשְׂרָאֵל חֲזָרוּ לְסִרְחוֹנָם.

וְעַל דָּא, ה' בֵּית שְׁנֵי אִתְחַרְבּ, וְכָל

וְכָל אֵינֹן תְּרִיסַר שְׁבָטִין דִּילָהּ, בְּחוּשְׁבֵּן מִשְׁרִיין דִּילָהּ, אֵינֹן בְּגֻלּוֹתָא דְּמַלְכוּת אָדוּם. וְנִבְיָעוּ עֲלָאָה, אִסְתַּלַּק מִהֶהוּא נִבְיָעוּ, דְּקִימָא עֲלָהּ, בְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ישעיה נ"ו) הַצְדִּיק אָבַד, אָבַד אוֹתוֹ מַעֲיֵן שֶׁל מְקוֹר עֲלִיּוֹן שֶׁהָיָה שׁוֹפֵעַ וּמוֹשֵׁךְ מִלְּמַעְלָה. (קִרְבוֹת גְּדוּלִים וּמַלְכוּת יוֹן שִׁלְטָה עֲלֵיהֶם, וְלֵאחֶר שֶׁחֲזָרוּ בְּתִשׁוּבָה, הִתְחַזְקוּ עֲלֵיהֶם וְהִתְקִיפוּ אוֹתָם, וּמִשׁוּם שִׁישְׂרָאֵל חֲזָרוּ לִסְרַחְנוֹם, מַלְכוּת אָדוּם הִתְחַזְקָה וּבֵית שְׁנֵי נַחֲרַב, וְהָ"א תַּחְתּוֹנָה נַחֲשָׁכָה וּנְפִלָה לָאֶרֶץ, וְהַמַּעֲיֵן הָעֲלִיּוֹן נִסְתַּלַּק מֵאוֹתוֹ מַעֲיֵן שְׁעוֹמֵד עָלָיו, כְּמוֹ שֶׁגֵּאֵמַר הַצְדִּיק אָבַד. אָבַד אוֹתוֹ מַעֲיֵן שֶׁל הַמְּקוֹר הָעֲלִיּוֹן שֶׁהָיָה שׁוֹפֵךְ וּמוֹשֵׁךְ עָלָיו מִלְּמַעְלָה. מֵהַ טַעַם, מִשׁוּם שֶׁהַחֹשֶׁךְ יִכְסֶה אֶרֶץ.)

וְכִדְרִין הָוָה פְּרוּדָא בְּהָ"א, בֵּית שְׁנֵי, וְהָיָא בְּגֻלּוֹת אָדוּם, בְּכָל אוֹתָם תְּרִיסַר שְׁבָטִים (שֶׁלָּהּ) וּמַחְנוֹת שְׁלָהֶם, שְׁנֵים עָשָׂר שְׁבָטִים עוֹלִים לְחֻשְׁבוֹן גְּדוּל, וְעַל שְׁסוּד (וְעַל זֶה סוּד) שֶׁל ה'

וְכִדְרִין הָוָה פְּרוּדָא בְּהָ"א, בֵּית שְׁנֵי, וְהָיָא בְּגֻלּוֹתָא דְּאָדוּם, בְּכָל אֵינֹן תְּרִיסַר שְׁבָטִין (נ"א דִּילָהּ) וּמִשְׁרִיין דִּילָהּ, תְּרִיסַר שְׁבָטִין סְלָקִין (בְּרֵאשִׁית רַמ"ז א') לְחוּשְׁבֵּן סְגִי, וְעַל דְּרֻזָּא (נ"א וְעַל

דא' דה' הָיָה בָּהוּ, (ועל דא' וה') בְּכָל הָיָה בָּהֶם בְּכָל אוֹתוֹ (ועל זה סוד
הַחוּא חוֹשְׁבָנָא, (נ"א חשוכא) שֶׁל ה' בְּכָל אוֹתוֹ) חֲשָׁבוֹן, (חשך)
גְּלוּתָא אֲתַמְשָׁד.

רְזָא דְרִזִּין לְחַבִּימִי לְבָא אֲתַמְסָר. סוֹר הַסּוּדוֹת לְחַכְמֵי הַלֵּב נִמְסָר.
י' שְׁבַטִין אֶלֶף שְׁנִין, תְּרִין עֶשְׂרֵה שְׁבַטִים אֶלֶף שָׁנִים,
שְׁבַטִין מֵאֲתָן שְׁנִין. שְׁאָרוֹ דְּמַעִין שְׁנֵי שְׁבַטִים מֵאֲתָם שָׁנָה.
לְמַנְפֵּל, פֶּתַח וְאָמַר, (איכה א') בָּבוּ הַתְּחִילוּ הַדְּמָעוֹת לִפְלֵי, פֶּתַח
תְּבֻכָּה בְּלִילָה וְדַמְעָתָה עַל לְחִיָּה. וְאָמַר, (איכה א') בָּכָה תְּבֻכָּה בְּלִילָה
לְסוּף תְּרִיסָר שְׁבַטִין דְּגְלוּתָא, וְדַמְעָתָה עַל לְחִיָּה. לְסוּף שָׁנִים
לִילָא יִתְחַשֵּׁף לְיִשְׂרָאֵל, עַד דִּיתְעַר וְאִ"ו, לְזִמְן שְׁתִּין וְשִׁית שְׁנִין.
וְאִ"ו לְזִמְן שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ שָׁנָה.

לְבַתָּר תְּרִיסָר שְׁבַטִין, דְּאִינוֹן לְאַחֵר שָׁנִים עֶשְׂרֵה שְׁבַטִים, שְׁהֵם
אֶלֶף וּמֵאֲתָם שְׁנִין אֶלֶף וּמֵאֲתָם שְׁנִין
דְּגְלוּתָא, וְלְבַתָּר (ע"ד) שְׁתִּין וְשִׁית שְׁנִין
בְּחֻשׁבָּא דְּלִילָא, בְּרִין אֶלֶף וּמֵאֲתָם שְׁנִין
(ויקרא כ"ו) וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב. זֶה
יַעֲקֹב. דָּא אֲתַעְרוּתָא דָּאֵת ו', דְּאִיהוּ נֶפֶשׁ דְּבֵית יַעֲקֹב. וְרָזָא
דָּא, (בראשית מ"ו) כָּל הַנֶּפֶשׁ הַבָּאָה לְיַעֲקֹב מִצְרִימָה וְגו' שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ,
וְאִיהוּ ו', נֶפֶשׁ דְּבֵית שְׁנִי, רְזָא דְּה' תַּתָּא, וְדָא ו' רְזָא דְּשָׁמַיָּם
וְשֵׁשׁ, שְׁשִׁים: לְאַתְעָרוּתָא וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב. זֶה
יַעֲקֹב. דָּא אֲתַעְרוּתָא דָּאֵת ו', דְּאִיהוּ נֶפֶשׁ דְּבֵית יַעֲקֹב. וְרָזָא
דָּא, (בראשית מ"ו) כָּל הַנֶּפֶשׁ הַבָּאָה לְיַעֲקֹב מִצְרִימָה וְגו' שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ. וְהוּא
ו', נֶפֶשׁ שֶׁל בֵּית שְׁנִי, סוֹד שֶׁל ה' תַּתָּוְנָה, וְזֶה ו' סוֹד שֶׁל שְׁשִׁים
וְשֵׁשׁ. שְׁשִׁים - לְהַתְעוֹרוֹת יַעֲקֹב,

דיעקב. ויש: לאתערותא ויש - להתעוררות יוסף. ולכן
דיוסף. ועל דא איהו ו"ו, דאנון שהם שנים בחדבור אחד
תרין בחדבורא חדא, ורוא חדא. וסוד אחד.

והארץ אזור

מִתְמַן וְלִהְיָא, יתער קודשא ד"י
ברוך הוא לאינון נסין
ואתין (דף י' ע"א) דקאמרן,
ויתערון על ישראל אינון עקתין
דקאמרן, ובדין, (ס"א ורוא דא) ואף
את בריתי יצחק. ולבתר פד יגית
מלא משיחא קרבין בכל עלמא
בימינא דקודשא בריך הוא, כמה
דאת אמר (שמות ט"ו) ימינה ה'
נאדרי בכח. בדין, ואף את
בריתי אברהם אזור, ולבתר
והארץ אזור, דא ה' בתראה,
בהחוא זמנא בתיב, (זכריה י"ד)
והיה ה' למלך על כל הארץ ביום
ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

לסוף שתין ושית שנין אחרנין,
דאינון מאה ותלתין ותריין
שנין, יתחזון אתון בשמא
קדישא, גליפן בשלימו, עילא
ותתא ברקא יאות. ורוא דא ה"ה
לסוף ששים ויש שנים אחרות,
שהם מאה ושלישים
ושתיים שנים, יראו אותיות בשם
הקדוש חקוקים בשלמות למעלה
ולמטה כראוי, וסוד זה ה"ה

עֲלָאָה וְתַתָּאָה, וְכָל אֵינֹן עֲלִינָה וְתַחְתּוֹנָה, וְכָל אוֹתָן שְׂבִילִין, דְּאֵינֹן תַּלְתִּין וְתַרְיִן שְׁנִין דְּכַלִּילָן בְּרֹזָא דְּאֵת ו', הו"ה, (נ"א יוה"ה) רֹזָא דְשְׁלִימוֹ דְּמֵאָה וְתַלְתִּין וְתַרְיִן. מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם.

יַנְעֵר אֶת הָרָשָׁעִים מִד' כְּנָפֹת הָאָרֶץ וַיִּטְהַר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

לְסוּף מֵאָה וְתַלְתִּין וְתַרְיִן שְׁנִין לְסוּף מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם אַחֲרֵינִין, יִתְקַיִּים, לְאַחֲזוֹ שְׁנִים אַחֲרוֹת יִתְקַיִּים, בְּכְנָפֹת הָאָרֶץ וַיַּנְעֵרוּ רָשָׁעִים מִמֶּנָּה. וַיִּתְּרֵב אֶרְעָא קַדִּישָׁא. וְקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא יִתְעַר מִתִּיבָא דְּאֶרְעָא קַדִּישָׁא, וַיְקוּמוּן חִיילִין חִיילִין בְּאֶרְעָא דְּגָלִיל. בְּאֶרֶץ הַגָּלִיל.

מַעְיָן אוֹת י' יִתְעוֹרֵר וַיְהִי ל"ב גְּתִיבוֹת לְהַשְׁפִּיעַ

וְכַרְיִין יִתְעַר סְתִימוֹ דְּנִבְיָעוֹ וְאִזּוֹ יִתְעוֹרֵר סֵתֵר הַמַּעְיָן הָעֲלִיּוֹן עֲלָאָה אֶת י', וַיִּתְקַיֵּימוּן תַּלְתִּין וְתַרְיִן שְׂבִילִין בְּשְׁלִימוֹ, לְנִגְדָא לְתַתָּא, וַיִּתְקַיֵּימוּן אֲתוֹן דְּשִׁמָּא קַדִּישָׁא בְּלָחוֹ בְּקִיּוּמֵיהוּ יְדו"ה, דְּעַד בְּעֵן לָא יְהוֹן בְּשְׁלִימוֹ. עַד זְמַן דְּיִנְגִיד וַיִּתְמַשֵּׁךְ תְּהוּא נִבְיָעוֹ עֲלָאָה, בְּחִבּוּרָה דְּאֲתוֹן, גוֹ וְשְׁנִים שְׂבִילִים בְּשְׁלִימוֹת לְהַשְׁפִּיעַ לְמִטָּה, וְכָל אוֹתוֹת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ יִתְקַיֵּמוּ בְּקִיּוּמָם יְהו"ה, שְׁעַד עַכְשָׁו לֹא הָיוּ בְּשְׁלִימוֹת. עַד הַזְּמַן שֶׁיִּשְׁפִּיעַ וַיִּמְשֹׁךְ אוֹתוֹ מַעְיָן עֲלִיּוֹן בְּחִבּוּר

ה' (נ"א ו"ה) בַּתְּרָאָה, וְדָא אִיהוּ
לְסוּף תַּשְׁלוּם מָאָה וְאַרְבַּעִין
וְאַרְבַּעַת שָׁנִין אַחֲרָנִין דִּישְׁתַּלְמוּן.
וַיִּתְעוּרֹן שָׂאָר מִתִּי יִשְׂרָאֵל
דְּבִשְׂאָר אֲרַעָאן.
הָאוֹתִיּוֹת לְתוּךְ ה' (ו"ה) אַחֲרוֹנָה,
וְזֵהוּ לְסוּף תַּשְׁלוּם מָאָה וְאַרְבַּעִים
וְאַרְבַּע שָׁנִים אַחֲרוֹת שִׁישְׁתַּלְמוּן.
וַיִּתְעוּרֹר שָׂאָר מִתִּי יִשְׂרָאֵל
שְׁבִשְׂאָר הָאַרְצוֹת.

אור הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה שְׁבַעֲתִים

דִּישְׁתַּבַּח כָּל דָּא (תולדות ק"ט
ע"ב במדרש הנעלם)
בְּחֻשְׁבֹּן ח"ת, דְּאִתִּישִׁיב עֲלֵמָא
וַיִּתְבַּסֵּם, וַיִּתְעַבֵּר סְטָרָא אַחֲרָא
(חויא בישא) מַעֲלָמָא. וְה"א תַּתְּאָה
תַּתְּמָלִי מִגּוֹ נְבִיעוּ עֲלָאָה,
וְתַתְּעַטֵּר וְתַתְּנַחִיר בְּשָׁלִימוּ.
וְכִדְרִין כְּתִיב, (ישעיה כ') וְהָיָה אוֹר
הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה
יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים.
שִׁימָצָא כָּל זֶה בְּחֻשְׁבֹּן ח"ת,
שֶׁהִתִּישֵׁב הָעוֹלָם
וַיִּתְבַּשֵּׁם, וַיִּעֲבֹר הַצַּד הָאַחֵר
[הגחש הרע] מִן הָעוֹלָם. וְה"א
תַּתְּנוּנָה תַּתְּמָלָא מִתּוּךְ הַמַּעֲיָן
הָעֲלִיּוֹן, וְתַתְּעַטֵּר וְתַתְּנַחִיר
בְּשָׁלִימוּת, וְאִזּוּ כְּתוּב (ישעיה ל')
וְהָיָה אוֹר הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה
וְאוֹר הַחֲמָה יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים.

וְהָיָה הַנֶּשֶׁאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַיִם קְדוּשָׁה יֹאמֵר לוֹ

עַד דִּיהָא שַׁבַּת לָהּ, לְאַלְקָמָא
נְפִשִׁין בְּתַעֲנוּגֵי קְדוּשָׁא, (דא
ה' בתראה) כָּל הַהוּא אֶלְף
שְׁבִיעָאָה, וְדָא אִיהוּ אֲתַעֲרוּתָא
דְּרוּחִין קְדִישִׁין, דְּעָמָא דִּישְׂרָאֵל,
לְאַתְלָבְשָׁא לְבַתֵּר שַׁבַּת, בְּגוּפִין
אַחֲרָנִין קְדִישִׁין, לְאַתְקַרֵּי קְדִישִׁין,
עַד שְׁתֵּהִיָּה שַׁבַּת לָהּ לְלִקּוּט
נְפִשׁוֹת בְּתַעֲנוּגֵי קְדוּשָׁה, [זו
ה' אחרונה] כָּל אוֹתוֹ אֶלְף
שְׁבִיעִי, וְזוּהִי הַתְּעוּרֹת שֶׁל
רוּחוֹת קְדוּשׁוֹת שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל,
לְהַתְּלַבֵּשׁ אַחֵר שַׁבַּת בְּגוּפוֹת
אַחֲרִים קְדוּשִׁים, לְהַקְרָא

דְּבַתִּיב, (ישעיה ד') וְהָיָה הַנִּשְׁאָר
בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ
יֹאמֶר לוֹ. עַד כָּאן מֵיָּיִן דְּרוֹיִן
סְתִימִיּוֹן.
קְדוֹשִׁים, שְׁכָתוּב וְהָיָה הַנִּשְׁאָר
בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ
יֹאמֶר לוֹ. עַד כָּאן דְּבָרֵי סוּדוֹת
נִסְתָּרִים.

הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בְּכַבּוּדָּהּ, וּבָא אֵלֶיהָ לְהַקִּימָהּ וּלְזַקְנָהּ אוֹתָהּ

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יוֹסִי,
הוּוּ אֲזִילִי מִטְּבָרְיָא לְצַפּוּרִי,
עַד דִּהְיוּ אֲזִילִי, פָּנַע בְּהוּ חַד
יְוֵדָאִי, פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה י"ט)
מִשָּׁא מִצָּרִים הִנֵּה ה' רוֹכֵב עַל עֵב
קָל וּבָא מִצָּרִים וְנָעוּ אֲזִילִי
מִצָּרִים מִפְּנֵיו. תָּא חַוִּי, כָּל מַלְכִּין
דְּעֻלְמָא, וְכָל עַמִּין דְּעֻלְמָא, לֹא
חֲשִׁיבִי בְּלוּם קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, דְּבַתִּיב, (דניאל ד') וְכָל דִּיִּירִי
אַרְעָא כְּלָא חֲשִׁיבִין וּבְמִצְבֵּיהּ
עֶבֶד בְּחִיר שְׁמִיָּא. וְהָבָא
בְּמִצְרִים, אִפֵּי עַל גִּב דְּכָל אִינוֹן
גְּבוּרָאן, וְדָרְעָא מְרֻמָּא גִלִּי
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצְרִים, מַה
כְּתִיב הִנֵּה ה' רוֹכֵב עַל עֵב קָל
וּבָא מִצָּרִים. מַאי שְׁמָא, בְּכָל עַמִּין
דְּעֻלְמָא, דְּלֹא חָוָה חֲבִי, דְּהָא
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִזֵּר גִּזְרָה

זוהר פ'
שמונת
(דף ז')

וְאַתְּעֲבִיד, וְהָבָא אִיהוּ אַתָּא, וְנַעֲשֶׂתָהּ, וְכָאן הוּא בָּא, שְׁכָתוּב
 דְּכַתִּיב וּבָא מְצָרִים. וְכַתִּיב, וּבָא מְצָרִים, וְכָתוּב (שְׁמוֹת יב)
 וְעֲבַרְתִּי בְּאֶרֶץ מְצָרִים וְגו' אֲנִי וְעֲבַרְתִּי בְּאֶרֶץ מְצָרִים וְגו' אֲנִי
 וְגו' אֲנִי ה'.

אֶלָּא, בְּגִין דְּמִלָּכָא הָוָה אֶתִּי, אֶלָּא מְשׁוּם שְׁהַמְלִךְ הָיָה בָּא
 לְאַפְקָא לְמַטְרוֹנִיתָא לְהוֹצִיא אֶת הַגְּבִירָה
 דִּהְיוֹת תַּמָּן. וּבְגִין יִקְרָא שְׁהִיתָה שָׁם, וּבְשִׁבִיל כְּבוֹד הַגְּבִירָה
 דְּמַטְרוֹנִיתָא הָוָה אֶתִּי. וְעַל כֵּן הָיָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הָוָה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרָהּ, וְאֶתִּי לְגַבְהָ לְאַקְמָא לָהּ,
 וְלִמְיָהּ לָהּ יְדָא, וְלִזְקָפָא לָהּ, כְּמוֹ שֶׁעֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְמַעַבְר בְּסוּף גְּלוּתָא דְּאָדָם.

מִשֶּׁה רַבֵּנוּ ע"ה הַבְּטִיחַ!

זוֹהַ לְשׁוֹנוֹ הַקְדוּשׁ: בְּרַעֲיָא מֵהִימְנָא סֵפֶר בְּמַדְבַּר פֶּרֶשֶׁת נִשָּׂא (דף קכד
 ע"ב): וְהַמְשְׁכִּילִים יִזְהִירוּ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ, בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ
 דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר, מִן זוֹהַרָא דְּאִימָא עֲלָאָה תְּשׁוּבָה. בְּאַלִּין לֹא צָרִיךְ
 נִסְיוֹן וּבְגִין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לִמְטַעַם מְאִילֵנָא דְּחִי דְּאִיהוּ הַאי סֵפֶר
 הַזֶּהר יִפְקוֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי וִיתְקִיִּים בְּהוֹן ה' בְּדֵד יִנְחֵנוּ וְאִין
 עֲמוּ אֵל נִכְר.

מִשֶּׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם הַבְּטִיחַ: וּבְגִין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל "לְמַטְעַם"
 מְאִילֵנָא דְּחִי, דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר, יִפְקוֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא
 בְּרַחֲמֵי".

פרוש: משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים.

"בזכותך הגעתי"!!!

על כן בואו ונתמסר למען הגאולה, ונתקדש בתורה, וכל ישראל ילמדו זוהר הקדוש בכל יום, ואם אתה עושה כן, אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא, ובודאי תיכף ניגאל, ויהי רצון שנגזרה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ולמדו בכל יום זוהר הקדוש וכך נלך כנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

לתרומות ולהנצחות:

מפעל הזהר העולמי 0527-651911 / בפקס 02-995-1300

